

کتاب اشعای نبی

مقدمه

اشعیا یکی از انبیای برجسته بنی اسرائیل است که این کتاب بنام او مسمی است. اشعیا شاهد سقوط پادشاهی شمال به دست آشوری‌ها در نیمه دوم قرن هشتم قبل از میلاد بود. او شاهد دورانی بود که عساکر آشوری به زیر حصارهای اورشلیم رسیدند. او در دوران بسیار بحرانی بنی اسرائیل، در زمانی که عزیّا بر یهودا پادشاه بود مأموریت نبوت یافت.

کتاب اشعیا به سه قسمت عمده تقسیم شده است:

اول: فصل اول تا فصل ۳۹ راجع به دورانی بحث می‌کند که سلطنت شمالی یهودا به تصرف همسایه مقتدرش، آشور در آمد. اشعیا پی برد که دلیل اصلی سقوط یهودا آشور نیست، بلکه گناه خود مردم است که به خدا اعتماد نکردند و از فرمانبرداری او سرکشی نمودند. او با سخنان متین و صریح، مردم و رهبران شان را به یک زندگی پاکیزه مطابق به خواست خدا دعوت کرد، اشعیا به آنها هوشدار داد که اگر به سخنان خداوند گوش ندهند به مصیبت‌های بزرگتر مواجه خواهند شد. با وجود شرایط بحرانی، اشعیا از امید به آمدن پادشاه واقعی که از اولاده داود خواهد بود و به جهان صلح و سلامتی را خواهد آورد، پیشگویی کرد.

دوم: اشعیا در فصل‌های ۴۰ تا ۵۵ از دورانی سخن می‌گوید که

تعداد زیاد مردم یهودا در بابل در تبعید و بدون امید زندگی می‌کردند. اشعیا به این مردم نا امید اعلان کرد که خدا قوم برگزیده خود را از اسارت آزاد ساخته دوباره به اورشلیم برمی‌گرداند تا زندگی نوی آغاز کنند.

سوم: اشعیا در فصل‌های ۵۶ تا ۶۶ از دورانی صحبت می‌کند که بنی اسرائیل به اورشلیم برگشته‌اند و به امید عملی شدن وعده‌های خدا که برای شان داده بود، زندگی می‌کنند. مردم به عدالت و مساوات، رعایت روز سبت، قربانی‌ها و عبادات علاقمند می‌شوند.

مهمترین فصل کتاب اشعیا، فصل ۵۳ است که در آن خدمت و زحمات مسیح پیشگویی شده است.

فهرست مندرجات:

- هوشدارها و وعده‌ها: فصل ۱ - ۱۲
- مجازات اقوام: فصل ۱۳ - ۲۳
- خدا مردم جهان را داوری می‌کند: فصل ۲۴ - ۲۷
- هوشدارها و وعده‌های بیشتر: فصل ۲۸ - ۳۵
- حزقیال پادشاه یهودا و حمله آشوری‌ها: فصل ۳۶ - ۳۹
- پیامها، وعده و امید: فصل ۴۰ - ۵۵
- هوشدارها و وعده‌ها: فصل ۵۶ - ۶۶

۱ این کتاب شامل پیامهائی است که خدا در دوران سلطنت عزیاء، یوتام، آحاز و حزقیاء، پادشاهان کشور یهودا، در عالم رؤیا به اشعیا پسر آموص داد. این پیامها راجع به یهودا و پایتخت آن، اورشلیم می‌باشند.

خدا قوم برگزیده خود را سرزنش می کند

^۲ ای آسمان و زمین بشنوید؛ خداوند می فرماید: «فرزندانی را که پروردم و بزرگ کردم، بر علیه من قیام نموده اند. ^۳ گاو مالک خود را و خر آخور خود را می شناسد، اما قوم برگزیده من، بنی اسرائیل خدای خود را نمی شناسند، زیرا شعور ندارند.»

^۴ ای قوم گناهکار که در زیر بار گناه خم گشته اید و ای مردم شریر، شما خداوند را ترک کردید و به خدای مقدس اسرائیل اهانت نمودید و از او بیگانه شدید. ^۵ چرا از کارهای بد و سرکشی دست بر نمی دارید؟ آیا می خواهید که زیادتر جزا ببینید؟ فکر و دل شما بیمار است. ^۶ از کف پا تا موی سر جای سالمی در بدن تان نیست، بلکه تمام بدن تان از جراحات و زخمهای متعفن پُر است که نه قابل بخیه شدن هستند و نه مرهم بر آن ها مالیده می شود.

^۷ کشور شما ویران شد و شهرهای تان در آتش سوختند. بیگانگان در برابر چشمان تان مُلک شما را غارت می کنند و همه دارائی تان را نابود می سازند. ^۸ دختر سهیون (شهر اورشلیم) مثل سایبانی در تاکستان و مانند یک چپری در فالیز بادرنگ تنها ماند و محاصره شد. ^۹ اگر خداوند متعال آن عده کمی از ما را زنده نمی گذاشت، مثل مردم سدوم و عموره از قوم ما هم اثری باقی نمی ماند.

^{۱۰} ای حاکمان سدوم، به کلام خداوند گوش بدهید. ای مردم عموره به تعلیمات خدا توجه کنید. ^{۱۱} خداوند می فرماید: «قربانیهای شما فایده ای به من نمی رساند. از قربانیهای سوختنی، قوچهای فربه، خون گاو و بره و بُز بیزار شده ام. ^{۱۲} وقتی به حضور من می آئید، چرا این چیزها را برای من می آورید؟ چه کسی به شما

گفته است که بیائید و درگاه مرا پایمال سازید؟^{۱۳} دیگر از این قربانیهای بیفایده برای من نیاورید. از خوشبوئی هائی که دود می‌کنید بیزارم. عیدهای ماه نو، روز سبت و اجتماعات مذهبی و گناه‌آلود شما را نمی‌توانم تحمل کنم.^{۱۴} از جشنهای ماه نو و ایام مذهبی شما نفرت دارم. همهٔ اینها برای من خسته‌کننده‌اند.^{۱۵} هنگامیکه دستهای خود را برای دعا بلند می‌کنید، من روی خود را می‌پوشانم و هر قدر دعا کنید اجابت نمی‌کنم، زیرا دستهای شما به خون آلوده‌اند.^{۱۶} خود را بشوئید و پاک سازید. از گناهایی که در حضور من می‌کنید، دست بردارید و خطا نکنید.^{۱۷} نیکی بیاموزید، طالب عدالت باشید، به داد مظلومان برسید و از یتیمان و بیوه زنان حمایت کنید.»

^{۱۸} خداوند می‌فرماید: «بیائید تا با همدیگر استدلال نمائیم، اگر گناهان شما به رنگ خون باشند، مانند برف سفید می‌شوند و اگر سرخ قرمزی باشند مثل پشم پاک می‌گردند.^{۱۹} اگر مایل باشید که از من اطاعت کنید، شما را از نعمتهای زمین سیر می‌سازم.^{۲۰} اما هرگاه نافرمانی و سرکشی کنید، با دم شمشیر کشته می‌شوید.» خداوند خودش چنین می‌گوید.

شهر مفسد

^{۲۱} چرا ای شهر وفادارِ اورشلیم، این چنین مفسد شدی؟ زمانی عدالت و راستی در تو حکمفرما بود، اما حالا پُر از جنایت هستی.^{۲۲} یک وقتی مثل نقرهٔ خالص بودی، ولی اکنون به فلز ناچیز مبدل شده‌ای. زمانی مانند شراب ناب بودی، مگر حالا همرنگ آب شده‌ای.^{۲۳} حاکمان تو متمرّد و شریک دزدان‌اند.

همگی رشوت خوار شده‌اند. به داد یتیمان نمی‌رسند و به دعوی بیوه زنان رسیدگی نمی‌کنند.

^{۲۴} خداوند قادر مطلق، خدای مقتدر اسرائیل می‌فرماید: «من دشمنان را مورد خشم خود قرار می‌دهم و انتقام خود را از آن‌ها می‌گیرم. ^{۲۵} حالا من برضد شما اقدام و شما را در کوره ذوب می‌کنم تا از کثافت گناه پاک شوید. ^{۲۶} داوران شما را مثل اول و مشاوران را مانند ابتدا خواهم برگردانید. بعد از آن شهر شما شهر عدالت و امانت نامیده شود.»

^{۲۷} چون خداوند عادل است، سهیون و باشندگانش را، اگر توبه کنند، نجات می‌دهد. ^{۲۸} اما مردمان سرکش و گناهکار با هم یکجا از بین می‌روند و همچنان آنهایی که خدا را فراموش می‌کنند هلاک می‌شوند. ^{۲۹} شما از پرستش درختان بلوط و باغهای برگزیده خود پشیمان می‌شوید، ^{۳۰} شما مثل درختان خشک و بی‌برگ بلوط و باغهای بی‌آب از بین می‌روید. ^{۳۱} نیرومندان تان با اعمال شان همچون پرکاه یکجا در آتش می‌سوزند و کسی نمی‌تواند آن‌ها را از آتش برهاند.

صلح ابدی

(همچنین در میکاه ۴: ۱-۳)

^۱ ^۲ اینست پیام دیگری که از جانب خداوند در مورد کشور یهودا و شهر اورشلیم به اشعیا، پسر آموص رسید:

^۲ در روزهای آخر، کوهی که عبادتگاه خداوند بر آن قرار دارد، بلندترین و مافوق همه کوههای جهان محسوب می‌شود و تمام

اقوام روی زمین به سوی آن روانه می‌گردند. ^۳ آن‌ها می‌گویند:

«بیائید به کوه خداوند، یعنی عبادتگاه خدای یعقوب برویم تا طریق خود را به ما نشان بدهد. اراده او را بدانیم و از آن اطاعت کنیم، زیرا هدایات از سهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر می‌شود.» ^۴ خداوند به عنوان داور، دشمنی و عداوت را از بین اقوام جهان برمی‌دارد. مردم از شمشیر خود گاوآهن و از نیزه‌های خود اره می‌سازند. اقوام جهان از جنگ با یکدیگر دست می‌کشند و دیگر برای جنگ آمادگی نمی‌گیرند. ^۵ ای نسل یعقوب، بیائید تا از نور خداوند که راه ما را روشن می‌سازد پیروی کنیم.

غرور و تکبر از بین می‌رود

^۶ خداوند قوم برگزیده خود، نسل یعقوب را ترک کرده است، زیرا جادوگری مردم شرق و فلسطینی‌ها در همه جای کشور شان دیده می‌شود و از رسوم بیگانگان پیروی می‌کنند. ^۷ سرزمین شان دارای خزانه‌های پُر از نقره و طلا، اسپها و عراده‌ها است. ^۸ بت‌هایی را که به دست خود ساخته‌اند، می‌پرستند. ^۹ همگی آن‌ها را سجده می‌کنند. بنابراین، ای خدا، آن‌ها را نبخش.

^{۱۰} مردم از ترس خداوند و از هیبت جلال او در مغاره‌ها و سوراخ‌های زمین پنهان می‌شوند. ^{۱۱} روزی می‌رسد که غرور و تکبر انسان از بین رفته و فقط خداوند متعال خواهد بود. ^{۱۲} در آن روز خداوند قادر مطلق برضد اشخاص مغرور و خودخواه برخاسته آن‌ها را خوار و ذلیل می‌سازد. ^{۱۳} سروهای بلند لبنان و درختان بلوط باشان را از بین می‌برد. ^{۱۴} کوه‌های مرتفع و تپه‌ها، ^{۱۵} برج‌های بلند و حصارهای رفیع را با خاک یکسان می‌کند.

۱۶ کشتیهای بزرگ ترشیش را غرق می‌کند و مصنوعات زیبا را می‌شکند. ۱۷-۱۸ غرور و تکبر انسان محو می‌گردد و به خود خواهی و بلندپروازی او خاتمه داده می‌شود. بتها از بین می‌روند و فقط خداوند، متعال می‌باشد.

۱۹ وقتی خداوند برخیزد تا زمین را تکان بدهد، مردم از ترس او و هیبت حضور او در غارهای کوه و سوراخهای زمین پنهان می‌شوند. ۲۰ مردم در آن روز بتهای طلا و نقره خود را که برای پرستش ساخته بودند، پیش موشها و شب‌پره‌های چرمی می‌اندازند. ۲۱ هنگامی که خداوند برخیزد تا زمین را بلرزاند، مردم از هیبت جلال و جبروت او وحشت می‌کنند و در سوراخ صخره‌ها و شکافهای سنگ مخفی می‌شوند.

۲۲ به انسان فانی اتکاء نکنید، زیرا مثل نفسی که می‌کشد عمر کوتاه دارد و ناچیز است.

هرج و مرج در اورشلیم و یهودا

۳۱ خداوند، خدای قادر مطلق بزودی همه چیز و همه کسانی را که مردم یهودا و اورشلیم به آن‌ها متکی بودند، از آن‌ها می‌گیرد و قحطی نان و آب را در آن سرزمین می‌آورد. ۳۲ همه جنگجویان، سپاهیان، داوران، انبیاء، فالگیران، موسفیدان، ۳ سران نظامی، اعیان، مشاورین، صنعتگران ماهر و جادوگران حاذق از بین می‌روند. ۴ خداوند جوانان نابالغ و کودکان را به عنوان حکمران برای آن‌ها می‌گمارد. ۵ مردم یکی بر دیگری ظلم می‌نمایند و از همسایه خود آزار می‌بینند. جوانان به موسفیدان احترام نمی‌کنند و

مردمان پست علیه اشخاص شریف برمی خیزند.

^۶ زمانی می رسد که اعضای یک خاندان یک نفر را از بین خود انتخاب کرده می گویند: «تو اقلأ چیزی برای پوشیدن داری، پس بیا و در این دوران مصیبت رهبر ما باش.»^۷ اما او جواب می دهد: «من نمی خواهم رهبر شما شوم، زیرا من در خانه خود نه خوراک دارم و نه پوشاک. نی، مرا رهبر خود نسازید.»

^۸ بلی، اورشلیم خراب می شود و یهودا سقوط می کند، زیرا کلام و عمل آن ها برضد خداوند بوده به حضور خود خدا اهانت می کنند.^۹ چهره شان باطن آن ها را نشان می دهد. آن ها مثل مردم سدوم آشکارا گناه می کنند. بدا بحال شان، زیرا بخاطر کارهای زشتی که مرتکب شدند، مصیبت را بر سر خود آوردند.^{۱۰} به مردم بیگناه بگوئید: «خوشا بحال تان که ثمر کار و زحمت خود را می خورید.»^{۱۱} به گناهکاران بگوئید: «افسوس بحال شما، چرا که به سزای اعمال زشت خود می رسید.»^{۱۲} کودکان بر قوم برگزیده من ظلم می کنند و حاکمان شان زنان اند. ای قوم برگزیده من، حاکمان تان شما را گمراه می سازند و نمی خواهند که به راه راست بروید.

خداوند قوم برگزیده خود را داوری می کند

^{۱۳} خداوند برخاسته تا قوم برگزیده خود را محاکمه و داوری کند.^{۱۴} او موسفیدان و حاکمان قوم برگزیده خود را برای محاکمه می آورد و آن ها را محکوم ساخته می فرماید: «شما بودید که تاکستان مردم فقیر را غصب نمودید و مال و دارائی آن ها را در خانه خود انبار کردید.»^{۱۵} شما حق نداشتید که قوم برگزیده مرا

پایمال کنید و به مردم مسکین و فقیر ظلم نمائید. من، خداوند،
خدای قادر مطلق این را می‌گویم.»

^{۱۶} خداوند می‌فرماید: «دختران سهیون را ببینید که با چه ناز و
عشوه راه می‌روند. با گردن فراز و چشمان شهوت‌بار به هر سو
می‌نگرند. دستبندها و پایزیب‌های خود را به صدا می‌آورند،
^{۱۷} بنابراین، دختران سهیون را به جزای اعمال شان می‌رسانم، سر
شان را به مرض بی‌مویی مبتلا کرده و آن‌ها را بی‌ستر و بی‌پرده و
رسوا می‌سازم.»

^{۱۸-۱۹} در آن روز خداوند تمام زیورات شان را از آن‌ها می‌گیرد.
پایزیب‌ها، ماتیکه‌ها، طوقها، گوشواره‌ها، دستبندها، روبندها،
^{۲۰} کلاهها، بازوبندها، کمربندها، عطردانها، تعویذها، ^{۲۱} انگشترها،
حلقه‌های بینی، ^{۲۲} البسهٔ نفیس، یالانها، شالها، دستکولها،
^{۲۳} آئینه‌ها، دستمالهای نفیس کتانی و چادرهای شان از دست
می‌روند. ^{۲۴} بعوض بوی خوشِ عطر، بوی بد و تعفن از آن‌ها به
مشام می‌رسد و بجای کمربند، ریسمان به کمر می‌بندند. موهای
پُرپشت و بافتگی آن‌ها می‌ریزند و سر شان طاس می‌شود و زیبایی
شان به رسوائی مبدل می‌گردد. بعوض البسهٔ زیبا و نفیس لباس
ماتم می‌پوشند.

^{۲۵} مردان و جنگ‌آوران شان در میدان جنگ با شمشیر کشته
می‌شوند. ^{۲۶} از دروازه‌های شهر صدای شیون و ماتم به گوش
می‌رسد و خود شهر در عزای آن‌ها ویران و متروک می‌شود.

^۴ زمانی می‌رسد که هفت زن دامن یک مرد را می‌گیرند و

می‌گویند: «خودِ ما لباس و خوراک خود را تهیه می‌کنیم، تنها می‌خواهیم که تو شوهر ما باشی تا از شرم و طعنهٔ بی‌شوهری رهائی یابیم.»

شکوه آیندهٔ اورشلیم

^۲ در آن روز شاخهٔ خداوند زیبا و پُر شکوه می‌شود و محصول زمین باعث افتخار جلال بازماندگان مردم اسرائیل می‌گردد. ^۳ کسانی که در سهیون باقی مانده و در اورشلیم نجات یافته‌اند، مقدس شمرده می‌شوند. ^۴ خداوند قوم اسرائیل را داوری کرده دختران سهیون را پاک می‌سازد و گناه اورشلیم و لکهٔ خونی را که در آن ریخته شده است می‌شوید. ^۵ بعد خداوند، سهیون و ساکنین آنرا در ظرف روز با ابر و در دوران شب با دود و نور آتش فروزان می‌پوشاند و با سایهٔ جلال خود آن‌ها را محافظت می‌کند. ^۶ در گرمای روز سایبان آن‌ها و در باران و طوفان پناهگاه شان می‌باشد.

سرود تاکستان

۵ ^۱ سرودی را که در بارهٔ معشوق خود و تاکستان محبوبش می‌سرایم بشنوید:

معشوق من تاکستانی بر تپهٔ سرسبزی داشت. ^۲ زمینش را کند، آنرا از سنگها پاک کرد و بهترین تاکها را در آن نشاند. برجی در وسط آن بنا کرد و خمره‌ای هم در آنجا قرار داد. بعد منتظر انگور نشست، اما تاکستان انگور بد بار آورد.

^۳ حالا محبوب من می‌گوید: «شما ای ساکنین اورشلیم و یهودا،

بین من و تاکستانم قضاوت کنید.^۴ چه نبود که برای تاکستان خود نکردم، اما بجای انگوری که انتظار داشتم، انگور بد برایم بار آورد.

^۵ اکنون می دانم که با آن تاکستان چه کار کنم. دیوارهایش را برمی دارم تا چراگاه حیوانات شود و در زیر پای آن ها لگدمال گردد.^۶ آنرا به خرابه تبدیل کرده دیگر تاک بُری نمی گنم و زمینش را نمی گنم. می گذارمش تا گیاه هرزه در آن بروید. همچنین به ابرها فرمان می دهم که دیگر بر آن باران نباراند.»

^۷ تاکستانِ خداوند قادر مطلق، قوم اسرائیل است و مردم یهودا نهالهائی اند که خداوند با خوشنودی زیاد در تاکستان خود کاشت، ولی آن ها برخلاف انتظار او بجای انصاف، خونریزی کردند و بعوض عدالت، ظلم و ستم را رواج دادند و مردم را به فریاد آوردند.

گناه مردم یهودا

^۸ بدا بحال شما که همیشه خانه و زمین می خرید و به آنچه که دارید می افزائید تا جائی برای دیگران باقی نماند و شما در این سرزمین به تنهائی زندگی کنید.^۹ من بگوش خود شنیدم که خداوند قادر مطلق فرمود: «خانه های مجلل و قشنگ خراب می شوند و از صاحبان شان خالی می مانند.»^{۱۰} از ده جریب زمین یک بُشکه شراب هم به دست نمی آید و ده سیر تخم حتی یک سیر غله هم بار نمی آورد.»

^{۱۱} وا بحال شما که صبح وقت برمی خیزید تا به باده نوشی شروع

کنید و تا نیمه‌های شب به عیش و نوش می‌پردازید. ^{۱۲} محفل جشن خود را با نغمهٔ چنگ و رباب و دایره و بساط شراب گرم می‌کنید، ولی به کارهای خدا توجه ندارید. ^{۱۳} بنا بران، قوم من بخاطر نادانی شان به دیار بیگانگان تبعید می‌شوند. بزرگان و اعیان شان از گرسنگی و سایر مردم از تشنگی می‌میرند. ^{۱۴} دنیای مردگان با حرص و اشتهای زیاد دهان خود را باز کرده است تا مردم اورشلیم را همراه با بزرگان و اعیان و همه مردم که به آن دلخوش بودند، به کام خود فروبرد. ^{۱۵} مردمان مغرور خوار و ذلیل می‌شوند، ^{۱۶} اما چون خداوند قادر مطلق، عادل و مقدس است، همراه مردم با نیکوئی و از روی انصاف رفتار می‌کند.

^{۱۷} خرابه‌های شهر چراگاه گوسفند، بز و گاو می‌شوند و حیوانات در آن‌ها می‌چرند.

^{۱۸} افسوس بحال کسانی که قادر نیستند خود را از قید گناه برهانند ^{۱۹} و می‌گویند: «خداوند زود شود و هر چه می‌خواهد بکند تا ما ببینیم. خدای قدوس اسرائیل نقشهٔ خود را عملی کند تا ما بدانیم که منظورش چیست؟» ^{۲۰} وای بحال شما که خوب را بد و بد را خوب، روشنی را تاریکی و تاریکی را روشنی و شیرین را تلخ و تلخ را شیرین می‌دانید. ^{۲۱} بدا بحال شما که خود را عاقل می‌پندارید و خود را دانا نشان می‌دهید. ^{۲۲} وای بحال تان که در شرابخوری ماهرید و طرز مخلوط کردن آنرا می‌دانید. ^{۲۳} مردم رشوت خور را بیگناه می‌شمارید و حق اشخاص نیک را تلف می‌کنید.

تهاجم بیگانگان پیشگوئی می‌شود

^{۲۴} همانطوریکه شعلهٔ آتش کاه و علف خشک را می سوزاند،

ریشه‌های این مردم هم گنده می شوند و شگوفه‌های شان در خاک می‌ریزند، زیرا احکام خداوند قادر مطلق را رد کرده و کلام قدوس اسرائیل را خوار شمرده‌اند. ^{۲۵} بنابراین، خداوند بر قوم برگزیدهٔ خود خشمگین است و دست خود را برای مجازات آن‌ها باز کرده است. کوهها می‌لرزند و اجساد مردم مانند کثافت در جاده‌ها افکنده می‌شوند، ولی بازهم خشم و غضب خدا پایان نمی‌یابد و از مجازات آن‌ها دست نمی‌کشد.

^{۲۶-۲۷} خداوند اقوام کشورهای دوردست را فرا می‌خواند و به مردم سراسر روی زمین اعلام می‌کند که بیایند و آن‌ها بدون آنکه در راه خسته شوند و یا پای شان بلغزد، بی‌درنگ و فوراً به اورشلیم می‌رسند. ^{۲۸} تیر شان تیز و در کمان آماده است. سُم اسپهای شان مانند سنگ خارا سخت است و ارابه‌های عراده‌های شان مثل تَنَدباد تیزاند. ^{۲۹} مانند شیر ژیان می‌غرند و بر سر شکار فرود می‌آیند و آنرا با خود به جایی می‌برند که امکان رهائی برایش نمی‌باشد. ^{۳۰} در آن روز، آن مردم مثل بحر خروشان بر سر آن‌ها می‌غرند، سراسر این سرزمین را تاریکی و مصیبت فرا می‌گیرد و روشنی آسمان در پس پردهٔ غلیظ ابر محو می‌شود.

خداوند اشعیا را برای رسالت فرامی‌خواند

^۱ ^۶ در همان سالی که عزیزی پادشاه وفات کرد، خداوند را دیدم که بر یک تخت عالی و با شکوه نشسته و دامن قبای او عبادتگاه او را پُر کرده بود. ^۲ بالای سر او جانورانی ایستاده بودند و هر کدام شش بال داشت. با دو بال روی خود را می‌پوشانید، با دو بال

پاهای خود را و با دو بال دیگر پرواز می‌کرد. ^۳ آن‌ها به نوبت سرود می‌خواندند و به یکدیگر می‌گفتند: «قدوس، قدوس، قدوس، خداوند قادر مطلق! جلال او تمام روی زمین را فرا گرفته است.»

^۴ آواز سرود آن‌ها اساس عبادتگاه را به لرزه آورد و عبادتگاه از دود پُر شد. ^۵ آنگاه من گفتم: «وا بحال من که هلاک شدم، زیرا شخص ناپاک هستم و در بین مردمی که لبهای ناپاک دارند زندگی می‌کنم. اما چشمان من پادشاه را که خداوند قادر مطلق است دیده‌اند!»

^۶ بعد یکی از آن جانوران بسوی من پرواز کرد و با انبوری که در دست داشت، یک زغال افروخته را از قربانگاه برداشت ^۷ و با آن دهان مرا لمس کرد و گفت: «چون این زغال افروخته لبهایت را لمس کرد خطاهایت بخشیده شد و از گناه پاک شدی.» ^۸ آنگاه صدای خداوند را شنیدم که فرمود: «چه کسی را بفرستم؟ کیست که پیام ما را به مردم برساند؟» من جواب دادم: «من حاضرم، مرا بفرست!» ^۹ خداوند فرمود: «برو این پیام را به مردم برسان: «شما هر قدر بیشتر بشنوید، کمتر می‌فهمید و هر قدر زیادتر ببینید، کمتر درک می‌کنید.» ^{۱۰} ذهن این مردم را گُند ساز؛ گوشهای شان را سنگین کن و چشمهای شان را ببند، مبادا با چشمان خود ببینند، با گوشهای خود بشنوند و با دماغ خود بفهمند و بسوی من برگردند و شفا یابند.» ^{۱۱} من گفتم: «خداوندا، تا چه وقت؟» او فرمود: «تا زمانی که شهرهای شان ویران و از سکنه خالی شوند و خانه‌های مردم و سرزمین شان بکلی خراب گردد.» ^{۱۲} من آن‌ها را به کشورهای دور دست می‌فرستم و سرزمین شان را از مردم خالی و

متروک می‌سازم.^{۱۳} حتی اگر یک دهم آن‌ها باقی بمانند، آن عده هم در آتش تلف می‌شوند. این مردم مانند بلوط و چناراند که چون قطع شود، گنده‌اش باقی می‌ماند و دوباره نمو می‌کند.» (گنده از آغاز نو قوم برگزیده خدا نمایندگی می‌کند.)

پیام خداوند به آحاز پادشاه

۷^۱ در دوران آحاز (پسر یوتام و نواسه عُزیا) که پادشاه یهودا بود، رزین پادشاه سوریه و فقح (پسر رملیا) پادشاه اسرائیل به اورشلیم حمله کردند، اما نتوانستند آنرا فتح کنند.^۲ وقتی خبر به پادشاه یهودا رسید که لشکر سوریه به اتفاق اردوی اسرائیل به جنگ یهودا آمده‌اند، دل پادشاه و مردم او مثل درختان جنگل که در اثر باد می‌لرزند به لرزه درآمد.

۳^۳ آنگاه خداوند به اشعیا فرمود: «تو با پسر ت شاریاشوب به ملاقات آحاز برو. او را در جاده رختشویها، در انتهای کاریز حوض بالائی می‌یابی.^۴ به او بگو آماده و آرام باشد، دل قوی دارد و نترسد، زیرا آتش خشم رزین و فقح مثل دودی است که از شعله دو مشعل برمی‌خیزد.^۵ سوریه و اسرائیل همدست شده و علیه یهودا شورش کرده‌اند^۶ و تصمیم گرفته‌اند که به جنگ یهودا بروند. اورشلیم را محاصره و تسخیر کنند و پسر تبئیل را پادشاه آنجا سازند.

۷^۷ اما من، خداوند می‌گویم که این کار عملی نمی‌شود و صورت نمی‌گیرد.^۸ چرا؟ آیا سوریه قویتر از پایتخت خود، دمشق نیست و دمشق زور رزین پادشاه را ندارد؟ پادشاهی اسرائیل بعد از شصت

و پنج سال سقوط می‌کند.^۹ همچنین اسرائیل نیرومندتر از پایتختش سامره نیست و سامره قدرت فحق پادشاه را ندارد. اگر ایمان نداشته باشید دوام نخواهید کرد.»

^{۱۰} سپس خداوند پیام دیگری برای آحاز فرستاد و گفت: ^{۱۱} «از خداوند، خدایت علامتی بخواه، خواه از اعماق زمین باشد یا از بالاترین آسمان‌ها.» ^{۱۲} آحاز گفت: «من به علامت ضرورت ندارم و نمی‌خواهم خداوند را امتحان کنم.» ^{۱۳} در جواب این حرف او اشعیا گفت: «ای خاندان داود بشنوید! آیا کافی نیست که مردم را از خود بیزار کردید و حالا می‌خواهید خدا را هم از خود بیزار کنید؟» ^{۱۴} پس در این صورت خداوند خودش علامتی به شما می‌دهد و آن اینست که باکره‌ای حامله شده پسری بدنیا می‌آورد و او را عِمانوئیل (یعنی خدا با ما است) می‌نامد. ^{۱۵-۱۶} پیش از آنکه خوب و بد را از هم تشخیص بدهد، مسکه و شیر فراوان می‌شوند و کشورهای این دو پادشاه که شما اینقدر از او می‌ترسید متروک می‌گردند. ^{۱۷} خداوند بر سر شما و مردم و خاندان پدرتان چنان بلائی را می‌آورد که از زمانی که سلطنت اسرائیل از یهودا جدا شد، تا حال نظیرش دیده نشده باشد.

^{۱۸} روزی می‌رسد که بفرمان خداوند لشکر مصری از دورترین سواحل دریای نیل مثل مگس بر شما هجوم می‌آورد و به عساکر آشوری امر می‌کند که مانند زنبور بر شما حمله نمایند. ^{۱۹} آن‌ها می‌آیند و در وادیها، مغاره‌ها، در بین بوته‌های خاردار و چراگاهها جاگزین می‌شوند. ^{۲۰} در آن روز، خداوند پادشاه آشور را از آن طرف دریای فرات می‌فرستد و او شما را خوار و رسوا می‌سازد. ^{۲۱} در آن روز هیچ کسی اضافه تر از یک گاو و دو گوسفند

نمی داشته باشد.^{۲۲} با اینهم شیری که به دست می آورد خیلی فراوان خواهد بود. آن عده کمی از کسانی که زنده مانده اند مسکه و عسل فراوان می خورند.^{۲۳} در آن روز تا کستان های آباد و پُثرمر به زمینهای خشک و خارزار تبدیل می شوند.^{۲۴} مردم با تیر و کمان به آنجا می روند، زیرا تمام آن کشور یک زمین بائر و پر از خار می شود.^{۲۵} در دامنه های کوهها که زمانی سرسبز و شاداب بودند خار و خس می روید و همه پایمال گاو و گوسفند می گردند.»

پسر اشعیا، علامت تسخیر آشوریان

۸ خداوند به من فرمود: «یک لوحه بزرگ را بگیر و بر آن بنویس: «مهر شلال حاش بز.» (عجله کنید، مال تان تاراج می شود.)^۲ من اوریای کاهن و زگریای پسر بیرکیا را که اشخاص صادق هستند فراخواندم که هنگام نوشتن حاضر باشند و شهادت بدهند که من آنها نوشته ام.^۳ من با همسر خود که چون زن نبی بود، همبستر شدم و او حامله شد. پس از چندی پسری بدنیا آورد و خداوند فرمود که او را «مهر شلال حاش بز» بنامم.^۴ پیش از آنکه آن کودک بتواند «پدر» و «مادر» بگوید، پادشاه آشور به دمشق و سامره حمله کرده مال و دارائی آنها را تاراج می کنند.»

۵ بار دیگر خداوند به من فرمود: «چون این مردم آب های شیلوه را که به آرامی جاری است خوار شمردند و از رزین و پسر رملیا خوش هستند،^{۷-۸} بنابراین، من پادشاه آشور را با تمام قوای او برای حمله به اینجا می فرستم و آنها مانند دریای فرات که لبریز می شود و طغیان می کند، بر یهودا هجوم می آورند و سراسر آن سرزمین را پُر می کنند.» خدا با ما است! بالهای پهن او از کشور حمایت

می نماید.

^۹ ای مردمان، یکجا جمع شوید و بترسید. شما ای کشورهای

دوردست، با ترس آماده باشید. آماده باشید و بترسید. ^{۱۰} با هم

مشوره کنید و تصمیم بگیرید، اما بدانید که موفق نمی شوید. هرچه

می خواهید بگوئید، ولی فایده ندارد، زیرا که خدا با ما است.

^{۱۱} خداوند به تأکید امر کرد به راهی که مردم در پیش گرفته اند

نروم و فرمود: ^{۱۲} «در نقشه و دسیسه مردم شرکت نکنید و از

چیزی که آن ها می ترسند شما نباید بترسید. ^{۱۳} بخاطر داشته باشید

که من، خداوند قادر مطلق، خدای مقدس هستم و شما باید از من

بترسید و وحشت کنید. ^{۱۴} من پناهگاه هستم، اما برای مردم یهودا

و اسرائیل سنگ مُصادِم می باشم که وقتی بر آن پا نهند می لغزند و

دامی هستم برای گرفتاری ساکنین اورشلیم. ^{۱۵} بسیاری از آن ها

لغزش می خورند، می افتند، پایمال می گردند و بعضی در دام افتاده

گرفتار می شوند.»

شاگردان اشعیا

^{۱۶} ای شاگردان من، طریقی را که خداوند به من نشان داده است،

حفظ کنید. ^{۱۷} گرچه خداوند، خود را از قوم یعقوب پنهان کرده

است، اما من به خداوند توکل می کنم و به او امید دارم. ^{۱۸} من و

فرزندانی که خداوند به من داده است، از طرف خداوند قادر مطلق

که جایگاهش در کوه سهیون است، برای قوم اسرائیل علامت و

نشانه می باشیم.

^{۱۹} مردم به شما می گویند که با فالبینان و جادوگران که ورد

می خوانند، مشوره کنید و می پرسند: «آیا مردم از خدایان خود مشوره نخواهند؟ مردم باید از ارواح بخاطر زنده‌ها مشورت و راهنمایی بطلبند.»^{۲۰} به کلام و احکام خدا توجه کنید. اگر موافق این کلام حرف نزنند، پس برای شان روشنایی نیست.

^{۲۱} مردم آواره و سرگردان می شوند و در ناامیدی، گرسنگی و تشنگی بسر می برند. سپس وقتی که گرسنه شوند، از روی خشم، پادشاه و خدای خود را نفرین می کنند و به آسمان می نگرند،^{۲۲} به زمین نگاه می کنند، اما فقط سختی و تاریکی و پریشانی را می بینند و به سوی تاریکی مطلق رانده می شوند.

سلطنت عادلانه پادشاه آینده

^۹ اما برای کسانی که در سختی و تنگی هستند، این تاریکی همیشه باقی نمی ماند. خدا در گذشته قبایل زبولون و نفتالی را خوار و ذلیل ساخته بود، اما در آینده به همین سرزمین از بحر مدیترانه تا آن طرف دریای اردن و حتی تا خود جلیل که بیگانگان در آن زندگی می کنند، جلال و شکوه می آورد.

^۲ قومی که در تاریکی راه می رفتند، نور عظیمی را می بینند و بر کسانی که در سرزمین تاریک بسر می بردند، روشنی می تابد.

^۳ خداوندا، تو به خوشی قوم افزودی و به آن‌ها سرور و شادمانی بخشیدی. آن‌ها مثل کسانی که محصول خود را درو می کنند و مانند آنهایی که غنایم را بین خود تقسیم می نمایند، در حضور تو سرمستِ خوشی هستند.

^۴ زیرا یوغ را از گردن و بار را از دوش شان برداشتی و مثلیکه در گذشته مدیان را شکست دادی، تجاوزگران را هم مغلوب کردی. ^۵ تمام سلاح و البسه جنگجویان به خون آغشته می شوند و در آتش می سوزند.

^۶ زیرا فرزندی برای ما متولد شده و پسری برای ما بخشیده شده است. به او قدرت و اختیار داده شده است. نام او «مشاور عجیب»، «خدای قادر»، «پدر جاودانی» و «سلطان سلامتی» می باشد.

^۷ بر تخت سلطنت داود می نشیند. قدرت و اختیار او روزافزون بوده تا ابد پادشاهی می کند. پایه سلطنتش بر عدل و انصاف استوار بوده و پادشاهی سلامتی او انتهائی نخواهد داشت.

رضای خداوند قادر مطلق چنین است و همین کار را انجام می دهد.

مردم متکبر و ظالم محاکمه می شوند

^۸ خداوند تمام قوم اسرائیل را که اولاده یعقوب هستند، به جزا می رساند. ^۹ همه مردم اسرائیل، هر کسی که در سامره زندگی می کند، می داند که او این کار را کرده است، زیرا این مردم مغرور و متکبر شده اند. ^{۱۰} می گویند: «خشت های خانه ریخته اند، اما ما آن ها را با سنگهای تراشیده دوباره آباد می کنیم. تیرهای چوب چنار که شکسته اند، به عوض آن ها تیرهای سرو به کار می بریم.» ^{۱۱} بنابراین، خداوند دشمنان را علیه آن ها می فرستد. ^{۱۲} او مردم سوریه را از شرق و فلسطینی ها را از غرب می فرستد تا اسرائیل را

به کام خود فروبرند. با اینهم خشم او فرو ننشسته و دست او هنوز هم برای مجازات آنها بالا است.

^{۱۳} با اینکه خدا هنوز هم بر آنها خشمگین است، توبه نمی‌کنند و خدای قادر مطلق را نمی‌جویند. ^{۱۴} لهندا، خداوند در یک روز مردم اسرائیل و رهبران شان را مجازات می‌کند و سر و دم آنها را می‌برد. ^{۱۵} موسفیدان و اشراف شان سر و انبیائی که به مردم تعلیم غلط دهند، دم آنها هستند. ^{۱۶} رهبران شان آنها را گمراه ساخته و به راه تباهی برده‌اند. ^{۱۷} بنابران، خداوند بر جوانان آنها رحم نکرد و یتیمان و بیوه زنان شان را هم جزا داد. با اینهم خشم او فرو ننشسته و دست او هنوز هم برای مجازات آنها بالا است.

^{۱۸} شرارت این مردم مثل آتش همه چیز را می‌سوزاند و خار و خس را از بین می‌برد. ^{۱۹} خداوند قادر مطلق خشمگین است و آتش خشم او سراسر آن سرزمین را می‌سوزاند. از مردم بحیث هیزم کار می‌گیرد و هیچ کسی در امان نمی‌ماند. ^{۲۰} مردم به هر طرف دست می‌اندازند و هرچه به دست آورند می‌خورند، اما سیر نمی‌شوند و از شدت گرسنگی حتی گوشت اطفال خود را می‌خورند. ^{۲۱} قبیله منسی و قبیله افرایم به یکدیگر حمله می‌کنند و هر دو متفق شده علیه یهودا برمی‌خیزند. با اینهم قهر خدا فرو ننشسته و دست او هنوز هم برای مجازات مردم دراز است.

^{۲-۱} وای بحال شما که قوانین غیر عادلانه وضع می‌کنید تا فقیران را از حق شان محروم سازید. بر بیوه زنان و یتیمان قوم من ظلم می‌نمائید و مال آنها را غارت می‌کنید. ^۳ پس در روز بازخواست چه می‌کنید و وقتی که خداوند از جاهای دوردست بر سر شما

مصیبت را بیاورد از چه کسی کمک می‌طلبید؟ دارائی و ثروت تان را در کجا پنهان می‌کنید؟^۴ در آن روز یا در جنگ کشته می‌شوید و یا دشمنان، شما را به اسارت می‌برند. با اینهم خشم او فرو ننشسته و دست او هنوز هم برای مجازات آن‌ها بالا است.

پادشاه آشور، وسیله‌ای در دست خدا

^۵ خداوند می‌فرماید: «از آشور مانند چوبِ سرزنش برای مجازات آنهائی که بالای شان قهر هستم، کار می‌گیرم.^۶ مردم آشور را علیه این قوم منافق و آنهائی که مورد خشم من قرار گرفته‌اند، می‌فرستم تا اموال شان را غارت کنند و خود شان را مانند گِل و لای به زیر پاهای خود لگد مال نمایند.»^۷ اما پادشاه آشور نقشهٔ ظالمانهٔ دیگری در سر می‌داشته باشد و می‌خواهد اقوام زیادی را نابود کند.^۸ می‌گوید: «هر کدام از قوماندان‌های من یک پادشاه است.^۹ شهرهای کرکمیش، کلنو، حمات و ارفاد را فتح کردم سامره و دمشق هم مغلوب شدند.^{۱۰} کشورهای را که بیشتر از اورشلیم و سامره بت داشتند، تسخیر نمودم.^{۱۱} من همانطوریکه سامره را با تمام بت‌هایش از بین بردم، اورشلیم را هم با بت‌هایش نابود می‌کنم.»

^{۱۲} بعد از آنکه خداوند کارهای خود را در کوه سهیون و اورشلیم تمام کرد، آنگاه به مجازات پادشاه مغرور و خود خواه آشور می‌پردازد.^{۱۳} زیرا پادشاه آشور لاف می‌زند و می‌گوید: «من با زور بازو و دانش و حکمت خود در جنگها پیروز شدم. سرحدات کشورها را برداشتم، خزانه‌های شان را تاراج کردم و پادشاهان شان را سرکوب نمودم.^{۱۴} کشورهای جهان برای من مانند آشیانهٔ پرندگان بودند و مثلیکه مردم تخمها را از آشیانه جمع می‌کنند، من

خزانه‌های شان را خالی کردم. هیچ کسی جرأت نکرد بالای تکان بدهد یا دهان باز کند و حرفی بزند.»

^{۱۵} اما خداوند می‌فرماید: «آیا قدرت تیر از چوب‌شکن بیشتر است؟ آیا اره خود را داناتر از نجار می‌داند؟ انسان عصا را بلند می‌کند نه عصا انسان را.» ^{۱۶} بنابراین، خداوند قادر مطلق جنگجویان آشور را به مرض‌کشنده مبتلا می‌سازد و آتشی را روشن کرده آن‌ها را به تدریج از بین می‌برد. ^{۱۷} نور اسرائیل به آتش سوزان تبدیل می‌شود و با شعله‌ غضب قدوس اسرائیل همه چیز را در یک روز مانند خس و خار می‌سوزاند. ^{۱۸} جنگلهای سرسبز و زمینهای حاصلخیز شان را نابود می‌کند و مانند یک بیمار جسم و روح آن‌ها تباه می‌شوند. ^{۱۹} درختان جنگل آنقدر کم می‌شوند که حتی یک طفل می‌تواند آن‌ها را بشمارد.

بازماندگان توبه‌گار اسرائیل

^{۲۰} در آن روز کسانی که در اسرائیل باقی مانده‌اند و نجات‌یافتگان خاندان یعقوب، دیگر به کشوری که بر آن‌ها ظلم کرده بود اتکاء نمی‌کنند، بلکه تکیه‌گاه شان خداوند بوده با وفاداری بر قدوس اسرائیل توکل می‌نمایند. ^{۲۱} آن‌ها بسوی خدای قادر مطلق برمی‌گردند. ^{۲۲} هرچند قوم اسرائیل مثل ریگ دریا بشمار باشد، تنها عده کمی از آن‌ها باقی مانده و به وطن خود بازگشت می‌کنند، زیرا نابودی و مجازات عادلانه‌ای را که سزاوارند در انتظار شان می‌باشد. ^{۲۳} خداوند، خدای قادر مطلق طوریکه مقدر فرموده است تمام زمین را ویران می‌کند.

^{۲۴} خداوند، خدای قادر مطلق می‌فرماید: «ای قوم برگزیده من که

در سهیون سکونت می‌کنید، از آشوریان که اگر مثل مصریان بر شما ظلم کنند، نترسید،^{۲۵} زیرا پس از مدتی خشم من که برای نابودی شما افروخته شده بود فرومی‌نشیند و آن‌ها مورد قهر و غضب من قرار می‌گیرند.^{۲۶} من، خداوند قادر مطلق، طوریکه مدیان را در کنار صخره غراب جزا دادم، آن‌ها را هم مجازات می‌کنم.^{۲۷} در آن روز بار مصیبت را از دوش تان و یوغ اسارت را از گردن تان برمی‌دارم.»

^{۲۸} لشکر دشمن به شهرعیات داخل شدند و از مجرون عبور نموده تجهیزات و لوازم خود را در مکماش گذاشتند.^{۲۹} از گذرگاه گذشتند و شب را در جبعه بسر بردند. مردم شهر رامه در ترس و هراس‌اند و اهالی جبعه، شهر شائول، فرار کردند.^{۳۰} ای مردم جلیم، فریاد برآورید! ای باشندگان لیشه و ای اهالی مسکین عناتوت بشنوید!^{۳۱} مردم مدینه فراری شدند و ساکنین جیبیم از ترس جان‌گریختند.^{۳۲} در همین روز دشمنان در نوب توقف می‌کنند. آن‌ها مشت خود را گره کرده بسوی اورشلیم که بر کوه سهیون قرار دارد، تکان می‌دهند.

^{۳۳-۳۴} اما خداوند قادر مطلق، مثلیکه چوب‌شکن شاخه‌های درختان بزرگ و بلند لبنان را قطع می‌کند و بر زمین می‌ریزد، آن‌ها را هم با مغرورترین کسان شان با یک ضربه ریشه کن می‌کند و خوار و ذلیل می‌سازد.

شاخه‌ای از خاندان یسی

۱ ۱ شاخه‌ای از تنه درخت خانواده یسی جوانه می‌زند و از

ریشه آن نهالی نمو می کند.

^۲ روح خداوند که روح حکمت و دانش، روح مشورت و قدرت و روح معرفت و ترس از خداوند است، بر او قرار می گیرد.

^۳ تمام خوشی او ترس و اطاعت از خداوند می باشد. او مطابق آنچه که چشمش می بیند و گوشش می شنود داوری نمی کند.

^۴ بلکه بر اساس عدالت به داد مردمان فقیر و حلیم می رسد و اشخاص شریر را که بر آنها ظلم می کنند، جزا می دهد^۵ و با انصاف و راستی حکومت می نماید.

^۶ در دوران حکومت او گرگ با بره زندگی می کند، پلنگ در کنار بزغاله می خوابد، گوساله با شیر قدم می زند و طفل کوچکی آنها را می راند.

^۷ گاو و خرس یکجا می چرند، چوپه های شان در کنار هم می خوابند و شیر مثل گاو علف می خورد.

^۸ طفل شیرخوار در غار مار بازی می کند، طفلی که از شیر جدا شده باشد دست خود را در لانه اژدها می برد.

^۹ در کوه مقدس خدا به هیچ کسی ضرر و صدمه ای نمی رسد، زیرا همان طوریکه بحر از آب پُر است، روی زمین هم پُر از معرفت خداوند می شود.

بازگشت باقیمانندگان اسرائیل و یهودا

^{۱۰} روزی می آید که پادشاه نو ظهوری از خاندان یسی علمی برای

تمام قوم‌ها خواهد بود. مردم به شهر پُرشکوه او جمع می‌شوند و او را تجلیل می‌کنند.^{۱۱} در آن روز خداوند بار دیگر دست خود را دراز می‌کند و باقیماندهٔ قوم برگزیدهٔ خود را از کشورهای آشور، مصر، سودان، حبشه، عیلام، بابل، شِنعار، حمات و سواحل و جزیره‌ها باز می‌آورد.^{۱۲} او عکمی را در بین قوم‌ها برمی‌افرازد و پراکنده شدگان اسرائیل و یهودا را از هر گوشه و کنار روی زمین جمع می‌کند.^{۱۳} کینه و دشمنی که بین اسرائیل و یهودا بود از بین می‌رود و جنگ و خصومت بین آن‌دو وجود نمی‌داشته باشد،^{۱۴} بلکه هر دو متفق شده بر فلسطینی‌ها که در غرب هستند حمله می‌برند، مال و دارائی مردمانی را که در شرق زندگی می‌کنند به تاراج می‌برند، مردم ادوم و موآب را مغلوب می‌کنند و عمونیان را مُطیع خود می‌سازند.^{۱۵} خداوند خلیج دریای مصر را خشک می‌سازد و دست خود را بر دریای فرات دراز کرده با باد سوزان آنرا به هفت جویبار تقسیم می‌کند.^{۱۶} برای بازماندگان قوم او در آشور شاهراهی خواهند بود تا آن‌ها مثل اجداد خود که از مصر خارج شدند، به وطن خود برگردند.

سرود حمد و سپاسگزاری

۱۲^۱ در آن روز مردم این سرود را می‌خوانند:

«خداوندا، از تو شکرگزارم، زیرا بر من خشمگین بودی، ولی دیگر قهر نیستی، بلکه مرا تسلی می‌دهی.^۲ خداوند به یقین نجات بخشای من است. به او توکل می‌کنم و دیگر نمی‌ترسم. خداوند به من نیرو و قدرت می‌بخشد و نجاتم می‌دهد.^۳ همانطوریکه آب صاف و تازه به انسان سُرور و نشاط می‌بخشد، قوم برگزیدهٔ او هم

وقتیکه نجات می یابند خوشی می کنند.»

^۴ در آن روز می سرایند:

«از خداوند سپاسگزار باشید و نام او را تجلیل کنید. کارهای او را برای مردم جهان اعلام نمائید و بگوئید که نام او متعال است. ^۵ سرود حمد خداوند را بسرائید، زیرا کارهای باشکوهی انجام داده است. بگذارید تمام مردم روی زمین بدانند. ^۶ ای ساکنین سهیون، با صدای بلند فریاد برآورید و سرود خوشی را سردهید، زیرا خدای با عظمت و مقدس اسرائیل در بین قوم برگزیده خود حضور دارد.»

سقوط بابل

۱۳ ^۱ این پیامی است راجع به بابل که از جانب خدا برای اشعیا، پسر آموص رسید.

^۲ بر یک تپه خشک بیرق جنگ را برافرازید. به سپاهیان اشاره کنید که به دروازه های اشراف بابل حمله ببرند. ^۳ خداوند خودش سپاه مقدس و شجاع و فداکار خود را مأمور کرده است تا کسانی را که مورد غضب او قرار گرفته اند جزا بدهند. ^۴ به صدائی که از کوهها می آید، گوش بدهید. این صدا، صدای گروه بزرگ مردم و آواز اقوام و ممالک می باشد که یکجا جمع می شوند. خداوند قادر مطلق لشکر خود را برای جنگ آماده می کند. ^۵ آن ها از کشورهای دوردست و از آخرین نقطه زمین آمده اند تا با سلاح غضب خداوند تمام روی زمین را ویران کنند.

۶ شیون و ناله کنید، زیرا روز خداوند نزدیک است و آن روزی است که قادر متعال همه را هلاک می‌کند. ۷ دستهای همگی سست می‌شوند و دل‌های مردم آب می‌گردند. ۸ همه به وحشت می‌افتند و مثل زنی که به درد زایمان مبتلا باشد، درد می‌کشند. به یکدیگر می‌بینند و از دیدن روی شرمندهٔ یکدیگر حیرت می‌کنند. ۹ روز وحشتناکِ خشم و غضب خداوند فرا می‌رسد، زمین را خراب و گناهکاران را از روی آن محو می‌کند. ۱۰ ستارگان آسمان و منظومه‌های آن نور نخواهند داشت. آفتاب هنگام طلوع تاریک می‌شود و مهتاب روشنایی نخواهد داشت.

۱۱ خداوند می‌فرماید: «من جهان را بخاطر بدی‌هایش جزا می‌دهم و بدکاران را به سبب خطاهای شان مجازات می‌کنم. به غرور و تکبر مردم خاتمه می‌دهم و اشخاص ظالم را خوار و ذلیل می‌سازم. ۱۲ مردم را از زر خالص و انسان را از طلای اوفیر کمیاب‌تر می‌کنم. ۱۳ در آن روز از شدت خشم من آسمان‌ها به لرزه می‌آیند، زمین از جای خود تکان می‌خورد. ۱۴ بیگانگانی که در بابل زندگی می‌کنند، مانند آهوان رمیده و گوسفندانی که پراکنده شده باشند، می‌گریزند و به وطن خود برمی‌گردند. ۱۵ هر کسی که دیده شود و گرفتار گردد با شمشیر بقتل می‌رسد. ۱۶ کودکان آن‌ها در برابر چشمان شان بر زمین کوبیده می‌شوند. خانه‌های شان غارت و زنان شان بی‌عفت می‌گردند.

۱۷ من مادی‌ها را که به کشتن مردم زیادتر از نقره و طلا علاقه دارند، علیه آن‌ها می‌شورانم. ۱۸ با تیر و کمان خود جوانان شان را به خاک می‌افکنند و حتی بر نوزادان و کودکان شان هم رحم نمی‌کنند. ۱۹ خداوند بابل را که مجلترین کشورهای دنیا و زینت

فخر کلدانیان است، مثل سدوم و عموره با خاک برابر می‌کند.
۲۰ از سکنه خالی می‌شود و تا سالهای زیادی کسی در آن سکونت
نمی‌کند. حتی عربهای کوچی هم در آنجا خیمه نمی‌زنند و چوپانها
گله خود را نمی‌چرانند،^{۲۱} بلکه حیوانات وحشی در آنجا زندگی
می‌کنند، خانه‌های شان لانه بومها و شترمرغها می‌شود و بزهای
وحشی در آن جست و خیز می‌زنند.^{۲۲} گرگها و شغالها از برجهای
قصرهای زیبای شان قوله می‌کشند. زمان نابودی بابل نزدیک و
عمر آن کوتاه است.»

بازگشت اسرائیل از تبعید

۱۴^۱ خداوند بر قوم اسرائیل مهربان می‌شود و آنها را دوباره
برمی‌گزیند و به وطن شان باز می‌گرداند. بیگانگان هم با آنها در
آن سرزمین زندگی می‌کنند.^۲ بسیاری از کشورها در بازگشت قوم
اسرائیل به آنها کمک می‌کنند. بنی اسرائیل در آن سرزمینی که
خداوند به آنها داده است زن و مرد اقوام دیگر را به غلامی
می‌گیرند و کسانی که قوم اسرائیل را به اسارت برده بودند، خود
شان اسیر آنها می‌شوند. و اقوامی که بر مردم اسرائیل با زور و جبر
حکومت می‌کردند، خود آنها فرمانبردار شان می‌گردند.

سقوط سلطنت بابل

۳ وقتی خداوند قوم خود را از درد و رنج و روزگار سخت غلامی
آسوده کند،^۴ آنوقت آنها به طعنه به پادشاه بابل می‌گویند:

«ای پادشاه ظالم بابل، بالاخره نابود شدی و جور و ستم تو به

پایان رسید. ^۵ خداوند به قدرت تو خاتمه داد و از تخت سلطنت

سرنگونت کرد. ^۶ تو با خشم و غضب همیشه به مردم آزار

می‌رساندی و با ظلم و ستم بر آن‌ها حکومت می‌کردی. ^۷ حالا همه

مردم روی زمین آسوده و آرام شده‌اند و از خوشی سرود می‌خوانند.

^۸ درختان صنوبر و سروهای لبنان بخاطر سقوط تو شادمانی می‌کنند

و می‌گویند: «چون تو سقوط کرده‌ای، دیگر کسی نیست که ما را

قطع کند.»

^۹ دنیای مردگان برای پذیرائی تو آماده است. ارواح حکمرانان و

پادشاهان روی زمین از تختهای خود برمی‌خیزند و به استقبال تو

می‌شتابند. ^{۱۰} آن‌ها به تو می‌گویند: «تو هم مثل ما ناتوان شدی و با

ما فرقی نداری. ^{۱۱} جلال و شکوه تو به جهنم رفته است و آواز

چنگ تو دیگر به گوش نمی‌رسد. حالا کرمها تشک و مورچه‌ها

لحاف تو است.»

^{۱۲} ای ستاره درخشان صبح، چطور از آسمان افتادی! تو که بر

اقوام مقتدر جهان پیروز بودی، چگونه سقوط کردی! ^{۱۳} در دلت

می‌گفتی: «من به آسمان بالا می‌روم و تخت شاهی خود را بالای

ستارگان خدا برقرار می‌سازم و بر فراز کوهی در شمال که جای

اجتماع خدایان است می‌نشینم. ^{۱۴} بالای ابرها می‌روم و مثل

خدای قادر مطلق می‌شوم.» ^{۱۵} اما بر عکس، تو در قعر زمین که

دنیای مردگان است سرنگون شدی.

^{۱۶} مردگان وقتی ترا ببینند حیران می‌شوند، در فکر فرومی‌روند و

می‌پرسند: «آیا این مرد همان کسی نیست که زمین را تکان می‌داد

و پادشاهان جهان از ترس او می‌لرزیدند؟ ^{۱۷} آیا او نبود که دنیا را

به بیابان تبدیل کرد و شهرها را با خاک یکسان ساخت؟ اسیران

را آزاد نمی‌کرد و اجازه نمی‌داد که به خانه‌های خود بروند.»
۱۸ پادشاهان جهان در مقبره‌های مجلل آرمیده‌اند،^{۱۹} اما تو از
قبرت بیرون افکنده می‌شوی و جنازه‌ات مانند شاخهٔ پوسیده
می‌گندد، با اجساد کشته‌شدگان جنگ پوشیده شده در گودالهای
سنگی انداخته می‌شود و پایمال می‌گردد.^{۲۰} چون تو کشورت را
ویران کردی و قوم خود را کشتی، بنابراین، نسلی از تو باقی
نمی‌ماند و مردم از فامیل شیریان هیچ کسی را بیاد نمی‌آورند.
۲۱ پسرانت بخاطر گناهان اجدادشان کشته می‌شوند و دیگر
نمی‌توانند به روی زمین سلطنت کنند یا شهرها در آن بسازند.»

۲۲ خداوند قادر مطلق می‌فرماید: «من علیه بابل برمی‌خیزم و آنرا با
خاک یکسان می‌کنم نام بابل، بازماندگان و نسل مردم آنرا از بین
می‌برم.^{۲۳} بابل را جایگاه خارپشت‌ها می‌سازم، آنرا به جبه زار
تبدیل می‌نمایم و با جاروی نابودی جارویش می‌کنم.»

پیشگویی در بارهٔ سقوط آشور

۲۴ خداوند قادر مطلق قسم خورده می‌فرماید: «آنچه را که اراده و
مقدر کرده‌ام حتماً واقع می‌شود.^{۲۵} من قدرت آشور را در سرزمین
اسرائیل درهم می‌شکنم و همه را بر کوه‌های خود پایمال می‌کنم.
یوغ اسارت را از گردن و بار غلامی را از دوش قوم برگزیدهٔ خود
برمی‌دارم.^{۲۶} دست خود را دراز می‌کنم و تمام اقوام روی زمین را
جزا می‌دهم. اینست نقشهٔ من در مورد مردم جهان.»^{۲۷} خداوند
قادر مطلق این چنین مقدر فرموده است و هیچ کسی نمی‌تواند آنرا
باطل سازد. دست خود را برای مجازات مردم جهان دراز کرده
است و کسی قادر نیست که او را بازدارد.

پیشگوئی در بارهٔ سقوط فلسطین

^{۲۸} در سالی که آحاز پادشاه وفات کرد، این پیام از جانب خدا نازل شد:

^{۲۹} «ای فلسطینی‌ها، عصائی که شما را می‌زد، شکست. با اینهم شما نباید خوشحال باشید، زیرا اگر ماری بمیرد، مار دیگری بدتر از او بوجود می‌آید و از آن مار هم ازدهای آتشین پیدا می‌شود. ^{۳۰} خداوند از بیچارگان قوم برگزیدهٔ خود پاسبانی می‌کند و آن‌ها در چراگاه او با خاطر آسوده بسر می‌برند. اما شما فلسطینی‌ها از قحطی و گرسنگی هلاک می‌شوید و بازماندگان تان هم بقتل می‌رسند. ^{۳۱} ای شهرهای فلسطینی، ناله و شیون کنید و ای فلسطینی‌ها، بترسید، زیرا لشکر با انضباط دشمن که سُم اسپان شان گرد و خاک را به هوا بلند می‌کند، از شمال بسوی شما می‌آید. ^{۳۲} به قاصدانی که از فلسطین می‌آیند چه جواب داده شود؟ به آن‌ها می‌گوئیم که خداوند سهیون را تأسیس کرد و قوم بیچارهٔ خود را در آن پناه داد.»

پیشگوئی در مورد سقوط موآب

۱۵^۱ این است پیام خدا برای موآب:

«شهرهای عار و قیرِ موآب در یک شب ویران می‌شوند. ^۲ در دیبون مردم موآب به بتخانه‌ها برای عزاداری رفته‌اند و بخاطر نبو و میدبا شیون و گریه می‌کنند. همهٔ مردم سر و ریش خود را تراشیده ^۳ لباس ماتم پوشیده‌اند و در کوچه‌ها، سر بامها و

چهارراهی ها ناله می کنند و اشک می ریزند. ^۴ مردم شهرهای حشبون و اِعاله هم ناله و گریه را سرداده اند و صدای گریه شان تا به یاهز به گوش می رسد. حتی مردان مسلح موآب هم می گریند و از ترس می لرزند. ^۵ دلم برای موآب ناله می کند. مردم آن به صوغر و عَجَلت شلیشه فرار می کنند. بعضی از آن ها گریه کنان بر فراز لُوَحیت می روند و آواز گریه آن ها بخاطر ویرانی سرزمین شان در طول راه حورونایم شنیده می شود. ^۶ جویهای نمریم خشک و سبزه های کنار آن ها پژمرده شده، گیاه از بین رفته و هیچ چیز سبز باقی نمانده است. ^۷ مردم با مال و اندوخته خود از راه وادی بیدها فرار می کنند. ^۸ از تمام سرحدات موآب صدای گریه و شیون شنیده می شود و آواز ناله مردم تا اِجلایم و بئرایلم رسیده است. ^۹ با آنکه آب دریای دبیون از خون سرخ شده است، اما خدا بلاهای بیشتری بر مردم دبیون می آورد و آن عده از موآبی های هم که فرار کرده و باقی مانده اند با دندان و پنجال شیر کشته می شوند.

وضع رقتبار موآب

۱۶ ^۱ مردم موآب از شهر سالع که در بیابان واقع است، برای پادشاهی که در سهیون سلطنت می کند، بره ای را بعنوان جزیه می فرستند. ^۲ مانند پرندگان بی آشیانه در کنار دریای ارنون آواره شده اند. ^۳ به مردم یهودا می گویند: «به ما بگوئید که چه کنیم. در زیر سایه شفقت خود در این وضع مشقتبار، از ما حمایت نمائید و ما را پناه بدهید تا به دست دشمن گرفتار نشویم. ^۴ به ما آوارگان اجازه بدهید که در بین شما بمانیم و ما را از خطر دشمنان حفظ کنید.»

بعد از آنکه مردم ظالم و تاراجگر و ستمگار نبود شدند،^۵ آنوقت یکی از اولادهٔ داود بر تخت سلطنت می‌نشیند. او با عدل و انصاف بر مردم حکومت می‌کند و سلطنت او بر اساس رحمت و راستی استوار خواهد بود.

^۶ مردم یهودا می‌گویند: «ما در بارهٔ موآبیان شنیده‌ایم و می‌دانیم که چقدر مغرور و گستاخ و خودخواه هستند. بخود فخر می‌کنند، اما فخر آن‌ها بیجا است.»^۷ مردم موآب بخاطر مصیبت خود ناله می‌کنند و بیاد غذای خوبی که در قیرحارس می‌خوردند می‌گیرند.^۸ کشتزارهای حشبون و تاکستان‌های سبمه از بین رفته‌اند. تاکهای انگور را حاکمان اقوام بیگانه قطع کرده‌اند. زمانی شاخهای این تاکها تا یعزیر و از بیابان گذشته تا به آن طرف بحیرهٔ مُرده می‌رسیدند.^۹ حالا من برای یعزیر و تاکستان‌های سبمه می‌گیرم و بخاطر حشبون و اِلعاله اشک می‌ریزم، زیرا میوه و محصول شان تلف شده‌اند.^{۱۰} مردم آن خوشی و نشاطی را که در فصل درو داشتند، حالا ندارند و در تاکستان‌ها دیگر نغمهٔ خوشی شنیده نمی‌شود. دیگر کسی انگور را برای ساختن شراب در زیر پا نمی‌فشرد و آواز خوشی خاموش شده است.^{۱۱} دل من مانند چنگ برای موآب می‌نالد و بخاطر قیرحارس غمگین هستم.^{۱۲} مردم موآب برای دعا به بتخانه‌ها بالا می‌روند و خود را بیفایده خسته می‌سازند، زیرا دعای آن‌ها قبول نمی‌شود.»

^{۱۳} این بود پیامی که خداوند قبلاً در مورد موآب فرستاده بود.

^{۱۴} ولی حالا خداوند می‌فرماید: «بعد از سه سال شوکت و جلال موآب نابود می‌شود. عدهٔ کمی از آن‌ها باقی می‌ماند و آن‌ها هم ضعیف و بیچاره خواهد شد.»

پیشگوئی در باره دمشق و یهودا

۱۷^۱ خداوند در مورد دمشق چنین فرموده است: «دمشق از بین می‌رود و با خاک یکسان می‌شود.^۲ شهرهای آن برای همیشه متروک می‌شوند. آنجا مسکن و چراگاه گوسفندان بوده کسی آن‌ها را نمی‌ترساند.^۳ اسرائیل بی‌دفاع می‌ماند، سلطنت دمشق سقوط می‌کند و بازماندگان سوریه مثل مردم اسرائیل خوار و ذلیل می‌شوند. این کلام خداوند قادر مطلق است.»

۴^۴ خداوند، خدای اسرائیل می‌فرماید: «زمانی می‌رسد که عظمت اسرائیل از بین می‌رود و ثروتش تلف شده مردم همه تنگدست و فقیر می‌گردند.^۵ مانند کشتزارهای وادی رفائیم می‌شود که پس از درو چیزی در آن بجا نمی‌ماند.^۶ از قوم اسرائیل عدّه کمی باقی می‌ماند و مانند درخت زیتون که وقتی زیتونها تکانده شوند، تنها دو یا سه دانه در شاخهای بلند و چهار یا پنج دانه در شاخهای پُر آن بجا می‌مانند.»

۷^۷ در آن روز بسوی خالق خود که قدوس اسرائیل است رو می‌آورند^۸ و دیگر به بت‌های ساخته دست خود، یعنی آشیریم و قربانگاه‌های خوشبوئی متکی نمی‌باشند.

۹^۹ در آن روز شهرهای مستحکم آن‌ها مثل شهرهای حویان و اموریان که در وقت فرار از دست قوم اسرائیل، از سکنه خالی ماندند، متروک می‌شوند.

۱۰^{۱۰} تو ای اسرائیل، خدای نجات بخشای خود را که مثل صخره مستحکم از تو حمایت می‌کند، فراموش کرده‌ای و در عوض

درختان را می‌کاری تا در زیر سایهٔ آن‌ها خدایان بیگانه را بپرستی.
^{۱۱} حتی اگر در همان روزی که درختان را می‌کاری، آن‌ها سبز شوند و شگوفه کنند، میوه‌ای بار نمی‌آورند و بجای آن اندوه و درد علاج‌ناپذیر نصیب تو می‌شود.

دشمنان سرکوب می‌شوند

^{۱۲} اقوام جهان مانند بحر می‌خروشدند و مثل امواج سهمگین بحر می‌غرند ^{۱۳} و همچون سیل خروشان حمله می‌آورند، ولی آن‌ها با عتاب خداوند، مانند گاهی که در برابر باد و مثل غباری که در برابر گردباد قرار گیرد به جاهای دور فرار می‌کنند. ^{۱۴} هنگام شب ترس و وحشت ایجاد می‌کنند، اما پیش از دمیدن صبح از بین می‌روند. اینست سزای کسانی که کشور ما را تاراج می‌کنند و دارائی و مال ما را به یغما می‌برند.

پیشگویی در مورد حبشه

۱۸ ^۱ وای بحال کشوری که در آن طرف دریاهاى حبشه است و از آن آواز بادبانه‌های کشتی شنیده می‌شود. ^۲ کشوری که نمایندگان خود را ذریعهٔ کشتی‌هایی که از نی ساخته شده‌اند از طریق دریای نیل می‌فرستد. ای نمایندگان تیزرو، به کشوری بروید که ذریعهٔ دریاها تقسیم شده است. در آنجا قوم ق‌دبلند و نیرومند زندگی می‌کنند و مردمان کشورهای دور و نزدیک از آن‌ها وحشت دارند.

^۳ ای ساکنین روی زمین بشنوید، به بیرقی که بر فراز کوهها برافراشته می‌شود نگاه کنید و به آواز سرنائی که برای جنگ

می نوازند، گوش بدهید. ^۴ خداوند به من این چنین فرمود: «من از جایگاه ملکوتی و در آرامش خود به پائین می نگرم. مثل یک روز صاف و گرمای تابستان و مانند غبار شبنم دلپذیر در موسم درو. ^۵ زیرا پیش از درو محصول و بعد از آنکه شگوفه ها بتکند و انگور پخته شود، مردم حبشه مثل تاک انگور که شاخه هایش را با اره قطع می کنند و دور می اندازند، از بین می روند. ^۶ آن ها طعمه پرنندگان شکاری و حیوانات وحشی می شوند. و از لاشه آن ها در تابستان پرنندگان شکاری و در زمستان حیوانات وحشی خود را تغذیه می کنند.»

^۷ در آن زمان این قوم قبلند و نیرومند که مردم کشورهای دور و نزدیک از آن ها وحشت می کنند و کشور شان ذریعه دریاها تقسیم شده است، به سهیون که نام خداوند قادر مطلق را بر خود دارد می آیند و برای او تحفه و هدیه می آورند.

پیشگویی در مورد مصر

۱۹ ^۱ پیامی برای مصر:

خداوند سوار بر یک ابر تیزرو به مصر می آید. بتهای مصر در حضور او می لرزند و مردم مصر از ترس ضعف می کنند. ^۲ خداوند می فرماید: «من مردم مصر را علیه یکدیگر تحریک می کنم تا برادر با برادر، همسایه با همسایه، شهر با شهر و مملکت با مملکت بجنگند. ^۳ روحیه شان را تغییر می دهم و نقشه های شان را خنثی می سازم. آن ها برای کمک به بتها متوسل می شوند، از فالبینان و جادوگران و ارواح مردگان مشوره می خواهند.»

^۴ خداوند قادر متعال می فرماید: «من مصریان را به دست یک حاکم ظالم می سپارم و پادشاه ستمگری را می گمارم تا بر آنها حکومت کند.»

^۵ آب دریای نیل کم شده به مرور زمان خشک می گردد. ^۶ کانالها را بو می گیرد، آب جویها کم می شود، نی و بوریا پژمرده می گردند، ^۷ کشتزارها و علف کنار دریای نیل خشک شده از بین می روند و سبزه ای باقی نمی ماند. ^۸ ماهیگیرانی که تور و چنگک به دریای نیل می اندازند مأیوس و غمگین می شوند. ^۹ بافندگانی که پارچه های کتانی می بافند ناامید می گردند. ^{۱۰} همه بافندگانی که از راه بافندگی امرار معیشت می کنند متأثر و افسرده می شوند.

^{۱۱} حاکمان شهر صوعن بکلی نادان هستند و مشاوران فرعون به او مشوره احمقانه می دهند، پس چگونه می توانند به فرعون بگویند: «ما اولاده حکیمان و پادشاهان قدیم هستیم.» ^{۱۲} ای فرعون، حالا حکیمان تو کجا هستند تا به تو اطلاع بدهند که خداوند قادر مطلق علیه مصر چه نقشه ای کشیده است. ^{۱۳} حاکمان صوعن و ممفیس و رهبران شان احمق و جاهل هستند و مردم مصر را گمراه کرده اند. ^{۱۴} خداوند افکار آنها را مغشوش ساخته و در نتیجه، آنها مصریان را طوری گیج کرده اند که مثل اشخاص مست اُفتان و خیزان قدم می زنند و نمی دانند که به کجا می روند. ^{۱۵} هیچ کسی در مصر، نه ثروتمند و نه فقیر، نه بزرگ و نه کوچک، می تواند مردم را نجات بدهد.

خداوند مصر، آشور و اسرائیل را برکت می دهد

^{۱۶} در آن روز وقتی مردم مصر ببینند که دست انتقام خداوند قادر

مطلق علیه آنها دراز شده است مثل زنهای ترسو از ترس می لرزند.^{۱۷} و از شنیدن نام کشور یهودا وحشت می کنند، زیرا خداوند چنین اراده فرموده است.

^{۱۸} در آن روز پنج شهر در کشور مصر به زبان عبری تکلم کرده و با خداوند قادر مطلق پیمان وفاداری می بندند. یکی از این شهرها، «شهر آفتاب» نامیده می شود.^{۱۹} در آن روز قربانگاهی در مرکز مصر و یک ستون یادگار در سرحد آن برای خداوند بنا می شود.^{۲۰} اینها نشان می دهند که خداوند قادر مطلق در مصر حضور خواهد داشت. بعد از آن هر وقتیکه مردم مصر ظلم ببینند و بحضور خداوند برای کمک دعا کنند، خداوند نجات دهنده ای را می فرستد تا از آنها دفاع نماید و آنها را نجات بدهد.^{۲۱} خداوند خود را به مصریان آشکار می سازد و آنها خداوند را می شناسند، او را با ادای قربانی های سوختنی می پرستند و نذرهایی بحضورش تقدیم می کنند.^{۲۲} به این ترتیب، خداوند اول مصریان را مجازات می کند و بعد آنها را شفا می دهد. آنها به او رو می آورند و خداوند دعای شان را مستجاب می کند و آنها را شفا می بخشد.

^{۲۳} در آن روز شاهراهی از مصر تا آشور ساخته می شود. مردم هر دو کشور با هم رفت و آمد می کنند و خدا را یکجا می پرستند.^{۲۴} در آن روز اسرائیل با مصر و آشور متفق شده هر سه کشور باعث برکت سایر ممالک جهان می گردند.^{۲۵} خداوند آنها را برکت می دهد و می فرماید: «متبارک باد قوم من مصر، مخلوق من آشور و قوم برگزیده من اسرائیل!»

پیشگوئی در مورد مصر و حبشه

۲۰^۱ به فرمان سرجون پادشاه آشور، سپه سالار سپاه او با لشکر خود به شهر اشدود در فلسطین حمله برد و آنرا تصرف کرد.^۲ سه سال پیش خداوند به اشعیای پسر آموص فرموده بود که لباس خود را از تن و چپلی های خود را از پا برآورد و با تن و پای برهنه راه برود و اشعیا اطاعت کرد.^۳ بعد از آنکه آشوریان اشدود را فتح کردند، خداوند فرمود: «بنده من اشعیا مدت سه سال تن و پای برهنه راه رفت تا نشانه ای آن باشد که من مصر و حبشه را به بلائی مدهشی گرفتار می سازم.^۴ پادشاه آشور مردم مصر و حبشه را اسیر می کند و پیر و جوان آن ها را مجبور می سازد که عریان و پا برهنه راه بروند تا مصر خجل شود.^{۵-۶} آنگاه کسانی که در سواحل فلسطین زندگی می کنند و مردم حبشه اتکای شان است و بر مصریان فخر می کنند، پریشان و رسوا می شوند و می گویند: اگر بر سر مصریان که می خواستیم از دست آشور به آن ها پناه ببریم چنین بلائی آمد، پس بر سر ما چه خواهد آمد؟»

پیشگوئی در باره بابل

۲۱^۱ این پیام برای بابل است:

لشکری از بیابان، سرزمین هولناک همچون گردباد بیابانی بر بابل هجوم می آورد.^۲ رؤیای وحشتناکی دیدم که خیانتکاران خیانت می کنند و تاراجگران تاراج.

ای سپاه عیلام حمله ببر! ای لشکر مدیان محاصره کن! خدا به

ناله‌های آنهائی که اسیر مردم بابل هستند، خاتمه می‌دهد.

^۳ آن چیزی که در رؤیا دیدم و شنیدم، دردی مانند درد زایمان در تمام وجودم تولید کرده است که پیچ و تابم می‌دهد و مدهوشم می‌کند. ^۴ دلم می‌تپد و از ترس می‌لرزم. در انتظار یک شب آرام بودم، ولی بجای آرامش، وحشت سراسر وجودم را فرا گرفته است. ^۵ در رؤیا دیدم که خانه فرش و سفره مهیا است و همه مصروف خوردن و نوشیدن‌اند. ناگهان فرمان آمد: «ای سرکردگان سپاه، برخیزید با سپرهای تان آماده شوید!»

^۶ آنگاه خداوند به من فرمود: «برو پهره‌ای بگمار تا هر چه را که می‌بیند اطلاع بدهد. ^۷ وقتی ببیند که سواران جوهره جوهره بر اسپ و خر و شتر می‌آیند، بدقت متوجه آن‌ها باشد.»

^۸ پهره داری را که تعیین کرده بودم صدا کرد: «آقا، روز و شب در اینجا پهره دادم، ^۹ اینک مردم را می‌بینم که جوهره جوهره بر اسپ و خر و شتر سوار هستند و به این سو می‌آیند.» در این وقت صدائی آمد و گفت: «بابل سقوط کرد! همه بتها به زمین افتادند و ذره ذره شدند.»

^{۱۰} ای قوم برگزیده من اسرائیل، که مانند گندم کوبیده و غربال شدید، به این خبری که از جانب خداوند قادر مطلق، خدای اسرائیل برای شما اعلام می‌کنم گوش بدهید.

پیشگویی در بارهٔ ادوم و عربستان

^{۱۱} این پیام برای ادوم است:

کسی از ادوم به من صدا می‌کند: «ای پهره دار از شب چه خبر است؟ شب چه وقت تمام می‌شود؟»^{۱۲} من جواب دادم: «بزودی صبح می‌شود، ولی در پی آن دوباره شب می‌آید. اگر سوال بیشتری دارید بیائید، برگردید و بپرسید.»

^{۱۳} این پیام برای عربستان است:

ای قافلهٔ دَدانی ها، در بیابان خشک عربستان خیمه بزنید.^{۱۴} برای تشنگان آب بیاورید و ای مردم تیما، به فراریان غذا بدهید،^{۱۵} زیرا آن‌ها از دم شمشیر و کمان کشیده و خطر جنگ فرار کرده‌اند.

^{۱۶} خداوند به من چنین فرمود: «پوره بعد از یک سال، عظمت و شوکت قبیلهٔ قیدار از بین می‌رود.^{۱۷} از تیراندازان شجاع آن‌ها فقط چند نفر باقی می‌ماند. من که خداوند، خدای اسرائیل هستم این را می‌گویم.»

پیشگویی در مورد اورشلیم

۲۲^۱ این پیام برای وادی رؤیا است:

چه خبر است؟ چرا مردم بر سر بامها برآمده‌اند؟^۲ در سراسر شهر شور و غوغا برپا است. در این شهر شاد و پر جنب و جوش چه پیش آمده است؟ مردان شما که به قتل رسیده‌اند با شمشیر و یا در جنگ کشته نشده‌اند.^۳ حاکمان تان همه یکجا فرار کردند و آن‌ها بدون استعمال اسلحه تسلیم شدند. وقتی دشمن هنوز بسیار دور بود، شما فرار کردید همه دستگیر و اسیر شدید.^۴ پس مرا تنها

بگذارید تا بخاطر نابودی قوم خود به تلخی بگریم و سعی نکنید که مرا تسلی بدهید.

^۵ خداوند، خدای قادر مطلق روزی را تعیین کرده است تا اورشلیم را دچار آشفتگی، شکست و سراسیمگی کند. در آن روز دیوارهای شهر فرومی ریزند و انعکاس فریادشان از کوهها شنیده می شود.
^۶ سپاه عیلام مسلح با تیر و کمان بر اسپهای خود سوار شده اند و عساکر کشور قیر سپرها را به دست گرفته آماده اند.^۷ وادیهای سرسبز تان پُر از عراده های دشمن شده اند. سواران آنها در پیش دروازه های شهر صف آراسته اند^۸ و قوای دفاعی یهودا را در هم شکسته اند.

در آن روز برای آوردن سلاح به اسلحه خانه جنگل می روید.^۹
^{۱۱} دیوارهای شهر را معاینه می کنید که آیا به ترمیم احتیاج دارند یا نه. خانه ها را ملاحظه می کنید تا آنها را ویران نمائید و مصالح آنها را برای ترمیم دیوارهای شهر به کار ببرید. برای ذخیره آب، مخزن آب در بین شهر می سازید تا آب حوض قدیمی در آن بریزد. شما برای اجرای این کارها کوشش زیاد بخرج می دهید، اما به خدا که طراح و صانع همه چیزها است اعتنائی نمی کنید.

^{۱۲} در آن روز خداوند، خدای قادر مطلق شما را دعوت می کند که گریه و ماتم کنید، موهای خود را بتراشید و لباس ماتم بپوشید.
^{۱۳} اما در عوض، شما مجالس خوشی را ترتیب می دهید، گاو و گوسفند را ذبح می کنید، می خورید و به باده نوشی می پردازید و می گوئید: «بیائید که بخوریم و بنوشیم، زیرا فردا می میریم.»
^{۱۴} خداوند، قادر مطلق به من گفته است که این گناه شما تا وقتی که بمیرید بخشیده نمی شود. این را خداوند، قادر مطلق می فرماید.

هشدار به شینا

^{۱۵} خداوند، خدای قادر مطلق به من فرمود که پیش شینا، ناظر دربار شاه بروم و به او بگویم: ^{۱۶} «تو در اینجا چه می‌کنی؟ در اینجا چه حق داری که برای خود قبر می‌کنی؟ ای کسیکه قبر خود را در این صخره بلند می‌تراشی، ^{۱۷} هر قدر مهم باشی، خداوند ترا برمی‌دارد و دور می‌اندازد. ^{۱۸} او ترا مثل گلوله‌ای به یک سرزمین وسیع پرتاب می‌کند تا در آنجا در کنار عراده‌های که به آنها افتخار می‌کردی بمیری. تو مایه ننگ خاندان آقایت هستی! ^{۱۹} پس خداوند ترا از منصب و مقامت برطرف می‌کند.»

^{۲۰} در آن روز خداوند به شینا می‌فرماید: «من بنده خود، ایاقیم پسر حلقیا را به جای تو منصوب می‌نمایم. ^{۲۱} لباست را به تنش می‌کنم و کمربندت را به کمرش می‌بندم. اقتدار ترا به او می‌بخشم و او پدر تمام ساکنین اورشلیم و یهودا می‌شود. ^{۲۲} کلید دربار سلطنت داود را به او می‌دهم و هر دروازه‌ای را که او بگشاید، هیچ کسی آنرا نمی‌بندد و هر دری را که بندد کسی آنرا نمی‌گشاید. ^{۲۳} او را مثل میخ در جاه و مقامش محکم می‌دارم و او باعث افتخار خانواده خود می‌شود.»

^{۲۴} اما تمام خانواده و فرزندان او مثل کاسه و کوزه که بر میخ می‌آویزد بار دوش او می‌شوند. ^{۲۵} آنگاه آن میخی که در جای خود محکم و استوار بود، سُست شده می‌افتد و باری که بر آن بود خرد می‌شود.» این را خداوند فرموده است.

۲۳^۱ این پیام برای صور است:

ای کشتی‌های ترشیش، برای صور شیون کنید، زیرا صور چنان ویران شده که از خانه و بندرگاهِ بحری آن اثری باقی نمانده است. خبرهائی را که در قبرس شنیدید، حقیقت دارند.^{۲-۳} ای ساکنین ساحل، خاموش باشید. کشتی‌های صیدون که از مصر غله می‌آوردند تا تاجران شان با آن در تمام دنیا خرید و فروش کنند، در بندر صور لنگر می‌انداختند. این بندر که زمانی یکی از بندرهای مهم تجارتی بشمار می‌رفت، حالا در سکوت مرگباری فرورفته است.^۴ ای صیدون خجل شوی، زیرا بحر می‌گوید: «من هرگز درد نکشیده‌ام، نزائیده‌ام و کودکی را پرورش نداده‌ام.»^۵ وقتی خبر بدِ صور به مصر برسد مردم آنجا هم به وحشت می‌افتند.

^۶ ای ساکنین فنیقیه، شیون نمائید و به ترشیش فرار کنید.^۷ آیا این همان شهر صور است که شما به آن افتخار می‌کردید که سالها پیش بنا یافته بود و وقتی که مردم آن برای تصاحب کشورها به جاهای دور سفر می‌کردند در آنجا ساکن می‌شدند؟^۸ چه کسی این بلا را بر سر این شهری که تاج سر شهرها است، و تاجرانش در تمام دنیا معروف‌اند، آورده است؟^۹ خداوند قادر مطلق این کار را کرد تا شوکت و جلال آنرا به زمین بزند و مردمان معروف آنرا خوار سازد.

^{۱۰} ای مردم ترشیش، کشورتان را مثل سواحل دریای نیل حاصلخیز کنید، زیرا دیگر مانعی در سر راه شما وجود ندارد.

^{۱۱} خداوند دست خود را بر بحر دراز کرده است و سلطنت‌های جهان را تکان می‌دهد. او امر کرد تا مراکز تجارتي فنیقیه را ویران کنند ^{۱۲} و فرمود: «ای مردم ستم‌دیده صیدون، شان و شوکت شما از بین رفت. حتی اگر به قبرس فرار کنید، در آنجا هم روی آسایش را نمی‌بینید.»

^{۱۳} مردم بابل بودند که صور را جای تاخت و تاز حیوانات وحشی ساختند، نه آسوری‌ها. مردم بابل بودند که شهر را محاصره کردند، قلعه‌های مستحکم آنرا ویران نمودند و آن سرزمین را با خاک یکسان ساختند. ^{۱۴} ای کشتیهای ترشیش شیون کنید، زیرا بندرگاه شما ویران شد.

^{۱۵} صور مدت هفتاد سال که طول عمر یک پادشاه است، فراموش می‌شود. بعد از انقضای آن مدت، صور مثل فاحشه این سرود می‌شود: ^{۱۶} «ای فاحشه فراموش شده، چنگ را به دست بگیر و در شهر بگرد. نغمه‌های خوش بنواز و آوازهای بسیار بخوان، تا مردم ترا بیاد آورند.» ^{۱۷} در ختم دوران هفتاد سال خداوند بطرف صور می‌نگرد. آنگاه صور دوباره مشهور می‌شود و با سایر کشورهای جهان روابط تجارتي برقرار می‌کند. ^{۱۸} در معاملات خود سودی فراوانی را که به دست می‌آورند در خزانه خود ذخیره نمی‌کنند، بلکه همه را وقف خداوند می‌نمایند تا برای البسه و خوراک خدمتگاران او به مصرف برسد.

ویرانی قریب الوقوع زمین

^{۲۴} اینک خداوند زمین را از سکنه خالی و متروک می‌سازد.

قشر آنرا خراب و ساکنانش را پراکنده می‌کند.^۲ مردم عامی و کاهن، غلام و آقا، کنیز و بی‌بی‌اش، قرض دهنده و مقروض، خریدار و فروشنده، سوددهنده و سودخوار همه به یک سرنوشت دچار می‌گردند.^۳ زمین بکلی خالی و غارت می‌شود. این را خداوند فرموده است.

^۴ زمین خشک و پژمرده می‌شود، بنیاد جهان سست و بلندیهایش هموار می‌گردد.^۵ روی زمین آلوده شده است، زیرا ساکنان آن احکام خدا را بجا نیاورده و پیمان ابدی او را شکسته‌اند.
^۶ بنابراین، زمین مورد لعنت قرار گرفته است و مردم آن سزای اعمال خود را می‌بینند و روز بروز تعدادشان کم می‌شود.^۷ تاکها بی‌بار و شراب نایاب می‌گردد و کسانی که شاد و خوشحال بودند از حسرت آه می‌کشند.^۸ نوای نشاط بخش دایره و چنگ شنیده نمی‌شود و آواز عشرت‌کنندگان خاموش شده است.^۹ مجلس ساز و باده نوشی دیگر وجود ندارد و شراب به کام میگساران تلخ شده است.^{۱۰} در شهر هرج و مرج برپا است و مردم خانه‌های خود را بسته‌اند تا کسی داخل نشود.^{۱۱} همگی در کوچه‌ها بخاطر قلت شراب غوغا دارند. نشاط و سرور از بین رفته و خوشی از روی زمین رخت بر بسته است.^{۱۲} شهر ویرانه گشته است و دروازه‌هایش شکسته شده‌اند.^{۱۳} تمام روی زمین مثل درخت زیتون می‌شود که تکانه شده و یا خوشه انگور که میوه‌اش چیده شده باشد.

^{۱۴} کسانی که زنده می‌مانند فریاد خوشی را بلند می‌کنند و آواز می‌خوانند. مردمی که در غرب هستند عظمت خداوند را تمجید می‌کنند،^{۱۵} و آنهایی که در شرق هستند او را ستایش می‌کنند. باشندگان جزایر هم خداوند، خدای اسرائیل را تمجید و پرستش

می‌کنند. ^{۱۶} از آخرین نقطه روی زمین صدای مردم بگوش می‌رسد که عادلان را توصیف می‌نمایند.

اما افسوس که مردمان شریر به کارهای بد خود ادامه می‌دهند و با این اعمال خود مرا ناامید و متأثر می‌سازند. ^{۱۷} ای مردم روی زمین بدانید که ترس و چاه و دام منتظر شما است. ^{۱۸} اگر کسی از ترس فرار کند در چاه می‌افتد و اگر از چاه بیرون آید در دام گرفتار می‌شود. از آسمان باران سیل‌آسا می‌بارد و اساس زمین را به لرزه می‌آورد. ^{۱۹} زمین از جا تکان خورده و شق شده است. ^{۲۰} و مانند شخص مستی است که افتان و خیزان راه می‌رود و همچون خیمه‌ای است که در برابر طوفان تکان می‌خورد و در زیر بارگناه خود خم شده و افتاده است و دیگر نمی‌تواند بپا بایستد.

^{۲۱} در آن روز خداوند نیروهای آسمان و پادشاهان جهان را مجازات می‌کند. ^{۲۲} آن‌ها را تا فرارسیدن روز جزا، مانند زندانیان در چاهی نگاه می‌دارد. ^{۲۳} آنگاه مهتاب تاریک می‌شود و آفتاب روشنی خود را از دست می‌دهد، زیرا خداوند قادر مطلق بر تخت سلطنت، بالای کوه سهیون جلوس می‌فرماید و عظمت و جلال او به همه حکمفرمایان جهان آشکار می‌شود.

سرود سپاسگزاری

۲۵ ^۱ خداوندا، تو خدای من هستی. به تو سپاس می‌گویم و نام ترا تمجید می‌کنم. زیرا تو کارهای حیرت‌انگیزی انجام داده‌ای و آنچه را که از قدیم اراده نموده‌ای با امانت و راستی به انجام رسانیده‌ای. ^۲ شهرها را با خاک یکسان کردی و قلعه‌های

مستحکم را ویران ساختی. قصرهائی را که دشمنان بنا کرده بودند، ویران شده‌اند و دیگر هرگز آباد نمی‌شوند.^۳ مردم کشورهای مقتدر جهان ترا تمجید می‌کنند و اقوام ستمگر از تو می‌ترسند.^۴ تو برای مردم فقیر و محتاج، در هنگام سختی پناهگاه، در باران و طوفان سرپناه و در گرما سایبان بوده‌ای. نفس مردم ظالم مثل سیلابی است که بر دیوار گلی می‌خورد^۵ و مانند باد سوزانی است که زمین را خشک می‌سازد. اما تو ای خداوند، صدای دشمنان را خاموش کردی و مثل ابری که از گرمی روز می‌کاهد، سرود ستمگران را خاموش ساختی.

ضیافت در کوه سهیون

^۶ خداوند قادر مطلق بر کوه سهیون در اورشلیم، برای همه قومها ضیافتی با غذاهای لذیذ و شرابه‌های کهنه و صاف ترتیب می‌دهد.^۷ در آنجا پرده غم را که بر مردم سایه افکنده است برمی‌دارد و مرگ را برای همیشه نابود می‌سازد.^۸ اشکها را از هر چهره پاک می‌کند و ننگ قوم برگزیده خود را از روی زمین رفع می‌نماید. این را خداوند فرموده است.^۹ در آن روز مردم می‌گویند: «او خدای ما است که چشم‌براه او بودیم تا ما را نجات بخشد. او خداوند ما است که به او امید داشتیم، پس برای اینکه ما را نجات می‌دهد، باید خوشحال باشیم و خوشی کنیم.»

خدا موآب را مجازات می‌کند

^{۱۰} دست خداوند از کوه سهیون حمایت می‌کند، اما مردم موآب در زیر پای او مانند کاهی که در زباله پایمال می‌شود، لگدمال می‌گردند.^{۱۱} آن‌ها برای نجات خود مثل شناگران دست و پا

می‌زنند، اما خدا نیروی شان را از بین می‌برد و غرور شان را درهم می‌شکند.^{۱۲} قلعه‌های بلند موآب را با حصارهایش خرد کرده به زیر می‌افکند و با خاک یکسان می‌کند.

سرود ظفر

۲۶^۱ در آن روز این سرود در سرزمین یهودا خوانده می‌شود:

شهر ما قوی است، زیرا خدا خودش حصارهای آنرا حفظ می‌کند.
دروازه‌های شهر را باز کنید تا قوم راستکار و باوفا داخل شوند.
خداوندا، تو کسانی را که به تو توکل و عقیده‌ی راسخ دارند، در آرامش کامل نگاه می‌داری.^۴ همیشه بر خداوند توکل کنید، چونکه او پناهگاه ابدی ما است.^۵ کسانی را که مغرور و متکبر بودند، دلیل ساخته و شهرهای قوی و مستحکم آنها را ویران و با خاک یکسان کرده است.^۶ مردم ستمدیده و نیازمند خرابه‌های شهر را در زیر پاهای خود لگدمال می‌کنند.

راه مردم راستکار راست است. ای خدای عادل راه آنها را صاف و هموار گردان.^۸ ما از اراده‌ی تو پیروی می‌کنیم و چشم امید ما بسوی تو و روح و تن ما مشتاق تو است.^۹ قلب من شبها در اشتیاق تو می‌تپد و هنگام صبح روح من ترا می‌طلبد. وقتیکه جهان را داوری کنی، آنگاه مردم مفهوم عدالت را می‌دانند.
هرچند تو بر مردم شریر مهربان هستی، اما آنها هرگز یاد نمی‌گیرند که خوبی کنند. آنها در سرزمین راستکاران به شرارت خود ادامه می‌دهند و به جلال و عظمت خداوند اعتنائی نمی‌کنند.
خداوندا، دشمنانت نمی‌دانند که تو آنها را جزا می‌دهی. نشان

بده که به قوم برگزیده خود محبت داری تا آن‌ها خجل شوند و در آتش خشم تو بسوزند.

^{۱۲} خداوندا، تو صلح و سلامتی را شامل حال ما کرده‌ای و کامرانی و سعادت ما از جمله کارهای تو است. ^{۱۳} ای خداوند خدای ما، پادشاهان زیادی بر ما حکومت کرده‌اند، ولی تو یگانه پادشاه و خداوند ما هستی. ^{۱۴} حالا دشمنان تو مرده‌اند و دیگر باز نمی‌گردند، زیرا تو آن‌ها را مجازات کردی و از بین بردی و یادشان را از خاطره‌ها محو ساختی. ^{۱۵} اما تو ای خداوند، به تعداد قوم برگزیده خود افزودی، کشور ما را وسیع کردی و به ما عزت و افتخار بخشیدی. ^{۱۶} خداوندا، قوم در هنگام سختی در طلب تو بودند و هنگامی که آن‌ها را جزا دادی، در خفا بدرگاه تو دعا کردند. ^{۱۷} ای خداوند، ما پیش تو مثل زن حامله‌ای هستیم که در هنگام زایمان از درد فریاد می‌کشد. ^{۱۸} ما درد و عذاب کشیدیم، اما چیزی نژائیدیم و نتوانستیم در زمین نجات به ظهور بیاوریم.

^{۱۹} مردگان تو دوباره زنده می‌شوند، اجسادشان از خاک برمی‌خیزند و سرود شادمانی را می‌خوانند، زیرا مثل شبنم صبحگاهی که نباتات را تازه می‌کند، شبنم حیاتبخش تو هم آن‌ها را که سالهای دراز در زیر خاک خفته‌اند، زنده می‌سازد.

داوری و احیای اسرائیل

^{۲۰} ای قوم من، به خانه‌های خود بروید، دروازه را پشت سرتان ببندید و برای مدت کوتاهی مخفی شوید تا خشم خدا فرونشیند. ^{۲۱} زیرا خداوند از آسمان می‌آید تا مردم روی زمین را به جزای گناهان شان برساند. قاتلانی که خون مردم را ریخته‌اند شناخته

می شوند و زمین دیگر اجساد مقتولین را در خود پنهان نمی کند.

۲۷^۱ در آن روز خداوند با شمشیر کشنده و تیز خود لویاتان را که یک مار تیزرو پیچان است، جزا می دهد و آن ازدها را که در بحر است می کشد.

۲^۲ در آن روز خداوند در بارهٔ تاکستان باثمر خود می فرماید: «من، خداوند نگهبان این تاکستان هستم و آنرا هر لحظه آبیاری می کنم. شب و روز از آن مراقبت می نمایم تا کسی به آن آسیبی نرساند. ^۴دیگر بر تاکستان خود قهر نیستم. اگر در آنجا خار و خسی برای جنگ بیاید، من می روم و همه را آتش می زنم. ^۵اما اگر دشمنان قوم برگزیدهٔ من به من متوسل شوند و تقاضای صلح کنند، بگذارید آن ها هم با من صلح می نمایند.»

۶^۶ زمانی می رسد که اولادهٔ یعقوب، یعنی قوم اسرائیل مثل درخت ریشه می دوانند، پُندک و شگوفه می کنند و دنیا را از میوه پر می سازند.

۷^۷ خداوند قوم برگزیدهٔ خود را به اندازهٔ دشمنان شان جزا نداده است و مردم اسرائیل به اندازهٔ آن ها کشته نشده اند. ^۸او برای اینکه قوم اسرائیل را جزا بدهد آن ها را به کشورهای بیگانه تبعید نمود، مثلیکه باد شرقی وزید و آن ها را با خود برد. ^۹اما گناهان قوم اسرائیل زمانی کفاره و بخشیده می شود که سنگهای قربانگاههای بت پرستان ذره ذره گردند و از بت و قربانگاه آن ها اثری باقی نماند. ^{۱۰}شهرهای مستحکم متروک و مانند بیابان از سکنه خالی شده اند. آنجا چراگاه گاوها و بیشهٔ شیرها شده است و شاخ و برگ

آنها می خورند.^{۱۱} شاخهای خشک درختان به زمین می افتند. زن ها می آیند و آنها را جمع می کنند و می سوزانند. خداوند که خالق آنها است، بر این قوم رحم و شفقت نمی کند، زیرا آنها شعور ندارند.

^{۱۲} در آن روز، خداوند مثل کسی که گندم را دانه دانه از خوشه می چیند و از گاه جدا می نماید، مردم اسرائیل را از دریای فرات تا سرحد مصر جمع می کند.^{۱۳} در آن روز، سرنای بزرگ نواخته می شود و کسانی که در کشورهای آشور و مصر تبعید شده بودند دوباره برمی گردند و خداوند را بر کوه مقدس او در اورشلیم پرستش می کنند.

کاهنان و انبیاء و حاکمان فاسد داوری می شوند

۲۸ ^۱ وای بحال کشور اسرائیل! جلال و شوکت آن مانند تاج گل که بر سر رهبران شرابخوارش بود پژمرده می شود و آنها که سرهای شان از نشئه شراب گرم بود، حالا بی حال و مثل مرده از پا افتاده اند.^۲ خداوند کسی را دارد که نیرومند و توانا و آماده حمله است. او کسی است که مثل ژاله شدید و طوفان مهلک و مثل سیلاب خروشان بر آن سرزمین حمله می آورد.^۳ غرور رهبران میگسار آن پایمال می شود.^۴ جلال و زیبائی رهبران مغرور آن مثل دانه نوبر انجیر بمجردیکه بر سر شاخ دیده می شود، چیده شده از بین می رود.

^۵ در آن روز خداوند قادر مطلق برای بازماندگان قوم برگزیده خود تاج جلال و افسر زیبائی می باشد.^۶ به کسانی که بر مسند قضاوت

می‌نشینند قوهٔ تشخیص و داوری می‌دهد و به آنهایی که از دروازه‌های شهر دفاع می‌کنند جرأت می‌بخشد.

^۷ حتی انبیاء و کاهنان هم مستِ شراب‌اند که اُفتان و خیزان راه می‌روند و آنقدر نشئه هستند که نمی‌توانند پیامهای خدا را بفهمند و درست قضاوت کنند.^۸ سفره‌های شان پر از استفراغ و کثافت‌اند و هیچ جایی پاک نیست.

^۹ آن‌ها از من شکایت می‌کنند و می‌گویند: «این شخص کیست که به ما تعلیم بدهد؟ چه کسی به پیامهای او احتیاج دارد؟ پیامها و تعلیماتش بدرد کودکانی می‌خورد که تازه از شیر جدا شده باشند.^{۱۰} او هر مطلب را نقطه به نقطه، کلمه به کلمه، جمله به جمله و سطر به سطر بیان می‌کند.»

^{۱۱} اگر به سخنان من گوش ندهید، خدا مردم اجنبی را می‌فرستد تا با زبان بیگانه به شما درس عبرت بدهند.^{۱۲} او می‌خواست به شما آرامش و آسایش عطا کند، اما شما قبول نکردید.^{۱۳} بنابراین، خدا هر مطلبی را نقطه به نقطه، کلمه به کلمه، جمله به جمله و سطر به سطر برای شما بیان می‌کند. آنگاه در هر قدمی که بر می‌دارید، لغزش می‌خورید، زخمی می‌شوید، به دام می‌افتید و اسیر می‌گردید.

سنگ زاویهٔ سهیون

^{۱۴} پس ای حاکمان اورشلیم که هر چیزی را مسخره می‌کنید، به کلام خدا توجه نمائید،^{۱۵} شما می‌گوئید که با مرگ پیمان بسته‌اید و با دنیای مردگان معامله کرده‌اید. شما اطمینان دارید که از بلاها

جان سالم بدر می‌برید و فکر می‌کنید که با مکر و حيله می‌توانید خود را نجات بدهید.^{۱۶} اما خداوند متعال چنین می‌فرماید: «من تهداب سهیون را با سنگ آزموده و گرانها و مطمئن بنا می‌کنم. پس هر کسی که ایمان بیاورد، پریشان نمی‌شود.^{۱۷} انصاف ریسمان اندازه‌گیری و عدالت شاقول آن می‌باشد.»

طوفان و ژاله پناهگاه شما را که بر دروغ بنا یافته است، ویران می‌کند و سیل، سرپناه تان را می‌برد.^{۱۸-۱۹} آنگاه پیمانی را که با مرگ بسته بودید، فسخ می‌شود و معامله تان با دنیای مردگان خاتمه می‌یابد و در برابر مصیبتی که شب و روز بر سر تان می‌آید عاجز می‌مانید و سر و پای تان را وحشت فرا می‌گیرد.^{۲۰} بستر برای تان کوتاه می‌باشد که نمی‌توانید پای تان را دراز کنید و لحاف برای تان کمبر می‌باشد که نمی‌تواند شما را بپوشاند.^{۲۱} خداوند با خشم و غضب می‌آید تا کارهای عجیب خود را به انجام رساند، همانطوریکه در کوه فراسیم و در وادی جبعون این کار را کرد.^{۲۲} پس به حرف من نخندید، مبدا جزای تان سنگینتر گردد، زیرا شنیدم که خداوند، خدای قادر مطلق قصد دارد تمام آن سرزمین را نابود کند.

حکمت خداوند

^{۲۳} بشنوید، به کلام من گوش بدهید و به سخنان من توجه کنید!
^{۲۴} هیچ دهقانی هر روز وقت خود را صرف قلبه و شیار زدن و هموار کردن نمی‌کند.^{۲۵} بلکه وقتی زمین از هر جهت آماده شد، آنگاه در آن تخم می‌کارد. او می‌داند که تخم گشنیز و زیره را در کجا بپاشد و گندم و جو و جواری را در کجا بکارد.^{۲۶} او وظیفه

خود را می‌داند، زیرا خدایش به او یاد داده است.^{۲۷} او هرگز برای کوبیدن گشنیز و زیره از خرمن کوب کار نمی‌گیرد، بلکه آن‌ها را با چوب می‌کوبد.^{۲۸} او می‌داند که برای تهیهٔ دانه، گندم را تا چه مدتی خرمنکوبی کند و چگونه چرخ را بالای آن بگرداند، بدون اینکه گاوها به گندم آسیبی برسانند.^{۲۹} همهٔ اینها را خداوند قادر مطلق به او یاد داده است، زیرا نقشه‌های خداوند همه عالی و پر از حکمت‌اند.

سرنوشت اورشلیم

۲۹^۱ وای بر اریئیل! وای بر اریئیل! شهریکه خیمه‌گاه داود بود! یکی دو سال دیگر هم مردم می‌توانند مراسم عید خود را در آنجا برقرار کنند،^۲ بعد خدا بلائی را بر سر این شهر که قربانگاه خدا است، می‌آورد و از هر گوشهٔ آن ماتم و واویلا شنیده می‌شود.^۳ او بر این شهر یورش برده آنرا محاصره می‌کند و منجنیقها را به دور آن قرار می‌دهد.^۴ اورشلیم به شهر ارواح تبدیل می‌شود و صدای ناله‌اش همچون آواز ارواح مردگان از زیر خاک بسختی به گوش می‌رسد.

^۵ دشمنان تو مثل خاک ذره ذره می‌گردند و گروه ستمگران مانند گاه در برابر باد رانده می‌شوند.^۶ خداوند قادر مطلق در یک چشم برهم زدن با رعد و زلزله، با آواز مهیب، با گردباد و طوفان و با آتش سوزنده بسر وقت تو می‌رسد.^۷ و سپاههای دشمن که برای جنگ آن آمده و آنرا محاصره کرده‌اند، مانند خواب و رؤیای شب محو می‌شوند.^۸ درست مثل شخص گرسنه و تشنه‌ای که در خواب می‌بیند که می‌خورد و می‌نوشد و بعد که از خواب بیدار می‌شود

حس می‌کند که هنوز هم گرسنه و تشنه است، وضع دشمنان کوه سهیون که برای جنگ آمده‌اند به همین ترتیب خواهد بود.

^۹ بروید و به وضع احمقانه خود ادامه بدهید و کور باقی بمانید. مست شوید، اما نه از نشئه شراب؛ سرگیج شوید، ولی نه از میگساری.^{۱۰} بلکه خداوند شما را در خواب سنگینی فروبرده و چشمان انبیاء را که راهنمای شما هستند، بسته است.

^{۱۱} رؤیایها برای شان مانند طومار مهر شده می‌گردند و نمی‌توانند آنها را بفهمند و اگر آن طومار به کسی که خواننده است، داده شود، می‌گوید: «من نمی‌توانم بخوانم، چونکه مهر شده است.»^{۱۲} و اگر به شخصی که خواننده نیست داده شود که بخواند، می‌گوید: «من خوانده نمی‌توانم.»

^{۱۳} خداوند می‌فرماید: «این مردم با زبان خود مرا می‌پرستند و با سخنان خود مرا تمجید می‌کنند، اما دل شان در جای دیگر است. عبادت شان فقط هدایاتی است که از انسان گرفته‌اند.^{۱۴} بنابراین، من بار دیگر با کارهای عجیب خود این مردم را تکان داده به حیرت می‌اندازم. حکمت حکیمان زایل می‌شود و فهم فهیمان از بین می‌رود.»

^{۱۵} کسانی که نقشه‌های خود را از خداوند پنهان می‌کنند، نابود می‌شوند. آنها نقشه‌های خود را در تاریکی عملی می‌سازند و می‌گویند: «چه کسی می‌تواند ما را ببیند؟ چه کسی می‌تواند ما را بشناسد؟»^{۱۶} آنها غلط فکر می‌کنند و فرق بین کوزه و کوزه‌گر را نمی‌دانند. آیا مصنوع به صانع خود می‌گوید: «تو مرا نساخته‌ای.» یا تصویر به مصور خود می‌گوید: «تو نمی‌فهمی.»؟

^{۱۷} مثلی است که می‌گویند: بعد از یک مدت کوتاهی جنگل به کشتزار و کشتزار به جنگل تبدیل می‌شود. ^{۱۸} در آن روز، کرها کلام کتابی را که برای شان خوانده می‌شود می‌شنوند و کورها که یک عمر در تاریکی و ظلمت بسر برده‌اند چشمان شان باز می‌شوند و می‌بینند. ^{۱۹} خداوند، خدای مقدس اسرائیل به مردمان مسکین و حلیم بار دیگر خوشی و شادمانی می‌بخشد. ^{۲۰} ستمگران نابود می‌شوند و مسخره‌کنندگان از بین می‌روند و پیروان شرارت محو می‌گردند. ^{۲۱} خداوند کسانی را که با سخنان دروغ بیگناهی را مجرم می‌سازد و مانع مجازات جنایتکاران می‌شود و حق مردمان عادل را در محکمه تلف می‌کند، از بین می‌برد.

^{۲۲} بنابراین، خداوند، خدای اسرائیل که ابراهیم را از سختیها نجات بخشید، در باره قوم اسرائیل چنین می‌فرماید: «مردم اسرائیل بعد از این شرمنده و رنگ زرد نمی‌شوند. ^{۲۳} وقتی فرزندان تان را که من به شما می‌بخشم ببینید، آنگاه نام مرا که خدای مقدس اسرائیل هستم تمجید و ستایش می‌کنید. ^{۲۴} کسانی که گمراه هستند حقیقت را می‌دانند و اشخاص متهمد تعلیم می‌پذیرند.»

پیمان بیهوده یهودا با مصر

^{۳۰} ^۱ خداوند می‌فرماید: «وای بحال فرزندان نافرمان من! آنها از هر کس دیگر مشورت می‌خواهند بجز از من. برخلاف میل و خواسته من با دیگران پیمان می‌بندند و به این ترتیب بار گناهان خود را زیاد می‌کنند. ^۲ آنها بدون اینکه با من مشوره نمایند به مصر می‌روند و از فرعون کمک می‌گیرند و در سایه قدرت او پناه می‌برند. ^۳ اما اعتماد بر قدرت فرعون موجب رسوائی

و خجالت آن‌ها می‌شود.^۴ هر چند نمایندگان او در شهرهای صوعن و حانیس رسیده‌اند،^۵ اما مردم یهودا از رفتن خود خجل و پشیمان می‌شوند و فایده‌ای برای شان نمی‌کند، زیرا فرعون هیچ کمکی به آن‌ها کرده نمی‌تواند.»

^۶ این پیامی است از جانب خدا دربارهٔ حیوانات جنوب:

«نمایندگان یهودا دارائی و گنجهای خود را بر خرها و شترها بار کرده از راه بیابان‌های خطرناک که پُر از شیرهای درنده و مارهای سمی هستند پیش مردمی می‌روند که هیچ کمکی به آن‌ها کرده نمی‌توانند،^۷ زیرا کمک مردم مصر بیفایده است و به همین خاطر است که مردم مصر را اژدهای تنبل بیکاره لقب داده‌ام.»

نافرمانی مردم

^۸ خداوند به من فرمود که بروم و تمام اینها را در حضور شان در کتابی بنویسم تا یک یادگار ابدی از کارهای بد آن‌ها باشد.^۹ زیرا اینها مردم نافرمان و دروغگو هستند و از احکام خداوند پیروی نمی‌کنند.^{۱۰} آن‌ها به انبیاء می‌گویند: «برای ما نبوت نکنید و حقیقت را نگوئید، بلکه سخنان شیرین را به ما بگوئید و رؤیاهای فریبنده را به ما تعریف کنید.^{۱۱} از سر راه ما دور شوید و سد راه ما نگردید. دیگر نمی‌خواهیم دربارهٔ قدوس اسرائیل چیزی بشنویم.»

^{۱۲} قدوس اسرائیل در جواب آن‌ها چنین می‌فرماید: «چون شما به کلام من توجه نکردید و به دروغ و حيله متکی شدید،^{۱۳} بنابراین، شما متهم هستید و به دیواری می‌مانید که رخنه‌ای در آن پدید شده و هر لحظه امکان فروریختن آن باشد. بلی، این دیوار بزودی و ناگهان فرومی‌ریزد.^{۱۴} شکستگی آن مثل کوزه‌ای می‌باشد که

ناگهان می افتد و طوری تکه تکه می شود که نمی توان از تکه های آن حتی برای گرفتن آتش از منقل یا آب از حوض کار گرفت.»

^{۱۵} خداوند، قدوس اسرائیل چنین می فرماید: «بسوی من برگردید و به من اعتماد کنید تا نجات بیابید. آنگاه نیرومند و در امنیت و آسایش خواهید بود.» اما شما این کار را نکردید. ^{۱۶} در عوض خواستید که بر اسپه های تیزرو خود سوار شده از دست دشمن فرار نمائید. بلی، شما مجبور هستید که فرار کنید، اما بدانید که اسپه های تعقیب کنندگان تان بمراتب تیزتر از اسپه های شما می باشند! ^{۱۷} هزار نفر شما از دست یک نفر آن ها فرار می کنند و با نهیب پنج نفر آن ها همه تان می گریزند و از شما فقط یک بیرق بر قلّه کوه باقی می ماند.

^{۱۸} با اینهم خداوند منتظر است که بر شما مهربان باشد و شما از لطف و رحمت او برخوردار شوید، زیرا خداوند، خدای عادل است و خوشا بحال کسانی که به او اعتماد می کنند.

وعدۀ خدا به توبه گاران

^{۱۹} ای قوم سهیون که در اورشلیم ساکن هستید، شما دیگر گریه نخواهید کرد، زیرا وقتی او گریه و دعای شما را بشنود، بر شما رحمت می کند و به کمک شما می شتابد. ^{۲۰} هر چند خداوند شما را گاهگاهی دچار سختی ها و مصیبت ها می سازد، ولی باز هم خود او معلم و راهنمای شما بوده خود را از شما مخفی نمی کند و چشمان شما او را می بینند. ^{۲۱} اگر بطرف راست یا چپ بروید، از پشت سر صدائی به گوش تان می رسد که می گوید: «راه این است، از این راه بروید.» ^{۲۲} آنگاه شما همه بت های خود را که با نقره و

طلا ورق‌شانی شده‌اند، مانند اشیای نجس و کثیف دور می‌اندازید و از خود دور می‌کنید.

^{۲۳} خدا در وقت کشت و کار برای شما باران می‌فرستد تا خرمن با برکت و محصول فراوان داشته باشید و رمه و گلّه تان در چراگاه‌های وسیع و سرسبز بچرند. ^{۲۴} خرها و گاوهای تان که زمین را قلبه می‌کنند، بهترین خوراک و آذوقه می‌داشته باشند. ^{۲۵} در آن روز دشمنان تان همه هلاک می‌شوند و برجهای بلند آن‌ها فرومی‌ریزند، اما برای شما از هر کوه و تپه چشمه‌ها و جویهای آب جاری می‌شوند. ^{۲۶} مهتاب مانند آفتاب نورانی می‌گردد و روشنی آفتاب هفت چند می‌شود. در آن روز خدا جراحات قوم برگزیده خود را که بر آن‌ها وارد کرده بود، شفا می‌دهد و زخمهای شان را می‌بندد.

مجازات آشور

^{۲۷} قدرت و جلال خداوند از دور مشاهده می‌شود. آتش و دود خشم او را نشان می‌دهد و کلماتی که از دهان او خارج می‌شوند مثل آتش سوزنده‌اند. ^{۲۸} نَفَس او مانند دریای خروشان است که آب آن تا به گردن می‌رسد. او اقوام را غربال کرده نابود می‌سازد و نقشه‌های شرارت‌آمیز آن‌ها را خنثی می‌کند. ^{۲۹} اما شما مثلیکه در جشنهای مقدس آواز می‌خوانید، با خوشی و سرور می‌سرایید و دل‌های تان خوشحال می‌شوند و با ساز و آواز بسوی عبادتگاه خداوند که تکیه‌گاه قوم اسرائیل است، به راه می‌افتید.

^{۳۰} خداوند آواز با عظمت خود را به گوش همه می‌رساند و مردم قدرت و شدت خشم او را در شعله‌های سوزنده آتش و طوفان و

سیل و ژاله می‌بینند. ^{۳۱} با شنیدن آواز خداوند و ضربهٔ خشم او مردم آشور به وحشت می‌افتند. ^{۳۲} با هر ضربه‌ای که خداوند برای مجازات شان بر آن‌ها وارد می‌کند، مردم اسرائیل با دایره و چنگ به پایکوبی می‌پردازند. ^{۳۳} مدتها قبل جائی برای سوختاندن پادشاه آشور مهیا شده است. آنجا وسیع و عمیق است. هیزم فراوان دارد و نفَس خداوند آنرا مثل دریای آتش مشتعل می‌سازد.

اتحاد با مردم مصر بیهوده است

۳۱ ^۱ وای بحال کسانی که برای درخواست کمک پیش مردم مصر می‌روند. به اسپها و عراده‌های بیشمار و سواران قوی آن‌ها اعتماد می‌کنند، اما از خداوند که خدای مقدس اسرائیل است کمک نمی‌طلبند. ^۲ ولی خداوند هم می‌داند که چه بلائی را بر سر آن‌ها بیاورد. او از عزم خود بر نمی‌گردد. او مردم شیر و کسانی را که با بدکاران همدست باشند، مجازات می‌کند. ^۳ مصریان انسان هستند، نه خدا؛ اسپهای شان جسمند، نه روح. وقتی خداوند دست خود را برای مجازات دراز کند، هم کمک کننده و هم کسانی که کمک می‌طلبند، می‌افتند و همه یکجا هلاک می‌شوند.

^۴ خداوند به من چنین می‌فرماید: «همانطوریکه شیر، شکار خود را می‌درد و بی‌پروا و بدون آنکه از غوغا و فریاد چوپانها بترسد، مصروف خوردن می‌شود، من هم که خدای قادر مطلق هستم، برای جنگ بر کوه سهیون فرود می‌آیم ^۵ و مثل پرنده‌ای که برای حمایت از آشیانهٔ خود در اطراف آن پرواز می‌کند، از اورشلیم حمایت نموده از آن دفاع می‌کنم و نجاتش می‌دهم.

۶ ای قوم اسرائیل، شما در برابر خدا گناه عظیمی را مرتکب شده‌اید، پس به سوی او برگردید. ۷ روزی فرامی‌رسد که شما همگی بتهای طلا و نقره خود را که با دستان گناهکاران ساخته‌اید، دور می‌اندازید. ۸ آنگاه آشوریان همه با شمشیر خدا هلاک می‌شوند، نه با قدرت بازوی انسان. آن‌ها از جنگ فرار می‌کنند و جوانان شان اسیر می‌شوند. ۹ پادشاه شان با ترس و وحشت پا به فرار می‌گذارد و فرماندهان شان بیرق جنگ را رها کرده می‌گریزند.» این را خداوندی که در سهیون پرستش می‌شود و آتش او بر قربانگاه اورشلیم روشن است، می‌فرماید.

پادشاه عادل

۳۲ ۱ زمانی می‌رسد که یک پادشاه عادل به سلطنت می‌رسد و حاکمان با انصاف بر مردم حکومت می‌کنند. ۲ هرکدام آن‌ها برای مردم پناهگاهی در مقابل باد و طوفان می‌باشد. آن‌ها مثل جوی آب در بیابان خشک و مانند سایه صخره بزرگی در یک زمین بی‌آب و علف هستند. ۳ چشمها و گوشهای شان برای شکایات و حاجات مردم باز می‌باشند. ۴ آن‌ها دیگر بی‌حوصله نمی‌شوند و با زبان فصیح و روان با مردم صحبت می‌کنند. ۵ در آن زمان اشخاص پست و خسیس دیگر سخاوتمند و نجیب خوانده نخواهند شد. ۶ اما شخص احمق به کارهای بد و احمقانه خود ادامه می‌دهد و برضد خداوند سخنان غلط و کفرآمیز می‌گوید. به گرسنگان معاونت نمی‌کند و آب را از تشنگان دریغ می‌دارد. ۷ شخص احمق نادان است و از روی نادانی به کارهای زشت و ناروا دست می‌زند. با دروغ و حيله موجب بربادی مردم مسکین می‌شود و حق آن‌ها را پایمال می‌کند. ۸ ولی اشخاص نجیب دارای افکار نیک بوده در

نجابت و کرامت پابرجا می‌باشند.

مجازات و احیای قوم اسرائیل

^۹ ای زنان و دخترانی که در آسایش و راحت زندگی می‌کنید به سخنان من گوش بدهید. ^{۱۰} شما که حالا بدون تشویش بسر می‌برید، در ظرف یک سال و چند روز پریشان می‌شوید، زیرا محصول انگور و میوه‌های دیگر از بین می‌رود. ^{۱۱} ای زنانی که با خیال آرام زندگی می‌کنید از ترس بلرزید. لباس تان را از تن درآورید، برهنه شوید و جامهٔ ماتم بپوشید! ^{۱۲} برای کشتزارها و تاکهای پُرثمر تان که بزودی آن‌ها را از دست می‌دهید، نوحه کنید! ^{۱۳} ای زنها، برای خانه‌های شاد و شهر پُر افتخار تان اشک بریزید، زیرا در زمین حاصلخیز شما خار و خس می‌روید. ^{۱۴} قصر سلطنتی متروک و پایتخت پُر جمعیت کشور خالی از مردم می‌شوند. برجهای دیده بانی خراب شده تپه‌ها برای همیشه بیشهٔ گوره خرها و چراگاه حیوانات می‌گردند.

صلح و آرامش الهی حکمفرما می‌شود

^{۱۵} اما روح خدا یک بار دیگر از آسمان بر ما نازل می‌شود و آنگاه بیابان به بوستان تبدیل می‌گردد و کشتزارها محصول فراوان بار می‌آورند. ^{۱۶} در بیابان انصاف و در بوستان عدالت برقرار می‌گردد ^{۱۷} عمل عدالت سلامتی و نتیجهٔ آن آرامی و اطمینان همیشگی خواهد بود. ^{۱۸} قوم برگزیدهٔ من در کمال آسایش و امنیت در خانه‌های خود زندگی می‌کنند. ^{۱۹} اما جنگلها بکلی نابود شده شهرها با خاک یکسان می‌شوند. ^{۲۰} خوشا بحال شما که آب فراوان برای زراعت و چراگاههای محفوظ و سبز و خرم برای

دعای کمک

۳۳^۱ وای بحال شما ای غارتگران که مردم را غارت می کنید، اما خود شما غارت نشدید. ای خیانتکاران، هیچ کسی با شما رفتار بد نکرده است. وقتیکه از غارت مردم دست بکشید، آنگاه خود شما غارت می شوید و زمانی که خیانتکاری شما به پایان برسد، خود شما مورد خیانت قرار می گیرید.

۲ خداوندا، چشم امید ما بسوی تو است، پس بر ما رحم کن. هر صبح به ما نیرو عطا فرما و در وقت سختی نجات بخشای ما باش. ^۳ با شنیدن هلهله جنگ دشمنان فرار می کنند و با دیدن حضور با عظمت تو قومها پراکنده می شوند. ^۴ دارائی و اموال دشمنان مثل زمینی که مورد حمله مور و ملخ واقع شده باشد، به تاراج می روند.

۵ خداوند بزرگ و متعال است و مسکن او عرش برین است. او سهیون را از عدالت و انصاف پُر می سازد. ^۶ فراوانی نجات، حکمت، معرفت و استقامت عطا می فرماید و ترسِ خدا گنج سهیون است.

۷ بشنوید! مردان شجاع برای کمک در جاده ها فریاد می کنند و قاصدانی که حامل پیام صلح اند، به تلخی می گریند. ^۸ شاهراه ها خالی شده اند و مسافری در آن ها دیده نمی شود. مردم پیمان را شکسته و وعده هائی را که داده اند بجا نیاورده اند و به دیگران اعتنائی نمی کنند. ^۹ کشور اسرائیل خراب شده و جنگلهای لبنان از بین رفته اند. وادی سرسبز شارون به بیابان تبدیل شده است و

برگهای درختان باشان و کرم‌ل ریخته‌اند.

خداوند به دشمنان هوشدار می‌دهد

^{۱۰} خداوند می‌فرماید: «حالا من دست به‌کار می‌شوم و قدرت بازو و عظمت خود را نشان می‌دهم. ^{۱۱} شما ای مردم جهان، نقشه‌های بیهوده در سر می‌پرورانید که فایده‌ای برای تان نمی‌کند. نفس خود تان مثل آتش شده شما را می‌سوزاند. ^{۱۲} همه اقوام مثل خارها بریده شده در آتش افکنده می‌شوند و خاکستر می‌گردند. ^{۱۳} ای مردمان دور و نزدیک، به آنچه کرده‌ام توجه کنید و به قدرت و عظمت من پی ببرید.»

^{۱۴} گناهکاران و شریرانی که در سهیون هستند، از ترس می‌لرزند و می‌گویند: «چه کسی از ما می‌تواند از شعله‌های آتش جاودانی خدا نجات یابد؟» ^{۱۵} آن‌ها کسانی‌اند که در راه صداقت و راستی قدم برمی‌دارند. با استفاده از قدرت خود بر کسی ظلم نمی‌کنند، از رشوت‌خوری دست می‌کشند، با کسانی که خون مردم را می‌ریزند همدست نمی‌شوند و از بدی و جنایت چشم می‌پوشند. ^{۱۶} بنابراین، آن‌ها در امنیت زندگی می‌کنند، پناهگاه شان قلعه‌های سنگی می‌باشد و آب و نان شان تهیه می‌شوند.

کشور پادشاه پر جلال

^{۱۷} بار دیگر چشمان تان پادشاه را در شوکت و زیبایی‌اش می‌بینند که در کشور وسیعی سلطنت می‌کند. ^{۱۸} آنوقت خاطرۀ روزهای وحشتناک گذشته و چهرۀ مأمورین مالیه و باجگیران در افکار تان زنده می‌شود که می‌آمدند و از شما مالیه و خراج جمع می‌کردند.

^{۱۹} اما شما دیدگر روی آن مردم مغرور را نمی بینید که با زبان اجنبی حرف می زدند و شما به مفهوم آن پی نمی بردید. ^{۲۰} به سهیون، شهری که ما در آن عید و مراسم مذهبی خود را برپا می کنیم، نگاه کنید و ببینید که چگونه در راحتی و آسایش بسر می برد. اورشلیم مانند خیمهٔ مستحکمی که میخهایش کنده نمی شوند و ریسمانهایش پاره نمی گردد، پابرجا است. ^{۲۱} در آنجا خداوند متعال از ما مثل دریای وسیعی محافظت می کند و کشتیهای مهاجم دشمن را نمی گذارد از آن عبور کنند. ^{۲۲} خداوند داور و حکمفرما و پادشاه و نجات بخشای ما است. ^{۲۳} ریسمانهای کشتی دشمن سست می شوند و آنها نمی توانند پایه های دگل را نگهدارند و بادبانها را بگشایند. آنگاه تمام غنایم دشمن را به دست آورده بین خود تقسیم می کنیم و به لنگها هم حصهٔ شان را می دهیم. ^{۲۴} از هموطنان ما دیگر هیچ کسی نمی گوید: «من مریض هستم.» و گناهان کسانی که در آنجا زندگی می کند همه بخشیده می شوند.

خدا دشمنان خود را جزا می دهد

^{۳۴} ای اقوام جهان، نزدیک بیائید و بشنوید! ای مردم دنیا گوش بدهید! ^۱ زیرا خداوند بر همه اقوام خشمگین است و لشکرهای آنها مورد غضب او واقع شده اند. او آنها را به مرگ محکوم کرده و همه را هلاک می سازد. ^۲ اجساد آنها دفن نمی شوند و بوی بد آنها همه جا را فرا گرفته و خون شان از کوهها جاری می گردد. ^۳ همه اجسام سماوی پاشان می شوند و آسمان مانند طوماری بهم می پیچد. ستارگان همچون برگهای خشک تاک و دانه های پختهٔ انجیر فرو می ریزند.

^۵ خداوند شمشیر خود را در آسمان آماده کرده است تا بر مردم ادوم که مورد خشم و بازخواست او واقع شده‌اند، فرود آورد.

^۶ شمشیر خداوند با خون رنگین و با چربی پوشیده می‌شود، یعنی با خون بره و بزغاله و با چربی گرده قوچ. زیرا خداوند کشتار عظیمی در شهر بُزره و در سرزمین ادوم به راه می‌اندازد. ^۷ مردم را مانند گاوهای وحشی و گوساله‌ها سر می‌برد و سرزمین شان از خون سیراب و از چربی حاصلخیز می‌گردد.

^۸ خداوند روزی را برای انتقام دشمنان و سالی را برای نجات و رهائی سهیون تعیین کرده است. ^۹ جویبارهای ادوم پُر از قیر، خاک آن به گوگرد تبدیل می‌گردد و تمام آن سرزمین مانند قیر می‌سوزد. ^{۱۰} شب و روز شعله‌ور بوده دود آن همیشه به هوا بلند می‌باشد. نسل به نسل همانطور ویران باقی می‌ماند و دیگر هرگز کسی از آنجا عبور نمی‌کند. ^{۱۱} شاهینها و خارپشت آن سرزمین را اشغال می‌کنند و لانه بومها و زاغها می‌شود، زیرا خداوند اراده فرموده تا ادوم را نابود و با خاک یکسان کند. ^{۱۲} از اشراف آن کسی باقی نمی‌ماند تا به سلطنت برسد و تمام رهبرانش سر به نیست می‌شوند. ^{۱۳} در شهرهای مستحکم آن خار و در قلعه‌هایش خس و شترخار می‌روید و شغالها و شترمرغها در آن لانه می‌کنند. ^{۱۴} حیوانات بیابان و شغالها در آنجا با هم گردش می‌کنند، هیولای شب بر سر یکدیگر فریاد می‌زنند و دیوها برای استراحت در آنجا می‌روند. ^{۱۵} در آنجا بوم آشیانه می‌سازد، تخم می‌گذارد، چوچه‌هایش از تخم بیرون می‌آیند و در زیر بالهایش پرورش می‌یابند. لاشخورها هم با جفت خود در آنجا جمع می‌شوند.

^{۱۶} کتاب خداوند را مطالعه کنید و بخوانید تا آگاه شوید که همه

پیشگوئی‌های آن موبمو اجرا می‌شوند و در آنجا هیچ جانوری بدون جفت خود نمی‌باشد، زیرا این را خود خداوند فرموده است و روح او همه را عملی می‌سازد.^{۱۷} خداوند آن سرزمین را اندازه نموده و بین این جانوران تقسیم کرده است تا برای همیشه و نسل بعد نسل در آن زندگی کنند.

خوشی نجات یافتگان

۳۵ ^۱ بیابان و زمین خشک شادمانی می‌کنند. صحرا از گل موج می‌زند ^۲ و نوای خوشی در همه جا به گوش می‌رسد. دشت و دمن مانند کوههای لبنان زیبا شده و مثل مرغزارهای کرم‌ل و شارون جلال و شوکت یافته است. در همه جا زیبایی خداوند، خدای ما مشاهده می‌شود. ^۳ به دستهای ضعیف و خسته نیرو ببخشید و زنان ناتوان و لرزنده را قوی و محکم سازید. ^۴ به آنهایی که می‌ترسند قوت قلب بدهید و بگوئید که با جرأت باشند و نترسند، زیرا خدا با شما است و با سختترین مجازات از دشمنان تان انتقام می‌گیرد و شما را نجات می‌دهد.

^۵ آنگاه کورها بینا می‌شوند و کرها می‌شنوند. ^۶ لنگها مانند آهو جست و خیز می‌زنند و مردمان گنگ سرود شادمانی را می‌خوانند. در بیابان چشمه‌ها و در صحرا جویهای آب جاری می‌شوند. ^۷ ریگزارهای سوزان به حوض آب و زمینهای تشنه به چشمه‌های آب تبدیل می‌گردند. در مسکن شغالها علف و بوریا و نی می‌رویند.

^۸ شاهراهی باز می‌شود و آنرا «جاده مقدس» می‌نامند. گناهکاران

هرگز از آن راه عبور و مرور نمی‌کنند، بلکه تنها قوم برگزیدهٔ خدا در آن راه قدم می‌زند. هر کسی که در آن راه برود، هرچند جاهل باشد، گمراه نمی‌شود.^۹ در آنجا اثری از شیر نمی‌باشد و هیچ حیوان درنده‌ای از آن راه نمی‌رود. نجات یافتگان در آن سفر می‌کنند.^{۱۰} کسانی را که خدا رهائی بخشیده است، با نوای شادی و سرور ابدی و سرخوش از آن راه به سهیون برمی‌گردند. خوشی و شادمانی جاودانی می‌بینند و غم و نالهٔ شان از بین می‌رود.

سِناخِریب اورشلیم را تهدید می‌کند

(همچنین در دوم پادشاهان ۱۸: ۱۳-۲۷؛ دوم تواریخ ۳۲: ۱-۱۹)

۳۶ ^۱ در سال چهاردهم سلطنت حزقیا، سِناخِریب پادشاه آشور به شهرهای مستحکم یهودا حمله برد و همه را تسخیر کرد.^۲ بعد به رِبشاقی، قوماندان قوای خود هدایت داد تا با لشکر بزرگی از لاکیش به اورشلیم پیش حزقیا پادشاه برود. او در کنار جویچهٔ حوض بالائی، واقع بر سر شاهراه «مزرعهٔ رختشویها» اردو زد.^۳ اِلیاقیم، پسر حلقیا، ناظم دربار حزقیا، شبنای منشی و یوآخ، پسر آساف، خبرنگار، پیش او رفتند.^۴ قوماندان قوای آشور به آنها گفت: «بروید این پیام پادشاه بزرگ آشور را به حزقیا برسانید: تو به چه چیز خود می‌بالی؟^۵ آیا فکر می‌کنی که می‌توانی با سخنان خشک و خالی قدرت و مهارت نظامی خود را نشان بدهی؟ به هوای چه کسی هستی که علیه من تمرد می‌کنی؟^۶ اگر به مصر متکی هستی، بدان که آن عصای نئی شکسته دست هر کسی را که به آن تکیه کند مجروح می‌سازد. اتکاء به فرعون، پادشاه مصر هم همان نتیجه را دارد.^۷ اما اگر ادعا دارید که خداوند، خدای تان تکیه‌گاه شما است، بدانید که همین حزقیا معابد او را که بر فراز

تپه‌ها بودند، ویران کرد و به مردم دستور داد که در برابر قربانگاه اورشلیم عبادت کنند.^۸ حالا من به وکالت آقای خود، پادشاه آشور با شما شرط می‌بندم که اگر بتوانید دو هزار اسپ سوار پیدا کنید من دو هزار اسپ می‌دهم که آن‌ها سوار شوند.^۹ حتی اگر پادشاه مصر به شما عراده و سوار نیز بفرستد، باز هم در برابر کوچکترین فردی از جملهٔ خادمین آقايم مقاومت کرده نمی‌توانید.^{۱۰} بر علاوه، من بدون امر خداوند به اینجا نیامده‌ام، بلکه او خودش مرا به این سرزمین فرستاد تا آنرا نابود کنم.»

^{۱۱} اِلِياقِيم، شَبِنا و يواخ به او گفتند: «لطفاً با ما بزبان ارامي حرف بزن، چونکه ما آنرا می‌دانيم. بزبان عبري صحبت مکن، زیرا کسانی‌که بالای دیوار هستند می‌شنوند.»^{۱۲} اما رَبِشاقی گفت: «آیا فکر می‌کنید که آقای من مرا فرستاد تا تنها با آقای تان و با شما صحبت کنیم و به سایر مردم چیزی نگوئیم؟ آن‌ها هم مثل شما محکوم به مرگ هستند. آن‌ها هم باید نجاست خود را بخورند و ادرار خود را بنوشند.»

^{۱۳} آنگاه رَبِشاقی با صدای بلند بزبان عبري خطاب به کسانی که بالای دیوار بودند کرده گفت: «به پیام پادشاه بزرگ آشور گوش دهید!^{۱۴} نگذارید که حزقیا شما را فریب بدهد. او فکر می‌کند که می‌تواند شما را از دست ما برهاند.^{۱۵} او می‌گوید که به خدا متکی باشید تا شما را نجات بدهد و این شهر به دست پادشاه آشور نمی‌افتد، اما شما نباید حرف او را باور کنید.^{۱۶} به سخنان او گوش ندهید، زیرا پادشاه آشور چنین می‌گوید: با من صلح کنید از شهر بیرون آئید و تسلیم شوید، آنگاه همهٔ شما از تاک تان انگور بچینید و از انجیر تان بخورید و از چشمهٔ تان بنوشید^{۱۷} تا وقتی‌که

من بیایم و شما را به یک کشور دیگر که مثل کشور خودتان پُر از غله، شراب، نان و تاکهای انگور است، ببرم.^{۱۸} نگذارید که حزقیای شما را گمراه سازد و بگوید که خداوند شما را نجات می‌دهد. آیا تا به حال خدایانِ کشورهای دیگر توانسته‌اند که خود را از چنگ پادشاه آشور برهانند؟^{۱۹} خدایانِ شهرهای حمات، ارفاد و سفرایم کجا هستند؟ آیا توانستند سامره را نجات بدهند؟^{۲۰} کدامیک از خدایان این شهرها توانستند کشور خود را از چنگ پادشاه ما آزاد سازد تا خداوند شما بتواند اورشلیم را نجات بدهد؟»

^{۲۱} کسانی که بر سر دیوار بودند، چیزی نگفتند، زیرا پادشاه امر کرده بود که خاموش باشند.^{۲۲} بعدِ اِلیاقیم، شَبنا و یوآخ لباسهای خود را پاره کرده پیش حزقیای رفتند و آنچه را رِبشاقی گفته بود برایش بیان کردند.

حزقیای با اشعیا مشورت می‌کند

(همچنین در دوم پادشاهان ۱۹: ۱-۷)

^{۳۷} چون حزقیای پادشاه این خبر را شنید، یخن خود را پاره کرد، نمد پوشید و به عبادتگاه خداوند رفت.^۲ بعد به اِلیاقیم ناظم دربار، شَبناى منشى و کاهنان ریش سفید گفت که نمد پوشیده پیش اشعیای نبی، پسر آموص بروند^۳ و به او بگویند که حزقیای چنین می‌گوید: «امروز روز مصیبت است و ما مجازات و توهین می‌شویم. حال ما به وضع زنی می‌ماند که وقت زایمانش رسیده است، اما قدرت زائیدن را ندارد.^۴ شاید خداوند، خدای تو سخنان توهین‌آمیز رِبشاقی، نمایندهٔ پادشاه آشور را که به خدای زنده گفته است، بشنود و او را جزا بدهد. پس برای بازماندگان

^۵ وقتی فرستادگان حزقیا پیش اشعیا آمدند، ^۶ اشعیا به آنها گفت: «به آقای تان بگوئید که خداوند چنین می فرماید: از حرفهای ناسزائی که به من زد، نترسید. ^۷ خودم کاری می کنم که او با شنیدن خبری به کشور خود برگردد و در همانجا بقتل برسد.»

آشوریان باز تهدید می کنند

(همچنین در دوم پادشاهان ۱۹: ۸-۱۹)

^۸ سردار آشوری به وطن خود برگشت و دریافت که پادشاه آشور از لاکیش برای جنگ به لِبْنَه رفته است، ^۹ زیرا به او خبر رسیده بود که ترهاقه، پادشاه حبشه برای جنگ او آمده است. با شنیدن این خبر نامه ای به این مضمون برای حزقیا، پادشاه یهودا فرستاد:

^{۱۰} «آن خدائی که تو به او توکل داری اگر به تو بگوید که پادشاه

آشور اورشلیم را تسخیر نمی کند، فریب حرف او را نخوری.

^{۱۱} خودت شنیدی که پادشاه آشور با کشورهای دیگر چه کرد. همه

را بکلی از بین برد. پس آیا تو می توانی نجات یابی؟ ^{۱۲} آیا خدایان

مردمان جوزان، حاران، رِزِف و خدای مردم عدن که در تِلَسار

زندگی می کنند و به دست پدران من هلاک شدند، توانستند آنها

را برهانند؟ ^{۱۳} آیا می دانی که پادشاهان حمات، ارفاد، سفرایم،

هینع و عوا به چه سرنوشتی گرفتار شدند؟»

^{۱۴} حزقیا نامه را از فرستادگان سِنَاخْرِیب گرفت و خواند. بعد نامه

را گرفته و به عبادتگاه رفت و آنرا در حضور خداوند پهن نمود.

^{۱۵} و این چنین دعا کرد: ^{۱۶} «ای خداوند متعال، خدای اسرائیل که

بر تخت خود بالای فرشتگان نشسته ای، تو خدای یکتا و خدای

تمام سلطنت‌های روی زمین هستی. تو آسمان و زمین را آفریدی.
۱۷ خداوند، به حرف من گوش بده، چشمانت را باز کن و بین و بشنو که سِناخِریب چه می‌گوید. او پیام توهین‌آمیزی برای خدای زنده فرستاده است.
۱۸ خداوند، البته پادشاهان آشوری تمام آن اقوام را از بین برده، سرزمین شان را ویران کرده^{۱۹} و خدایان شان را در آتش افکنده‌اند. چون آن‌ها خدا نبودند و با دست انسان از چوب و سنگ ساخته شده بودند، همه از بین رفتند.^{۲۰} پس حالا ای خداوند، خدای ما، ما را از دست او نجات بخش تا تمام ملتهای روی زمین بدانند که تنها تو خداوند هستی.»

پیام اشعیا به حزقیا

(همچنین در دوم پادشاهان ۱۹: ۲۰-۳۷)

۲۱ بعد اشعیا، پسر آموص این پیام را برای حزقیا فرستاد:

«خداوند، خدای اسرائیل می‌فرماید: دعایت را در مورد

سِناخِریب، پادشاه آشور شنیدم.^{۲۲} جواب من اینست: دختر سهیون

به تو می‌خندد و دختر اورشلیم ترا مسخره می‌کند.^{۲۳} آیا می‌دانی که

چه کسی را توهین نمودی، به چه کسی ناسزا گفتی و به روی چه

کسی آوازت را بلند کردی؟ به خدای مقدس اسرائیل!^{۲۴} تو

خدامانت را فرستادی تا به من اهانت کنند و گفتی که با

عراده‌هایت قله‌های کوههای اطراف لبنان را تسخیر نموده‌ای،

بلندترین و بهترین درختان سرو و صنوبر آنرا قطع کرده‌ای و به

عمیقترین جنگلهای آنجا پا گذاشته‌ای.^{۲۵} تو لاف می‌زنی که

چاهها کنده‌ای و آب آن‌ها را نوشیده‌ای و کف پایت دریاهای

مصر را خشک ساخته است.

۲۶ آیا نشنیده‌ای که من مدت‌ها پیش وقوع این حوادث را مقدر کرده

بودم و حالا همه را انجام می‌دهم که تو آن شهرهای مستحکم را به تودهٔ خاک تبدیل نمائی؟^{۲۷} مردمانی که در آن شهرها زندگی می‌کردند تاب مقاومت را در مقابل تو نداشتند و مانند علف صحرا و سبزه‌های نارس که در زیر شعاع سوزان آفتاب پیش از نمو کردن خشک و پژمرده می‌شوند، وحشترده و بیچاره شدند.

^{۲۸} من نشست و برخاست و دخول و خروج ترا می‌بینم و می‌دانم که چقدر بالای من خشمگین هستی.^{۲۹} بخاطر همین خشم و غرورت، من بر بینی تو مهار و در دهان تو لگام می‌گذارم و ترا از راهی که آمده‌ای باز می‌گردانم.»

^{۳۰} بعد اشعیا به حزقیا گفت: «ثبوت وقوع این حوادث اینست: امسال و سال آینده از غلهٔ خودرو می‌خورید. در سال سوم خود شما می‌کارید و درو می‌کنید و تاکستان غرس نموده از میوهٔ آن می‌خورید.^{۳۱} بازماندگان یهودا دوباره در سرزمین خود عمیقاً به پائین ریشه دوانیده و در بالا ثمر می‌دهند،^{۳۲} زیرا بقیه‌ای از اورشلیم و رستگاران از کوه سهیون بیرون خواهند آمد و غیرت خداوند قادر مطلق چنین خواهد کرد.

^{۳۳} خداوند در مورد پادشاه آشور چنین می‌فرماید: «او به این شهر وارد نمی‌شود و حتی یک تیر هم بسویش رها نمی‌کند. هیچیک از عساکر او سپر به دست گرفته در برابر آن نمی‌ایستد و هیچ سنگری به دور شهر آباد نمی‌شود.^{۳۴} از همان راهی که آمده است برمی‌گردد. باز می‌گویم که سناخریب به این شهر داخل نمی‌شود.^{۳۵} زیرا من بخاطر خود و بخاطر بنده‌ام، داود از این شهر دفاع می‌کنم و آنرا نجات می‌دهم.»»

شکست سِناخِریب و مرگ او

^{۳۶} آنگاه فرشتهٔ خداوند یکصد و هشتاد و پنج هزار نفر از عساکر آشوری را بقتل رساند و تا فردای آن روز اجساد آن‌ها در همه جا پراکنده شدند. ^{۳۷} بنابراین، سِناخِریب، پادشاه آشور آنجا را ترک کرد و به وطن خود برگشت و در نینوا ساکن شد. ^{۳۸} هنگامی که در معبد خدای خود، نِسروک عبادت می‌کرد، پسرانش اَدْرَمَلک و شرازِر او را با شمشیر کشتند و به سرزمین ارارات فرار کردند و یک پسر دیگر او اَسْرَحَدون، جانشینش شد.

بیماری و شفای حزقیا

(همچنین در دوم پادشاهان ۱:۲۰-۱۱؛ دوم تواریخ ۳۲:۲۴-۲۶)

^{۳۸} ^۱ در آن روزها حزقیا سخت مریض شد و نزدیک به مردن بود. اشعیای نبی، پسر آموص به دیدن او آمد و به او گفت: «خداوند چنین می‌فرماید: خانه‌ات را سر براه کن، زیرا به زودی می‌میری و از این مرض شفا نمی‌یابی.» ^۲ آنگاه حزقیا رو بطرف دیوار نموده پیش خداوند دعا کرد و گفت: ^۳ «خداوندا، بیاد آور که من با وفاداری و دل صاف در راه تو گام برداشته‌ام و اعمال من مطابق رضای تو بوده‌اند.» حزقیا این را گفت و زار زار گریه کرد.

^۴ بار دیگر از جانب خدا برای اشعیای وحی آمد و فرمود: ^۵ «برو پیش حزقیا و به او بگو که خداوند، خدای جدت داود، دعایت را شنید و اشکهای را که ریختی دید، بنابراین، پانزده سال دیگر بر سالهای عمرت می‌افزاید. ^۶ ترا از دست پادشاه آشور می‌رهاند و از این شهر دفاع می‌کند.»

^۷ اشعیا گفت: «برای ثبوت اینکه خداوند چنین وعده را داده است این علامت را به تو می‌دهد^۸ که او سایهٔ آفتاب را بر زینهٔ آواز ده پله به عقب برمی‌گرداند.» پس سایهٔ آفتاب که ده پله پائین رفته بود، ده پله به عقب برگشت.

^۹ بعد از آنکه حزقیای از بیماری شفا یافت این قصیده را سرود:

^{۱۰} «فکر می‌کردم که در عنفوان جوانی به گور می‌روم و از بقیهٔ سالهای عمرم محروم می‌شوم.

^{۱۱} فکر می‌کردم که در دنیای زندگان دیدار خداوند نصیبم نمی‌شود و در این جهان روی انسانی را نمی‌بینم.

^{۱۲} مثل خیمهٔ چوپانها که جمع می‌گردد و مانند پارچه‌ای که از دستگاه بافندگی بریده می‌شود، رشتهٔ حیاتم قطع می‌گردد و زندگی ام خاتمه می‌یابد.

^{۱۳} مثل اینکه شیری استخوانهایم را می‌شکند شب تا به صبح برای کمک ناله و فریاد من جاری است و فکر می‌کنم که خدا به زندگی ام خاتمه می‌دهد.

^{۱۴} آوازم بسختی شنیده می‌شود. همچون فاخته ناله می‌کنم و چشمانم ضعیف شده است. خداوندا، مشکلم را حل کن و در پناه خود نگاهم دار!

^{۱۵} اما چه چاره دارم؟ زیرا خدا این کار را در حق من کرده است. بخاطر سختی‌هایی که کشیده‌ام، خواب از چشمانم پریده است.

^{۱۶} خداوندا، من مطابق رضای تو زندگی می‌کنم، زیرا رضامندی تو به من حیات می‌بخشد. پس صحتم را اعاده فرما و به من عمر دوباره عطا کن.

^{۱۷} می‌دانم همه سختی‌هایی را که کشیده‌ام به نفع من بوده است، زیرا تو زندگی مرا حفظ کردی، مرا از هلاکت نجات دادی و از گناهان من چشم پوشیدی.

^{۱۸} مردگان نمی‌توانند از تو سپاسگزار باشند و یا ترا تمجید کنند، زیرا آن‌ها دیگر امیدی ندارند و به وفاداری تو اعتماد نمی‌کنند.

^{۱۹} کسانی که زنده‌اند از تو شکرگزارند، مثلیکه من امروز ترا سپاس می‌گویم. پدران به فرزندان خود می‌گویند که تو چقدر وفادار هستی.

^{۲۰} خداوند مرا نجات داده است. پس سرودهای سپاسگزاری را در تمام عمر خود در عبادتگاه او می‌سرایم.»

^{۲۱} اشعیا به پادشاه گفته بود که مقداری انجیر را بگیرد و آنرا کوبیده بر دُمَل بگذارد و آنگاه شفا می‌یابد. ^{۲۲} حزقیا پادشاه پرسید: «علامتی که بتوانم به عبادتگاه بروم چیست؟»

نمایندگان بابلی

(همچنین در دوم پادشاهان ۲۰:۱۲-۱۹)

^{۳۹} در همان زمان مردوک بلدان (پسر بلدان) پادشاه بابل

نمایندگان خود را همراه با نامه و تحفه‌ای پیش حزقیای فرستاد، زیرا شنیده بود که از یک بیماری سخت شفا یافته است.^۲ حزقیای از آن‌ها پذیرائی شایانی کرد و آن‌ها را به قصر سلطنتی برد و خزانه‌های طلا و نقره، عطریات، و روغنهای خوشبو و همچنین اسلحه‌خانه خود را با همه چیزهایی که در کشورش یافت می‌شد به آن‌ها نشان داد و هیچ چیزی را از آن‌ها پنهان نکرد.^۳ آنگاه اشعیای نبی پیش حزقیای آمد و پرسید: «این مردان چه می‌گفتند و از کجا آمده‌اند؟» حزقیای پادشاه جواب داد: «آن‌ها از یک سرزمین دور، از بابل آمده‌اند.»^۴ اشعیای سوال کرد: «آن‌ها در قصر تو چه دیدند؟» حزقیای گفت: «هر چیزی که در قصر من و در خزاین بود به آن‌ها نشان دادم.»

^۵ آنگاه اشعیای به حزقیای گفت: «به این کلام خداوند متعال گوش بده که می‌فرماید: ^۶ روزی می‌رسد که همه چیزی که در قصرت داری و آنچه را که پدران تو ذخیره کرده‌اند به بابل برده می‌شود و هیچ چیزی برایت باقی نمی‌ماند.^۷ بعضی از پسران تو را هم به اسارت می‌برند و از آن‌ها در قصر پادشاه بابل بعنوان خواجه‌سرا کار می‌گیرند.»^۸ حزقیای فهمید تا زمانی که او زنده است صلح و امنیت برقرار خواهد بود و گفت: «آنچه خداوند فرمود، نیکو و بجا است.»

سخنان امید بخش

۴۰ خداوند شما می‌فرماید: «تسلی بدهید! قوم برگزیده مرا تسلی بدهید! مردم اورشلیم را دلگرم سازید و به آن‌ها بگوئید که به رنجهای شان خاتمه داده و گناهان شان را بخشیده‌ام و آن‌ها را

دو چند گناه شان جزا داده‌ام.»

^۳ صدائی فریاد می‌زند: «راهی را در بیابان برای آمدن خداوند آماده کنید و راه خدای ما را در صحرا صاف سازید. ^۴ دره‌ها را پُر کنید و کوه‌ها و تپه‌ها را هموار نمائید. راههای کج را راست سازید و جاهای ناهموار را هموار کنید. ^۵ جلال خداوند آشکار می‌شود و همه مردم یکجا آنرا مشاهده می‌کنند، زیرا خداوند چنین فرموده است.»

^۶ صدا بار دیگر می‌گوید: «با آواز بلند بگو!» پرسیدم: «چه بگویم؟» گفت: «بگو که انسانها همه مانند گیاه هستند، زیبایی آنها مثل عمر گل ناپایدار است. ^۷ وقتی خداوند باد را بفرستد، گیاه خشک و گل پژمرده می‌شود. بلی، انسان همچون گیاه است. ^۸ گیاه خشک و گل پژمرده می‌شود، اما کلام خدای ما ابدی و جاودانی است.»

^۹ ای سهیون، بر فراز کوه بلند برو. از آنجا مژده بده و ای اورشلیم مژده‌ات را بدون ترس با تمام قوت به آواز بلند اعلام کن! به شهرهای یهودا بگو: «خدای تان می‌آید.» ^{۱۰} ببینید، خداوند متعال می‌آید و با قدرت بازوی خود حکومت می‌کند و مردم را مطابق اعمال شان پاداش یا جزا می‌دهد. ^{۱۱} او مثل چوپانی گله خود را می‌چراند، بره‌های خود را در آغوش می‌گیرد و مادرهای شان را با مهربانی هدایت می‌کند.

خدای بی مانند اسرائیل

^{۱۲} آیا کسی می‌تواند آب‌های اوقیانوس را با کف دست خود پیمانه

کند یا آسمان را با بِلست خود اندازه نماید؟ آیا کسی می تواند خاک زمین را در قپان بریزد یا کوهها و تپه ها را در ترازو وزن کند؟^{۱۳} آیا کسی می تواند به خداوند بگوید که چه بکند یا مشاور و معلم او باشد؟^{۱۴} آیا خدا از کسی مشورت خواسته است که به او دانش بیاموزد یا راه راستی را بنماید و یا فهم و حکمت را به او تعلیم بدهد؟

^{۱۵} تمام اقوام جهان پیش خداوند مثل قطره آب در سطل و مانند غبار در ترازو هستند. و جزیره ها را همچون گردِ خاک به هوا برمی دارد.^{۱۶} تمام حیوانات لبنان جهت قربانی سوختنی برای خدا کافی نیست و همه جنگلهای لبنان برای هیزم قربانی کفایت نمی کند.^{۱۷} همه مردم جهان پیش او هیچ هستند و ناچیز بشمار می آیند.

^{۱۸} پس با چه کسی می توان خدا را تشبیه کرد و چگونه او را توصیف نمود؟^{۱۹} آیا می توان او را با یک بت مقایسه کرد؟ با بتی که ساخته دست بشر و زرگر آنها با طلا پوشانیده و زنجیر نقره ای به گردنش آویخته است؟^{۲۰} شخصی برای ساختن بت درختی را انتخاب می کند که چوب آن با دوام باشد و آنها به دست صنعتگر ماهری می دهد تا از آن، یک بت ثابت و محکم برایش بسازد، اما هیچ چیزی بغیر از خدا ثابت و پابرجا نیست.

^{۲۱} آیا به شما معلوم نیست و نشنیده اید و از ابتدا کسی به شما خبر نداده است و نفهمیده اید که دنیا چگونه بوجود آمده است؟^{۲۲} خدا بر فراز کره زمین نشسته است و ساکنین آن در نظر او مثل ملخ هستند. او آسمانها را مانند پرده ای پهن می کند و از آنها برای سکونت خود خیمه می سازد.^{۲۳} رهبران مقتدر را از هستی ساقط

می‌کند و حکمفرمایان روی زمین را از بین می‌برد^{۲۴} آن‌ها تازه کاشته شده و هنوز ریشه ندوانیده‌اند که خدا بر آن‌ها می‌دمد و آن‌ها را پژمرده می‌سازد و مانند گاه در برابر باد پراکنده می‌شوند.

^{۲۵} خدای مقدس می‌فرماید: «پس مرا با چه کسی مقایسه می‌کنید؟ چه کسی می‌تواند با من برابری نماید؟»^{۲۶} به آسمان نگاه کنید. این ستارگانی را که می‌بینید چه کسی بوجود آورده است؟ کیست که تعداد آن‌ها را بشمارد و همه را بنام بشناسد؟ خدا با قدرت عظیم و نیروی عجیب خود نمی‌گذارد که هیچکدام آن‌ها گم شود.

^{۲۷} پس ای یعقوب چرا فکر می‌کنی و ای اسرائیل، چرا می‌گوئی: «خدا از رنجهای من بی‌خبر است و به حق من توجهی ندارد؟»^{۲۸} آیا ندانسته و نشنیده‌اید که خداوند، خدای ابدی و آفریننده تمام عالم است. او هرگز درمانده و خسته نمی‌شود و هیچ‌کسی نمی‌تواند به عمق افکار او پی‌برد.^{۲۹} او به ضعیفان نیرو می‌بخشد و به مردم ناتوان قدرت عطا می‌کند.^{۳۰} حتی جوانان هم خسته می‌شوند و دلاوران از پا می‌افتند،^{۳۱} اما آن‌های که منتظر خداوند می‌باشند، نیروی تازه خواهند یافت. آن‌ها مانند عقاب بال می‌کشایند. می‌دوند و خسته نمی‌شوند، راه می‌روند و از پا نمی‌افتند.

مددگار اسرائیل

^{۴۱} خدا می‌گوید: «ای جزیره‌ها خاموش باشید و به من گوش بدهید! بگذارید مردم نیروی تازه بیابند. نزدیک بیایند و حرف بزنند و دعوای خود را به محکمه ارائه کنند. آنگاه به اتفاق هم

رای می دهیم که حق بجانب کیست.

^۲ چه کسی آن مرد فاتح را از مشرق زمین آورد که به هر جایی که می رود، مردم را مغلوب می سازد و پادشاهان را سرکوب می کند. با شمشیر خود آن ها را مانند گرد به زمین می ریزد و با کمان خود چون پرگاه پراکنده می سازد. ^۳ آن ها را تا جاهای دور که پیش از آن پایش نرسیده بود، تعقیب می کند و بی خطر پیش می رود. ^۴ چه کسی چنین کارها را کرده است؟ چه کسی سرنوشت مردم را نسل اندر نسل تعیین نموده است؟ من هستم، خداوند که خدای ازلی و ابدی هستم.

^۵ مردمان جزیره ها و سرزمینهای دوردست چون کارهای مرا دیدند، از ترس لرزیدند و همگی با هم جمع شده آمدند. ^۶ یکدیگر را کمک و تشویق می نمایند. ^۷ نجار و زرگر و آهنگر با هم یکجا کار می کنند و اجزای بت را بهم وصل کرده آنرا با میخ ثابت و استوار می سازند.

^۸ اما تو ای اسرائیل، بنده من، و تو ای یعقوب، برگزیده من و ذریت دوست من، ابراهیم، ^۹ من ترا از دورترین نقاط جهان فرا خواندم و گفتم: «تو بنده من هستی، من ترا برگزیدم و ترک نمی کنم.» ^{۱۰} نترس، زیرا من با تو هستم. هراسان نباش، چون من خدای تو ام. من به تو نیرو می بخشم و کمکت می کنم و از تو حمایت کرده نجات می دهم.

^{۱۱} کسانی که بر تو خشمگین هستند، خجل و رسوا می شوند و آنهایی که مخالف تواند، نیست و نابود می گردند. ^{۱۲} همه کسانی که با تو جنگ و دعوا دارند، از بین می روند و دیگر روی شان را

نمی‌بینی. ^{۱۳} زیرا من خداوند، خدای تو دست راست را می‌گیرم و می‌گویم: نترس، من به تو کمک می‌کنم.»

^{۱۴} خداوند می‌فرماید: «ای یعقوب و ای اسرائیل، اگرچه کوچک و ضعیف هستی، ولی نترس، زیرا من، خدای قدوس اسرائیل، خداوند تو، مددگار تو و نجات‌بخشای تو هستم. ^{۱۵} من ترا یک خرمن کوب با دندان‌های تیز و نو می‌سازم، تا کوهها را خرد و هموار کنی و تپه‌ها را مانند کاه پاشان سازی. ^{۱۶} تو آن‌ها را به هوا می‌افشانی و باد آن‌ها را پراکنده می‌سازد. آنگاه از من که خداوند و قدوس اسرائیل هستم، خوشحال می‌شوی و به من فخر می‌کنی.»

^{۱۷} وقتی مردمان فقیر و محتاج به جستجوی آب بروند و نیابند و زبان شان از تشنگی خشک شود، من که خداوند هستم، دعای شان را اجابت می‌کنم. خدای اسرائیل هستم و آن‌ها را ترک نمی‌کنم. ^{۱۸} بر تپه‌های خشک برای آن‌ها رودها را جاری می‌سازم، در میان دره‌ها چشمه‌های آب را باز می‌کنم، بیابان را به حوض آب تبدیل می‌نمایم و زمینهای خشک را چشمه‌سار می‌سازم. ^{۱۹} در بیابان درختان سرو آزاد، اکاسی و زیتون و در صحرا شمشاد، صنوبر، کاج و چنار می‌رویانم، ^{۲۰} تا همه ببینند و در این باره تفکر و تأمل کنند و بدانند که دست قدرت خداوند، قدوس اسرائیل اینها را آفریده است.»

خدا قادر است آینده را پیشگوئی کند

^{۲۱} خداوند، پادشاه یعقوب می‌فرماید: «بگذارید خدایان اقوام دیگر دعوی خود را اقامه کنند و دلایل قوی خود را ارائه دهند. ^{۲۲} بگذارید بیایند و آنچه را که در گذشته اتفاق افتاده است، برای

ما بیان کنند، و از آینده به ما خبر بدهند تا بدانیم که چه وقت همهٔ اینها رخ می دهند.^{۲۳} بلی، برای ما پیش بینی کنند تا ما بدانیم که آنها واقعاً خدا هستند. کاری کنند، خوب یا بد، تا ما بترسیم و وحشت کنیم.^{۲۴} اما آنها هیچ چیزی نیستند و هیچ کاری کرده نمی توانند و هر کسی که آنها را برگزیند، کار بیهوده ای می کند.

^{۲۵} من شخصی را از شرق انتخاب کرده ام. او از شمال حمله می کند و خداوند او را بنام می خواند و پادشاهان را مانند گل کوزه گر پایمال می کند.^{۲۶} آیا کسی پیشگوئی کرده است که این واقعات رخ می دهد تا ما یقین کنیم که او راست می گوید. اما هیچ کسی در این باره حرفی نزده و چیزی را اعلام نکرده و کسی هم چیزی نشنیده است.^{۲۷} من اولین کسی بودم که به سهیون خبر آوردم و به اورشلیم مژده دهنده ای بخشیدم.^{۲۸} اما در میان خدایان کسی را نیافتم که مشوره ای داده بتواند و یا به سوال من جواب بدهد.^{۲۹} همهٔ این خدایان، بتهای بی جان هستند. از دست شان چیزی بر نمی آید و اجسام ضعیف و ناتوان اند.

بندهٔ خداوند

۴۲ ^۱ اینست بندهٔ من که از او حمایت می کنم. او برگزیدهٔ من است و از او خوشنود و راضی هستم. او را از روح خود پُر کرده ام تا انصاف و عدالت را برای اقوام جهان بیاورد.^۲ او فریاد نمی زند و صدای خود را بلند نمی کند و در جاده ها آوازش شنیده نمی شود.^۳ نی خم شده را نمی شکند و شعلهٔ ضعیف را خاموش نمی سازد. او عدالت دایمی را برقرار می کند.^۴ مأیوس و دلسرد نمی شود و عدالت را در روی زمین منتشر می سازد و مردم کشورهای

دوردست منتظرند تا تعلیمات او را بشنوند.»

^۵ خدا، خداوندی که آسمان‌ها را آفرید و پهن کرد، زمین و هر چیزی را که در آن است بوجود آورد و به مردمی که بروی آن زندگی می‌کنند، روح و حیات می‌بخشد، به بنده خود چنین می‌فرماید: ^۶ «من که خداوند هستم، ترا به عدالت خوانده‌ام و به تو قدرت داده‌ام تا عدالت را در روی زمین برقرار سازی و بوسیله تو با تمام اقوام جهان پیمان می‌بندم و ترا نور و پیشوای مردم دنیا می‌سازم. ^۷ تو چشمان کورها را باز می‌کنی، محبوسین را از زندانهای تنگ و تاریک نجات می‌دهی.

^۸ من خداوند هستم و نام من همین است. از جلال خود به هیچ کسی نمی‌دهم و بتها را در ستایش خود شریک نمی‌کنم. ^۹ آنچه را که پیشگوئی کرده بودم، صورت گرفت و حالا از وقایع تازه و نو، قبل از آنکه اتفاق بیفتد، به شما خبر می‌دهم.»

سرود ستایش

^{۱۰} ای جزیره‌ها و ای کسانی که در آن‌ها زندگی می‌کنید، از اقصای زمین در وصف خداوند سرود تازه بخوانید. ای بحر و ای کسانی که در آن سفر می‌کنید و ای همه چیزهایی که در آن هستید، او را بستائید. ^{۱۱} صحرا و خانه‌هایش، ساکنین قیدار و باشندگان سالع از قله‌های کوهها سرود خوشی را سر دهند. ^{۱۲} مردمی که در کشورهای دور هستند، جلال خداوند را بیان کنند و او را بستایند. ^{۱۳} خداوند همچون جنگاوری توانا به جنگ خواهد آمد و با فریادهای بلند قدرت خود را به دشمنان نشان می‌دهد.

خدا به قوم برگزیده خود وعده کمک می دهد

^{۱۴} خداوند می فرماید: «برای یک مدت طولانی خاموش ماندم و از خشم خود جلوگیری کردم، اما حالا مثل زنی که در وقت زایمان درد می کشد، فریاد برمی آورم.^{۱۵} کوهها و تپهها را هموار می کنم، نباتات را از بین می برم، دریاها و جویها را خشک می سازم.

^{۱۶} نابینایان را به راهی که نرفته اند، هدایت می کنم و به طریقی که نمی شناسند، رهبری می نمایم. تاریکی ای پیشروی شان را به روشنی تبدیل می کنم. راههای کج آنها را راست می سازم. من همه این کارها را برای شان اجرا نموده آنها را ترک نمی کنم.^{۱۷} آنهائی که بر بتهای تراشیده و مجسمه های ریخته شده اعتماد می کنند و آنها را خدای خود می خوانند، خجل و سرافکنده می شوند.»

قوم اسرائیل عبرت نمی گیرد

^{۱۸} خداوند می فرماید: «ای مردم کر، بشنوید! شما ای کورها بنگرید و ببینید!^{۱۹} هیچ کسی مثل بنده من کور نیست و هیچ شخصی مانند رسولی که من فرستادم، کر نیست.^{۲۰} شما ای قوم اسرائیل، به آنچه که دیدید، اعتنائی نکردید و آنچه را که شنیدید، برای تان بی تفاوت بود.»

^{۲۱} خداوند خواست که عدالت خود را به مردم نشان بدهد، بنابراین، برای راهنمائی ایشان قوانین خود را به آنها داد تا از آنها پیروی کنند و آنها را محترم بشمارند،^{۲۲} اما این قوم توجهی نکردند، لهذا غارت و تاراج شدند، در حفره ها و سیاه چالها زندانی هستند. آنها غارت شدند، ولی کسی به داد شان نرسید و تاراج شدند، اما

کسی نبود به آنها کمک کند.

^{۲۳} آیا در بین شما کسی هست که به این سخنان گوش بدهد و توجه کند و پند بگیرد؟ ^{۲۴} چه کسی اجازه داد که اسرائیل غارت و یعقوب تاراج شود؟ آیا همان خداوند نبود که در برابر او گناه کردند، در راه او قدم برنداشتند و از احکام او پیروی نمودند؟ ^{۲۵} بنابراین، این مردم مورد خشم شدید او قرار گرفتند، زیان و ضرر جنگ را دیدند، اما آنها بازهم عبرت نگرفتند.

وعدۀ نجات و حمایت

^{۴۳} ^۱ خداوند که آفرینندۀ تو ای یعقوب و صانع تو ای اسرائیل است، چنین می فرماید: «نترس، زیرا که من ترا فدیۀ دادم. من ترا به نام خوانده ام و تو متعلق به من هستی. ^۲ وقتی از آب های عمیق بگذری، من همراه تو می باشم و هنگامی که از دریاها عبور کنی، از غرق شدن نجات می دهم و اگر در میان آتش قدم بگذاری، شعله هایش ترا نمی سوزاند، ^۳ زیرا من خداوند، قدوس اسرائیل، نجات دهنده تو هستم. من مصر، حبشه و سبا را فدای آزادی تو می سازم. ^۴ تو برای من گرامی و محترم و عزیز هستی، بنابراین، آن اقوام را فدای تو می کنم. ^۵ نترس، زیرا من همراه تو هستم. فرزندان را از شرق و غرب جمع می کنم ^۶ و به کشورهای شمال و جنوب می گویم که همه پسران و دخترانم را در هر جایی که باشند، به وطن شان بفرستند. ^۷ همه کسانی که بنام من یاد می شوند، می آیند، چونکه من آنها را برای جلال خود آفریده و مصور نموده ام.»

اسرائیل گواه خداوند است

^۸ آنهائی را که چشم دارند، ولی نمی بینند و گوش دارند، اما نمی شنوند، بیاورید! ^۹ همه اقوام را جمع کنید و از آنها بپرسید که کدامیک از خدایان شان می تواند از آینده خبر بدهند و کدامیک از آنها توانسته اند این واقعات را پیشگوئی کنند. بگذارید بیایند و گواهی بدهند و حقیقت ادعای خود را ثابت سازند.

^{۱۰} خداوند می فرماید: «شما ای قوم اسرائیل، شاهدان و بندگان من هستید. من شما را برگزیدم تا مرا بشناسید و به من ایمان داشته باشید و بدانید که من خدای یکتا هستم و خدای دیگر هرگز وجود نداشته و ندارد و نخواهد داشت. ^{۱۱} من، تنها من خداوند هستم و بجز من نجات دهنده دیگر نیست. ^{۱۲} شما خودتان می دانید که خدای دیگری نبود تا به داد شما برسد، من بودم که از آینده خبر دادم و برای نجات شما آمدم. ^{۱۳} من خدا هستم و همیشه هم خدا می باشم. هیچ کسی نمی تواند از دست من رهائی یابد و هیچ کسی قادر نیست که مانع کارهای من شود.»

فرار از بابل

^{۱۴} خداوند، خدای نجات بخشای شما، قدوس اسرائیل چنین می فرماید: «بخاطر نجات شما لشکری را به بابل فرستادم تا شهرهای آنجا را خراب کرده فریاد خوشی کلدانیان به غم و ماتم تبدیل شود. ^{۱۵} من خداوند، خدای مقدس و خالق و پادشاه اسرائیل هستم.»

^{۱۶} خداوند که راهی در بحر باز کرد و آبهای خروشان را به کنار

زد، چنین می فرماید: ^{۱۷} «لشکر بزرگ مصر را با عراده‌ها و اسپه‌های شان از کشور بیرون آوردم تا در امواج متلاطم بحر غرق شوند و چراغ حیات شان خاموش گردد.» ^{۱۸} «گذشته را فراموش کنید و به آن نیندیشید، ^{۱۹} زیرا من چیز تازه‌ای بوجود می آورم که همین حالا به ظهور می رسد و شما آنرا می بینید. در بیابان راهی باز می کنم و نهرهایی را در آن جاری می سازم. ^{۲۰} حیوانات وحشی، شغالان و شترمرغها کارهای مرا تمجید می کنند. در بیابان چشمه‌ها را جاری ساخته آنرا سیراب می کنم و به قوم برگزیده خود، ^{۲۱} یعنی قومی را که برای خود آفریده‌ام، آب می دهم تا مرا ستایش کنند.»

گناه اسرائیل

^{۲۲} اما ای اسرائیل، تو از من خسته شدی و مرا نپرستیدی. ^{۲۳} برای من گوسفندی را جهت قربانی سوختنی نیاوردی و با قربانی هایت مرا احترام نکردی. من بزور از تو نخواستم که برایم هدیه بیاوری و یا با دود کردن خوشبوئی باری بر دوشت بنهم. ^{۲۴} برای من خوشبوئی نخریدی و با تقدیم چربی قربانی خوشنودم نکردی، ولی با گناهانت مرا خسته نمودی و با خطاهایت مرا بتنگ آوردی.

^{۲۵} من آن خدائی هستم که بخاطر خودم خطاهای ترا می بخشم و گناهانت را بیاد نمی آورم. ^{۲۶} اگر با من دعوائی داری، بیا آنرا ارائه کن و ثابت نما که حق بجانب هستی. ^{۲۷} اولین اجداد تو خطا کردند و رهبرانت در برابر من گناه ورزیدند، ^{۲۸} بنابراین، من کاهنانت را بی حرمت ساختم و ترا به مصیبت گرفتار کردم و رسوا نمودم.»

خدا اسرائیل را برکت می دهد

۴۴^۱ خداوند می فرماید: «ای بنده من یعقوب و ای اسرائیل قوم برگزیده من، گوش بده! ^۲ من خالق تو هستم و ترا در رحم مادر پرورش دادم و کمک کردم. ای بنده من یعقوب، تو قوم عزیز و برگزیده من هستی، ترس را به دلت راه مده، ^۳ زیرا من زمین تشنه را سیراب می کنم و در کشتزارهای خشک نهرهای آب را جاری می سازم. روح خود را بر اولادها می ریزم و فرزندان را از برکت خود برخوردار می کنم. ^۴ آنها مانند سبزه های آبیاری شده و درختان بیدکنار دریا سبز می شوند و نمو می کنند. ^۵ یکی می گوید: «من متعلق به خداوند هستم.» دیگری خود را بنام یعقوب یاد می کند. بعضی نام خداوند را بر دست خود می نویسند و برخی خود را اسرائیلی می نامند.»

۶ خداوند قادر مطلق، پادشاه و نجات بخشای اسرائیل چنین می فرماید: «من اول و آخر هستم. بغیر از من خدای دیگری وجود ندارد ^۷ و مثل و مانند من کسی نیست. اگر است، اعلام کند. آیا می تواند کارهایی را که من تا به حال کرده ام، انجام بدهد؟ آیا مثل من می تواند آینده را پیشگوئی کند؟ ^۸ نترس و هراس نکن! آنچه را که می بایست اتفاق بیفتد، از اول به شما گفتم و شما شاهدان من هستید. آیا بغیر از من خدای دیگری هست؟ نه، من صخره دیگری و خدای دیگری را نمی شناسم.»

بت پرستی حماقت است

۹ آنهایی که بت می سازند جاهل هستند و به چیزهایی دل می بندند که فایده ای برای شان ندارد. آنهایی که این بتها را می پرستند، نه

می بینند و نه می فهمند و در نتیجه، خجل و شرمند می شوند.

^{۱۰} کسی که بادت خود برای خود خدائی می سازد چه سودی دارد و چه کمکی برایش می کند؟ ^{۱۱} همه کسانی که بت می پرستند خجل می شوند و آنهایی که بت می سازند خود انسانی بیش نیستند، پس بگذارید در حضور خدا بایستند تا وحشت کنند و سرافکنده شوند.

^{۱۲} آهنگر آهن را از کوره می گیرد و با ابزار و نیروی بازوی خود به آن شکل می دهد. در وقت کار گرسنه می شود و قوت خود را از دست می دهد و از تشنگی از حال می رود. ^{۱۳} نجار تکه چوبی را گرفته آنرا اندازه می کند و با قلم صورتی را می کشد. بعد با رنده و تیشه بتی به شکل و زیبایی انسان می سازد و آنرا در خانه خود قرار می دهد. ^{۱۴} درخت سرو یا صنوبر و یا بلوط را از جنگل قطع می کند و برای کار خود از چوب آن استفاده می نماید. یا درخت شمشاد را می کارد تا در زیر باران نمو کند. ^{۱۵} قسمتی از چوب درخت را گرفته از آن بحیث هیزم برای گرم کردن خود و برای پخت و پز کار می گیرد. از یک حصه آن خدائی می سازد و آنرا می پرستد و با همان چوب بتی می تراشد و در برابر آن سجده می کند. ^{۱۶} یک قسمت چوب را می سوزاند و بالای آن گوشت را کباب می کند، غذا می پزد و شکم خود را سیر می سازد. یک قسمت دیگر آنرا آتش نموده خود را گرم می کند و می گوید: «واه وا، گرمی آتش را حس می کنم و چه خوب گرم شدم!» ^{۱۷} از باقیمانده چوب برای خود خدائی می سازد و در برابر آن سجده نموده آنرا پرستش می کند. پیش آن دعا کرده می گوید: «تو خدای من هستی، مرا نجات بده!»

^{۱۸} آن مردم فهم و شعور ندارند. چشمان و ضمیرشان در برابر

حقیقت بسته‌اند و آن‌ها نه می‌بینند و نه درک می‌کنند.^{۱۹} کسی که بت می‌سازد عقل و شعور ندارد که بگوید: «نیم چوب را آتش کردم و بالای آن نان پختم و گوشت را کباب کردم و خوردم. حالا چطور می‌توانم از باقیمانده آن برای خود بت بسازم و در برابر یک تکه چوب سجده کنم؟»^{۲۰} کسی که بت می‌سازد مثل اینست که با خاکستر شکم خود را سیر کند. افکار احمقانه‌اش او را گمراه می‌سازد و نمی‌داند که بت ساخته دست خودش نمی‌تواند خدا باشد.

خداوند آفریدگار و نجات دهنده است

^{۲۱} «ای اسرائیل، بیاد داشته باش که تو بنده من هستی. من ترا آفریده‌ام و هیچگاه ترا فراموش نمی‌کنم.^{۲۲} گناهانت را مانند ابری که از آسمان محو می‌شود، پاک کرده‌ام و خطاهایت را مثل غبار و دمه صبحگاهی زدوده‌ام. پس بسوی من بازگرد، زیرا بهای آزادی ترا پرداخته‌ام.»^{۲۳} ای آسمان‌ها، سرود خوشی را بنوازید! ای اعماق زمین، فریاد شادمانی برآورید! ای کوهها و جنگلها و همه درختان، بسرائید، زیرا خداوند با رهائی بخشیدن اسرائیل، جلال و عظمت خود را نشان داد.

^{۲۴} خداوند نجات بخشای تو که ترا در رحم مادر پرورش داد، چنین می‌فرماید: «من خداوند و آفریدگار همه چیز هستم. به تنهائی آسمان‌ها را برافراشتم و زمین را پهن کردم.^{۲۵} من آن خدائی هستم که کلام دروغگویان را برملا می‌کنم و پیشگوئی رمالان را باطل می‌سازم. سخنان حکیمان را تکذیب می‌کنم و حکمت شان را به حماقت تبدیل می‌نمایم.^{۲۶} اما سخنان بندگان خود را تأیید

می‌کنم و این پیشگوئی رسولان خود را عملی می‌سازم که گفته‌اند:
اورشلیم دوباره قابل سکونت می‌شود، شهرهای یهودا بار دیگر آباد
می‌گردند و خرابی‌هایش ترمیم می‌شوند.^{۲۷} اگر به بحر بگویم که
خشک گردد، خشک می‌شود و همچنین آب‌هائی را که در آن
می‌ریزند، خشک می‌سازم.^{۲۸} در باره کوروش می‌گویم که من او را
به رهبری برگزیده‌ام و هر چیزی که از او بخواهم، بجا می‌آورد. او
اورشلیم را دوباره آباد می‌کند و تهداب عبادتگاه مرا می‌نهد.»

کوروش آله دست خدا

۴۵^۱ خداوند کوروش را به پادشاهی برگزید و به او قدرت و
نیرو بخشید تا کشورها را به تصرف خود درآورد و پادشاهان را از
تخت شان سرنگون کند. خداوند دروازه‌های شهرها را برویش
می‌گشاید و دیگر بسته نمی‌شوند.^۲ خداوند به کوروش می‌فرماید:
«من پیشاپیش تو می‌روم و کوهها را هموار می‌کنم، دروازه‌های
برنجی را می‌شکنم و میله‌های آهنی را می‌بُرم.^۳ گنجهای را که در
جاهای تاریک پنهان‌اند و ثروت‌های نهفته را به تو می‌دهم. بدان که
من، خداوند، خدای اسرائیل ترا به نام می‌خوانم^۴ تا به بندهٔ من،
یعقوب و قوم برگزیدهٔ من، اسرائیل کمک نمائی. با وجودیکه مرا
نمی‌شناسی، من ترا به نام خواندم.

^۵ من خداوند هستم و بغیر از من خدای دیگری وجود ندارد. در
حالی‌که تو مرا نمی‌شناسی، من به تو قدرت می‌دهم^۶ تا همهٔ مردم
از شرق و غرب بدانند که مانند من خدای دیگری نیست. من
یگانه خداوند هستم و هم‌تا ندارم.^۷ من آفرینندهٔ نور و تاریکی
هستم. من خوبی و بدی را به ظهور می‌رسانم و من قادر به اجرای

هر کاری می‌باشم.^۸ ای آسمان، عدالت را مثل باران بفرست و ای زمین، باز شو تا از تو آزادی و عدالت نمو کند. من، خداوند، عامل این کارها هستم.»

خداوندِ خلقت و تاریخ

^۹ وای بحال تو ای کسی که با خالق خود می‌جنگی. آیا کوزه با صانع خود مخاصمه می‌کند؟ آیا گل به کوزه‌گر می‌گوید: «چه می‌سازی؟» یا بگوید: «تو مهارت نداری؟»^{۱۰} وای بحال کسی که به پدر و مادر خود بگوید: «چرا مرا به این شکل به دنیا آوردید؟»^{۱۱} خداوند، قدوس اسرائیل و آفرینندهٔ او می‌فرماید: «کسی حق ندارد که دربارهٔ امور آینده و فرزندانم از من سوال کند و یا بگوید که من چه باید بکنم.»^{۱۲} من زمین را ساختم و انسان را بر آن آفریدم. دست قدرت من آسمان‌ها را برافراشت و آفتاب، مهتاب و ستارگان به فرمان من هستند.^{۱۳} من او را به عدالت برانگیختم و زمینه را برایش مساعد می‌گردانم تا بدون مزد یا پاداش شهر مرا آباد کند و قوم اسیر مرا آزاد سازد.» خدای قادر مطلق این را می‌فرماید.

^{۱۴} خداوند چنین می‌فرماید: «ثروت مصر و مال‌التجارهٔ حبشه را به تو می‌بخشم و مردم قدبلند سبا غلام تو می‌شوند. در غل و زنجیر در برابر تو زانو می‌زنند و با التماس به تو می‌گویند: «خدا با تو است، به غیر او خدائی نیست.»»

^{۱۵} ای خدای اسرائیل و نجات دهنده، یقیناً خدائی هستی که خود را پنهان می‌کنی.^{۱۶} بت پرستان شرمنده و رسوا می‌شوند و کسانی که بت می‌سازند، خجل و رسوا می‌گردند.^{۱۷} اما اسرائیل به نجات

جاودانی از جانب خداوند نجات یافته و تا ابد سرافکنده و رسوا نمی‌شود.

^{۱۸} خدائی که آسمان‌ها و زمین را بوجود آورد و استوار کرد، دنیا را بی‌جهت نیافرید، بلکه آنرا برای سکونت مخلوقات خود ساخت. او می‌فرماید: «من خداوند هستم و بغیر از من خدای دیگری نیست. ^{۱۹} من در خفا سخن نمی‌گویم و کلام من واضح و روشن است. به اولاده یعقوب وعده بیجا نداده‌ام. من خداوند به صداقت و راستی حرف می‌زنم و آنچه را که حق است، بیان می‌کنم.»

بتها نمی‌توانند بابل را نجات بدهند

^{۲۰} «ای بازماندگان اقوام که در جنگها کشته نشده‌اید، نزدیک بیایید و گرد هم جمع شوید. آن مردمی که بتهای چوبی را با خود می‌برند و پیش خدائی که نجات داده نمی‌تواند، دعا می‌کنند، نادان هستند. ^{۲۱} بیایید با هم مشوره کنید و دعوای تان را ارائه دارید. من، که خداوند و نجات دهنده عادل هستم و بغیر از من خدای دیگری نیست، همه این وقایع را از مدتها قبل پیشگوئی کرده بودم.»

^{۲۲} پس ای همه مردم روی زمین، بسوی من بازگردید تا نجات یابید، زیرا من خدا هستم و خدایی دیگری نیست. ^{۲۳} من به ذات خودم قسم خورده‌ام و به صداقت با زبان خود گفته‌ام و هرگز از گفته خود بر نمی‌گردم که هر زانوئی در برابر من خم می‌شود و هر زبانی بنام من قسم می‌خورد.

^{۲۴} مردم می‌گویند که عدالت و قدرت تنها متعلق به خداوند ما

است. هر کسی که بر من خشمگین شود، خجل و رسوا می‌گردد.
۲۵ بوسیلهٔ خداوند تمام قوم اسرائیل نجات یافته و او را جلال
می‌دهند.»

خدایان بابل

۴۶ «بِلِ خَم شده و نَبُو خَمیده گردیده است. بت‌های آن‌ها بر
دوش حیوانات خسته و ضعیف حمل می‌شوند. ۲ اینها بت‌های
ضعیف‌اند و نمی‌توانند پرستش کنندگان خود را که اسیر شده‌اند
نجات بدهند، بلکه خود شان هم به همان سرنوشت دچار
گردیده‌اند.

۳ ای خاندان یعقوب و ای بازماندگان قوم اسرائیل، به من گوش
بدهید. من شما را از رَحِم مادر بدنیا آوردم و از زمان تولد از شما
مراقبت کرده‌ام ۴ و تا دوران پیری و تا که موهای تان سفید شوند،
باز هم مراقب شما می‌باشم. من شما را آفریده‌ام و از شما مواظبت
می‌کنم، شما را با خود می‌برم و نجات می‌دهم.

۵ با چه کسی مرا شبیه و برابر می‌سازید و مقایسه می‌کنید؟ آیا کسی
مانند من هست؟ ۶ آن‌هایی که طلا و نقره دارند، زرگر را اجیر
می‌کنند تا برای شان خدائی بسازد و آن وقت به سجده می‌افتند و
آنها پرستش می‌کنند. ۷ آنها برمی‌دارند بر شانه‌های خود می‌برند و
بعد آنها بر زمین قرار می‌دهند. آن بت در همان جا باقی می‌ماند و
از جای خود حرکت کرده نمی‌تواند. اگر کسی پیش آن دعا کند،
جواب نمی‌دهد و قادر نیست که مشکل او را رفع سازد.

۸ ای گناهکاران، بیاد داشته باشید و توجه کنید ۹ و چیزهایی را که

در گذشته اتفاق افتاده بودند، بخاطر بیاورید. زیرا تنها من خدا هستم و مانند ندارم.^{۱۰} کارهائی را که در گذشته انجام دادم، پیشگوئی نمودم. هر چیزی را اراده کردم، بجا آورده شد.^{۱۱} شخصی را از مشرق فرا می خوانم و او مانند یک پرنده شکاری فرود می آید و آنچه را که من بخواهم، انجام می دهد و امر مرا بجا می آورد.^{۱۲} ای مردمان لجوج و خیره سر که فکر می کنید بزودی آزاد نمی شوید، به من گوش بدهید!^{۱۳} من زمان آزادی شما را نزدیک می آورم و در مورد نجات شما تأخیر نمی کنم. سهیون را نجات می دهم و اسرائیل را سرفراز می سازم.»

سقوط بابل

۴۷^۱ خداوند می فرماید: «ای بابل، از تخت پائین شو و بر زمین روی خاک بنشین، زیرا تو دیگر آن دختر باکره زیبا و لطیف نیستی.^۲ حالا دستاس را بگیر و گندم را آرد کن. روبند را از رو بردار، دامن به کمر زن، ساقها را برهنه کن و از دریاها بگذر.^۳ تو برهنه و رسوا می شوی. من از تو انتقام می گیرم و رحم نمی کنم.»

۴^۴ خدا قدوس اسرائیل که نام او خداوند قادر مطلق است، ما را نجات می دهد.

۵^۵ خداوند به بابل می فرماید: «در تاریکی برو و خاموش بنشین، زیرا تو دیگر ملکه سلطنت ها خوانده نمی شوی.^۶ من بر قوم برگزیده خود خشمگین بودم و برای اینکه آنها را سرزنش کنم، همه را به دست تو تسلیم کردم. اما تو بر آنها رحم نکردی و حتی

برگردن اشخاص موسفید یوغ بسیار سنگین را گذاشتی.^۷ تو فکر می‌کردی که برای همیشه ملکه خواهی بود و هیچ وقت به عاقبت کار نیندیشیدی.

^۸ پس ای کشوری که در عیش و عشرت بسر می‌بری و فکر می‌کنی که در امان هستی، بشنو. تو در دلت می‌گوئی: «مثل من کس دیگری نیست، بیوه نمی‌شوم و فرزندانم را از دست نمی‌دهم.»^۹ اما بدان که با وجود جادوگری هایت و قدرتی که در افسونگری داری، در یک لحظه و در یک روز هر دو بلا با تمام قدرت بر سرت می‌آید، یعنی هم بیوه می‌شوی و هم فرزندان را از دست می‌دهی.

^{۱۰} تو با اعتماد کامل به شرارت خود ادامه دادی و خیال کردی که هیچ کسی ترا نمی‌بیند. علم و حکمت تو، ترا گمراه ساخت و در دلت گفتی: «من یگانه کسی هستم و شخص دیگر مثل من وجود ندارد.»^{۱۱} اما مصیبت و بلائی را که بر سرت آمدنی است، نمی‌توانی با جادو و افسون رد کنی. و یک ویرانی غیر منتظره که هرگز به فکر آن نبوده‌ای، بالایت آمدنی است.^{۱۲} به جادوگری و کارهای سحرآمیزت که از طفولیت شیوه کارت بود، ادامه بده، تا شاید در این عمل موفق شوی و دشمنانت را دچار ترس و وحشت کنی.^{۱۳} تو ستاره‌شناسان و رمالان زیادی داری که به تو مشوره می‌دهند و از واقعات آینده ترا آگاه می‌سازند، پس از آن‌ها کمک بطلب تا ترا نجات بخشند.

^{۱۴} اما بدان که آن‌ها مثل کاه در آتش خواهند سوخت و حتی قدرت آنرا نخواهند داشت که خود را از شعله‌های آتش نجات بدهند، زیرا آن آتش برای شان خیلی سوزنده است و برای گرم

کردن نیست. ^{۱۵} چیزی که از دست آنها بر می آید همین است و بس. آنها که از طفولیت به تو مشوره می دادند، به راه خود می روند و ترا نجات داده نمی توانند.»

خدا آفریدگار و نجات بخش است

۴۸ ^۱ ای خاندان یعقوب که بنام اسرائیل نامیده می شوید و از اولادۀ یهودا هستید، بشنوید! شما به نام خداوند قسم می خورید و نام خدای اسرائیل را یاد می کنید، اما نه به صداقت و راستی. ^۲ با اینهم افتخار می کنید که از اهالی شهر مقدس هستید و به خدای اسرائیل که نامش خداوند قادر مطلق است، اعتماد دارید.

^۳ خداوند به قوم اسرائیل می فرماید: «آنچه را که می بایست رخ بدهد، مدتها قبل پیشگوئی کرده بودم و به شما گفتم و همه را دفعتاً انجام دادم. ^۴ چون می دانستم که شما مردم لجوج و سنگدل و سرسخت هستید، ^۵ بنابراین، همه را پیش از آنکه عملی سازم، برای شما اعلان کردم تا نگوئید: «همه آنها به امر بتهای ما اجراء شدند.»

^۶ شما همه چیزهائی را که پیشگوئی کرده بودم، شنیدید و وقوع آنها را بچشم سر دیدید، باز هم شما اعتراف نمی کنید که پیشگوئی های من صحیح بوده است. از این ببعد، چیزهای تازه را برای شما اعلان می کنم و آنچه را که تا به حال از شما مخفی بود و از آن آگاه نبودید به شما می گویم. ^۷ این چیزهائی را که حالا بوجود می آورم، در قدیم نبودند و شما درباره آنها چیزی نشنیده اید، تا دیگر نگوئید: «ما این چیزها را قبلاً می دانستیم.»

^۸نی، شما این چیزها را قطعاً نه شنیده‌اید و نه از آن‌ها اطلاعی داشتید، زیرا من می‌دانستم که شما مردم خیانتکار هستید و از ابتدای تولد سرکش بوده‌اید.

^۹اما بخاطر نام خود از خشم خود جلوگیری می‌کنم و بخاطر جلال خود شما را از بین نمی‌برم. ^{۱۰}من شما را مثلیکه نقره را در کوره می‌آزمایند، در آتش مصیبت امتحان کردم، اما دیدم که شما ارزشی ندارید. ^{۱۱}هر چیزی که کردم، بخاطر خودم بود تا نام من بی‌حرمت نشود و جلال خود را به کسی دیگری ندهم.»

کوروش، پیشوای برگزیده خداوند

^{۱۲}«ای یعقوب و ای اسرائیل، قوم برگزیده من، بشنوید! من خدا هستم، اول هستم و آخر هستم. ^{۱۳}دست قدرت من اساس زمین را بنا نهاد و آسمان‌ها را برافراشت و آن‌ها همه به فرمان من هستند. ^{۱۴}همه تان جمع شوید و گوش بدهید! هیچیک از خدایان نتوانستند پیشگوئی کنند که من شخصی را که به او شفقت دارم، انتخاب کردم تا مرام مرا در بابل عملی سازد و با قدرتی که به او می‌دهم، حکومت بابل را سقوط بدهد. ^{۱۵}من تکلم نمودم، من او را خواندم و او را در مأموریتی که به او دادم، موفق می‌سازم.

^{۱۶}نزدیک بیائید و بشنوید! من از ابتدا با شما آشکارا حرف زده‌ام و هر چیزی که گفته‌ام، به حقیقت پیوسته است.» حالا خداوند مرا با روح خود فرستاده است.

نقشه خدا برای آزادی اسرائیل

^{۱۷} خداوند، نجات دهنده شما و خدا قدوس اسرائیل این چنین می‌فرماید: «من خداوند، خدای شما هستم هر چیزی که به شما تعلیم می‌دهم، به مفاد شما است و شما را به راهی که باید بروید، راهنمایی می‌کنم. ^{۱۸} ای کاش شما به احکام من توجه می‌کردید، آنوقت سعادت و کامرانی مثل دریا و موفقیت مانند امواج بحر به شما می‌رسید. ^{۱۹} نسل تان همچون ریگ دریا بی‌شمار می‌بود و نمی‌گذاشتم نام شان و یا خود شان از بین بروند.»

^{۲۰} از بابل بیرون بروید و آزاد شوید. با فریاد خوشی به سراسر روی زمین اعلان کنید و بگوئید: «خداوند بندگان خود، قوم اسرائیل را نجات بخشید!» ^{۲۱} وقتی آن‌ها را در بیابان هدایت می‌کرد، نگذاشت تشنه شوند. او صخره را شکافت و از آن آب جاری ساخت تا آن‌ها بنوشند.

^{۲۲} خداوند می‌فرماید: «برای گناهکاران سلامتی نخواهد بود.»

خدمتگار خداوند و نور قوم‌ها

۴۹ ^۱ ای جزیره‌ها و ای کسانی که در کشورهای دوردست زندگی می‌کنید، بشنوید! پیش از آنکه تولد شوم، خداوند مرا برگزید و هنگامی که در رَحِمِ مادر بودم مرا به نام خواند. ^۲ او زبان مرا مانند شمشیر تیز ساخت و مرا در زیر سایه دست خود پناه داد. مثل تیر تیز و برای خدمت آماده‌ام کرد. ^۳ او به من فرمود: «ای اسرائیل، تو خدمتگزار من هستی و سبب می‌شوی که مردم مرا تمجید و تجلیل کنند.» ^۴ من جواب دادم: «من برای این مردم بیهوده زحمت کشیدم و نیروی خود را بیجا صرف کردم، اما

بازهم همه کارها را به خدا می سپارم و یقین دارم که او به من اجر می دهد.»

^۵ خداوند که مرا در رَحِمِ مادر پرورش داد و برای خدمت خود برگزید، به من فرمود تا یعقوب و قوم آوارهٔ اسرائیل را بسوی او بازگردانم. خداوند با دادن این مأموریت به من افتخار بخشید و برای انجام آن نیرو عطا فرمود. ^۶ به من گفتم: «این کار که تو قوم اسرائیل را بازگردانی، البته یک امر کوچکی است، اما من به تو مأموریت مهمتری می دهم که نوری برای اقوام جهان باشی و مردم را از سراسر روی زمین به سوی نجات و رستگاری هدایت کنی.»

^۷ خداوند، خدای مقدس و نجات بخشای اسرائیل، خدائی که او را مردم - غلام و حاکم - حقیر می شمارد و نمی پذیرند، چنین می فرماید: «وقتی پادشاهان ترا ببینند، به احترام تو از جای خود برمی خیزند و شهزادگان در برابر تو تعظیم می کنند، زیرا تو شخص برگزیدهٔ خداوند وفادار، قدوس اسرائیل هستی.»

بازگشت قوم اسرائیل به وطن

^۸ خداوند می فرماید: «در یک وقت مساعد که روز نجات است، تقاضای ترا می پذیرم. ترا پناه می دهم و از تو حمایت می کنم. توسط تو با این قوم پیمان می بندم. کشور ویران آن ها را دوباره آباد می کنم و به آن ها باز می گردانم. ^۹ به اسیران می گویم که آزاد شوند و به کسانی که در تاریکی بسر می برند می گویم که بیرون آیند. آن ها را مانند گوسفندانی که در چراگاههای سرسبز می چرند، از نعمت های خود برخوردار می سازم. ^{۱۰} گرسنه و تشنه نمی شوند. باد و آفتاب سوزان به آن ها صدمه ای نمی رساند، زیرا کسی که به آن ها

شفقت دارد، رهنمای شان می‌باشد و آن‌ها را به چشمه‌های آب هدایت می‌کند. ^{۱۱} من کوهها را به شاهراه تبدیل می‌کنم تا راه شان صاف و هموار باشد. ^{۱۲} قوم برگزیده من از جاهای دور می‌آیند، بعضی از شمال و برخی از غرب و عده‌ای از دیار سینیم در جنوب باز می‌گردند.»

^{۱۳} ای آسمان‌ها نغمه شادمانی را سردهید و ای زمین خوشحال باش! و ای کوهها سرود خوشی را بنوازید، زیرا خداوند بر قوم رنج‌دیده خود مهربان شده و آن‌ها را تسلی می‌دهد.

^{۱۴} اما سهیون می‌گوید: «خداوند مرا ترک کرده و از یاد برده است.» ^{۱۵} خداوند جواب می‌دهد: «آیا یک مادر می‌تواند طفل شیرخوار خود را فراموش کند؟ آیا می‌تواند به کودکی که در رحم خود پرورش داده است، شفقت نشان ندهد؟ باز هم ممکن است مادر این کار را بکند، اما من ترا فراموش نمی‌کنم. ^{۱۶} من نام ترا در کف دست خود نوشته‌ام و از دیوارهای محافظت می‌کنم. ^{۱۷} فرزندان بزودی می‌آیند تا دوباره آبادت کنند و کسانی که ترا ویران کردند، از تو خارج می‌شوند. ^{۱۸} به اطراف نگاه کن و ببین همه مردم جمع شده‌اند و به سوی تو می‌آیند. به حیات خود قسم می‌خورم که به آن‌ها فخر خواهی کرد، همانطوری که یک عروس به زیور لباس خود می‌بالد.

^{۱۹} جاهای خراب و ویرانه‌هایت از مردم پُر می‌شوند و کسانی که باعث ویرانی تو شده بودند پی کار خود می‌روند. ^{۲۰} فرزندان که در دوران تبعید تولد شده بودند، به تو می‌گویند: «اینجا بسیار تنگ است، جای فراختری برای سکونت ما بده.» ^{۲۱} آنگاه از خود می‌پرسی: «چه کسی اینها را برای من بدنیا آورده است؟ من

فرزندانش را از دست دادم و دیگر صاحب فرزندی نمی شوم. بعضی از آنها که زنده ماندند اسیر و تبعید شدند و من تنها ماندم، پس اینها از کجا آمده اند؟»

^{۲۲} خداوند، خدا می فرماید: «من بزودی اقوام جهان را مجبور می سازم که پسران را در آغوش و دختران را بر دوش گرفته و برایت بیاورند. ^{۲۳} پادشاهان مثل لاله و ملکه ها مانند دایه از تو مراقبت می کنند و خاک پایت را می لیسند. آنگاه می دانی که من خداوند هستم و هر کسی که منتظر من باشد، شرمند نمی شود.»

^{۲۴} آیا کسی می تواند غنیمت را از یک جنگ آور بگیرد و یا اسیران را از دست یک حاکم ظالم نجات بدهد؟

^{۲۵} خداوند در جواب می فرماید: «همین کار واقعاً رخ می دهد، بلی، اسیران از دست حاکم ستمگر آزادی می یابند و غنیمت از چنگ عسکر فاتح ربوده می شود. من با دشمنان می جنگم و فرزندان را نجات می دهم. ^{۲۶} کاری می کنم که دشمنان گوشت بدن یکدیگر را بخورند و با نوشیدن خون همدیگر مست شوند. آنوقت همه مردم می دانند که من خداوند، خدای توانای یعقوب، نجات دهنده و حافظ شما هستم.»

۵۰ خداوند می فرماید: «آیا فکر می کنید که من، مثلیکه یک مرد زن خود را طلاق داده از خانه بیرون می کند، شما را از اینجا بیرون راندم؟ پس در این صورت طلاقنامه کجا است؟ یا فکر می کنید که من شما را به عنوان غلام به کشورهای دیگر فروختم؟ نه، هرگز! شما بخاطر گناهان تان به اسارت برده شدید. ^۲ وقتی که

من برای نجات شما آمدم، چرا مرا نپذیرفتید و هنگامی که شما را فرا خواندم، چرا جواب ندادید؟ آیا فکر می کردید که دست من کوتاه است و نمی توانم شما را نجات بدهم؟ یا قدرت آنرا ندارم که شما را آزاد سازم؟ اما بدانید که من با یک عتاب، بحر را چنان خشک می کنم که ماهیان آن از بی آبی می میرند.^۳ به روی آسمان پوششی پهن کرده آنرا تاریک می سازم.»

بنده فرمانبردار خداوند

^۴ خداوند، خدای من، به من آموخته است که با زبان فصیح حرف بزنم و با کلام خود خستگان را تقویت کنم. هر صبح مرا بیدار می کند و فکر مرا روشن می سازد تا آنچه را که به من می آموزد، بفهمم.^۵ خداوند متعال گوش مرا شنوا ساخت تا من تمرد نکنم. با او مخالفت نکردم و از او رو برنتافتم.^۶ پشتم را برای کسانی که تازیانه ام می زدند، برهنه کردم. در مقابل آنهایی که ریش مرا می کردند و به رویم تف می انداختند و توهینم می نمودند، مقاومت نکردم.

^۷ چون خداوند، خدای من، مددگار من است، بنابراین، اهانت آنها به من آسیبی رسانده نمی تواند. من در برابر شکنجه آنها طاقت کردم و ضعف نشان ندادم. می دانستم که مغلوب و رسوا نمی شوم،^۸ زیرا خداوند نزدیک من است و بیگناهی مرا ثابت می سازد. پس چه کسی می تواند با من مجادله کند؟ دشمنان من کیستند؟ بگذارید بیایند با من روبرو شوند.^۹ چون خداوند، خدای من، مددگار من است، پس چه کسی می تواند مرا متهم سازد؟ دشمنانم همگی مثل لباس کویه خورده محو و نابود می شوند.

^{۱۰} ای کسانی که از خداوند می ترسید و از کلام بنده او اطاعت می کنید، بر خداوند توکل کنید و به خدای خود اعتماد نمائید تا راه تاریکی را که می پیمائید، برای تان روشن گرداند. ^{۱۱} اما کسی که آتش نفاق را می افروزد و به دیگران آسیب می رساند، آن آتش بلای جان خودش می شود و خداوند او را به روز بد گرفتار می سازد و عمرش در غم و اندوه می گذرد.

رهائی بخش اسرائیل

۵۱ ^۱ خداوند می فرماید: «ای کسانی که پیرو عدالت و طالب خداوند هستید، سخنان مرا بشنوید. به صخره ای که از آن جدا گشته اید و به معدنی که از آن استخراج شده اید، فکر کنید. ^۲ به ابراهیم که جد تان است و به ساره که اولاده او هستید، بیندیشید. هنگامی که ابراهیم را دعوت کردم، بی اولاد بود، اما من او را برکت دادم، به او فرزندان زیاد بخشیدم و اولاده او را بشمار ساختم. ^۳ من به سهیون شفقت نشان می دهم، خرابی هایش را آباد می کنم، بیابانش را مثل باغ عدن گلزار می سازم. صحرای خشک و لامزروع آنرا به باغ سرسبز تبدیل می کنم. خوشی و شادمانی در همه جا حکمفرما می شود و سرود شکرگزاری و آواز خوشی از همه جا به گوش می رسد.

^۴ ای قوم برگزیده من، به سخنان من گوش بدهید و ای ملتها به من توجه کنید، زیرا من احکام و قوانینی را وضع کرده به اقوام جهان می دهم و عدالت را برقرار می نسازم تا به زندگی آنها روشنی بخشد. ^۵ عدالت من نزدیک است و نجات من ظاهر شدنی است. خودم بر قومها داوری می کنم و سرزمین های دوردست که انتظار

مرا می‌کشند، به قدرت بازوی من امید خواهند کرد.^۶ به آسمان‌ها نظر اندازید و پائین به زمین نگاه کنید، زیرا روزی آسمان‌ها مثل دود محو می‌گردد و زمین مانند لباس، کهنه می‌شود. ساکنین آن همچون مگس می‌میرند. اما نجاتی که من می‌دهم، ابدی بوده عدالت من انتها ندارد.

^۷ ای کسانی که عدالت را می‌شناسید و احکام و قوانین مرا در دل دارید، از آنهایی که شما را سرزنش می‌کنند و دشنام می‌دهند، نترسید،^۸ زیرا آن‌ها مثل جامه‌کویه خورده از بین می‌روند و مانند پشم ذریعه‌گرمها خورده می‌شوند، ولی عدالت من برای همیشه می‌باشد و نجاتی که من می‌بخشم، نسل اندر نسل باقی می‌ماند.»

^۹ ای خداوند، برخیز و قدرت خود را آشکار ساز و مثلیکه در گذشته ما را نجات دادی، حالا هم با قدرت خود ما را نجات بده. تو بودی که راحاب (هیولای بحری) را پارچه پارچه کردی،^{۱۰} بحر را خشک ساختی، در عمق آن راه باز کردی تا قومت را که آزاد نمودی، از آن عبور کنند.^{۱۱} فدیهدگان خداوند بازگشت نموده و با خوشی و سرائیدن سرود به سهیون می‌رسند. از سرور و شادمانی ابدی برخوردار می‌شوند و غم و اندوه شان پایان می‌یابد.

^{۱۲} خداوند می‌فرماید: «از انسان فانی که عاقبت مثل گیاه پژمرده شده از بین می‌رود، نترسید، زیرا من به شما تسلی و نیرو می‌بخشم.^{۱۳} شما خداوند را که خالق شما است و آسمان‌ها را برافراشت و اساس زمین را بنا نهاد، فراموش کرده‌اید؟ چرا همیشه از آنهایی که بر شما ظلم و ستم می‌کنند و برای هلاکت شما آماده‌اند، می‌ترسید و تمام روز از خشم آن‌ها می‌هراسید؟ زیرا خشم آن‌ها به شما آسیبی نمی‌رساند.^{۱۴} از ظلم ظالمان بزودی

رهائی می‌یابید و دیگر در زندانها گرسنه نمی‌مانید و نمی‌میرید.
۱۵ زیرا من، خداوند، خدای شما هستم و نام من خداوند قادر مطلق است، بحر را به تلاطم می‌آورم و امواج آنرا خروشان می‌سازم. ۱۶ من کلام خود را به شما دادم و شما را در زیر سایه دست خود حفظ می‌کنم. آسمان‌ها را برافراشتم و اساس زمین را بنا نهادم و به سهیون می‌گویم: تو قوم برگزیده من هستی.»

پایان رنجهای اورشلیم

۱۷ برخیز ای اورشلیم، بیدار شو! تو از کاسه غضب خداوند نوش کردی. تو همه آنرا نوشیدی و سرت گیج می‌رود. ۱۸ از باشندگان کسی باقی نمانده است و از آنهایی که در تو پرورش یافته بودند، کسی نیست تا دست ترا بگیرد و به تو کمک کند. ۱۹ این بلاها دامنگیر تو شده‌اند - ویرانی و هلاکت، قحطی و شمشیر - و کسی نیست که به تو تسلی و دلداری بدهد. ۲۰ ساکنین مانند آهوانی که در دام صیاد گرفتار شده باشند، در هر گوشه و کنار جاده‌ها بی‌حال شده‌اند، زیرا غضب خداوند بر آنها آمده است و خداوند آنها را تنبیه می‌کند.

۲۱ پس ای رنجدیدگان که مست و گیج هستید، اما نه از شراب، بشنوید. ۲۲ خداوند، خدای شما، از شما دفاع می‌کند و می‌فرماید: «کاسه غضب خود را که شما را سرگیج ساخته است، از دست شما پس می‌گیرم و نمی‌گذارم که دیگر از آن بنوشید. ۲۳ من آنرا به دست کسانی می‌دهم که بر شما ظلم کرده‌اند و شما را مجبور می‌سازند که به پشت دراز بکشید تا آنها مثلیکه در سرکها راه می‌روند، بر شما قدم بگذارند.»

خداوند اورشلیم را نجات می دهد

۵۲^۱ بیدار شو ای سهیون، برخیز و دوباره خود را نیرومند ساز!
ای شهر مقدس اورشلیم، با لباس قشنگ ملبس شو، زیرا اشخاص
نجس دیگر به دروازه تو داخل نمی شوند.^۲ ای اورشلیم، ای دختر
سهیون اسیر، خود را تکان بده و آزاد شو و بند غلامی را از
گردنت باز کن!

۳ خداوند چنین می فرماید: «تو مفت فروخته شدی و مفت هم آزاد
می شوی.»^۴ خدای متعال چنین می فرماید: «مدتها قبل قوم
برگزیده من به مصر رفتند و در آنجا ساکن شدند. بعد آشوریان
آنها را به اسارت بردند و بی جهت بر آنها ستم کردند.^۵ حالا در
بابل هم بر آنها ظلم می شود و آنها را به رایگان غلام خود
ساخته اند. حاکمان شان به آنها فخر می فروشند، بخود می بالند و
همیشه و تمام روز نام مرا بی حرمت می سازند.^۶ اما روزی آمدنی
است که قوم من به قدرت من اعتراف می کنند و پی می برند که من
خدا هستم، بلی خودم هستم که با آنها حرف می زنم.»

۷ چه زیباست پاهای قاصدی که از کوهستان می رسد، مژده صلح را
می آورد، اعلام آزادی می کند و به سهیون می گوید: «خدای تو
سلطنت می کند.»^۸ آنهایی که از شهر نگهبانی می کنند، از خوشی
فریاد می زنند و می گویند که آمدن خداوند را بر سهیون با چشمان
خود می بینند.^۹ ای خرابه های اورشلیم، با آواز بلند با هم بسرائید،
زیرا خداوند به قوم برگزیده خود تسلی می دهد و اورشلیم را نجات
می بخشد.^{۱۰} خداوند در برابر چشمان تمام قوم ها قدرت خدائی
خود را به کار می برد، قوم اسرائیل را نجات می دهد و مردم سراسر

جهان نجات خداوند ما را می بینند.

^{۱۱} ای کسانی که ظروف عبادتگاه خداوند را حمل می کنید، از بابل خارج شوید و آنجا را پشت سر بگذارید، خود را پاک سازید و به چیزهای نجس دست نزنید. ^{۱۲} این بار شما مجبور نیستید که با عجله آنجا را ترک کنید و بگریزید، زیرا خداوند پیشاپیش شما می رود و خدای اسرائیل از پیش رو و پشت سر حافظ شما می باشد.

بنده رنج دیده خداوند

^{۱۳} خداوند می فرماید: «بنده من در کار خود موفق و سربلند می شود و بسیار ترقی می کند. ^{۱۴} بسیاری از مردم وقتی او را ببینند، متعجب می شوند، زیرا چهره او آنقدر تغییر کرده است که به انسان نمی ماند. ^{۱۵} پادشاهان جهان دهان خود را می بندند، زیرا چیزهائی را می بینند که هرگز برای شان بیان نشده و چیزهائی را می فهمند که قبلاً نشنیده بودند.»

۵۳ ^۱ اما چه کسی این حقیقت را باور می کند؟ به چه کسی

خداوند این حقیقت را آشکار ساخته است. ^۲ خداوند مقدر کرده بود که بنده اش مانند نهالی در زمین خشک بروید و ریشه بدواند. او از جمال و زیبایی بهره ای نداشت که توجه ما را بخود جلب کند و مشتاق او باشیم. ^۳ پیش مردم خوار بود و او را رد کردند، اما او همه رنج و درد را متحمل شد. هیچ کسی نمی خواست به روی او نگاه کند. همه او را حقیر می شمردند و ارزشی برایش قایل نبودند. ^۴ او غمهای ما را به جان خود گرفت و دردهای ما را بر دوش خود

حمل کرد. ولی ما فکر می کردیم درد و رنج او جزائی است که از جانب خدا بر او نازل شده است.^۵ او در حقیقت بخاطر گناه و خطای ما زده و زخمی شد. او جزا دید تا ما سلامتی داشته باشیم و از زخمهائی او ما شفا یافتیم.^۶ ما همه مثل گوسفندان سرگردان، گمراه شده و به راه خود روان بودیم، اما خداوند گناه همه ما را بگردن او نهاد.

^۷ بر او ظلم شد، اما با فروتنی تحمل کرد و از زبانش حرف شکایت شنیده نشد. مثل بره ای او را به کشتارگاه بردند. او مانند گوسفندی که پیش پشم چین خاموش می ایستد، دهان خود را باز نکرد.^۸ او دستگیر، زندانی و محکوم به مرگ شد. او را بخاطر گناهان مردم کشتند و وقتیکه کشته شد، هیچ کسی اعتنائی نکرد.^۹ او را با گناهکاران به خاک سپردند و با ثروتمندان دفن شد، هر چند او به کسی ظلم نکرده و هیچ حرف دروغ از زبانش شنیده نشده بود.

^{۱۰} اما خواست خداوند بود که او درد و رنج بکشد و قربانی گردد تا گناهان دیگران بخشیده شود. به این ترتیب، صاحب فرزندان زیاد شده عمر طولانی می یابد و بوسیله او مرام خداوند حاصل می گردد.^{۱۱} وقتی ببیند رنج و عذابی که کشیده است چه ثمری بار آورده است، خوشنود و راضی می شود. بنده عادل من گناهان بسیاری را به گردن می گیرد و من بخاطر او آنها را می بخشم.^{۱۲} بنابراین، من او را به مقام افتخار نایل می کنم و با اشخاص بزرگ همنشینش می سازم، زیرا او جان خود را فدا کرد، در جمله گناهکاران بشمار رفت، گناه مردم را به گردن گرفت و شفاعت خواه خطاکاران شد.

۱ خداوند می‌فرماید: «ای زن بی‌اولاد که فرزندی بدنيا نیاورده‌ای و درد زایمان نکشیده‌ای، به آواز بلند سرود بخوان و فریاد برآور! زیرا فرزندان تو بیشتر از فرزندان زنی می‌شوند که عروسی کرده است و شوهر دارد. ۲ خیمه‌ای را که در آن زندگی می‌کنی فراختر کن، پرده‌های آنرا عریضتر بساز، طنابهایش را درازتر کن و میخهایش را محکمتر بکوب، ۳ چونکه فرزندان تو پیش تو می‌آیند و تو باید سرحداتت را بهر طرف وسعت بدهی. آن‌ها کشورهای بیگانگان را تصرف کرده شهرهای غیرمسکون را آباد می‌سازند و در آن‌ها زندگی می‌کنند. ۴ نترس، زیرا شرمنده نمی‌شوی؛ دل‌سرد نباش، چرا که دیگر روی خواری را نمی‌بینی. چونکه ننگ دوران جوانی و بیوه‌گی را فراموش می‌کنی. ۵ زیرا آفریدگار تو که نامش خدای قادر مطلق است، شوهر تو می‌باشد و قدوس اسرائیل که او را خدای تمام عالم می‌خوانند، نجات دهنده تو است. ۶ خداوند ترا که مثل زن فراموش شده و رنج‌دیده‌ای هستی، دوباره بسوی خود می‌خواند.» ۷ خداوند نجات بخشای تو می‌گوید: «برای مدت کوتاهی ترا ترک کردم، اما با محبت زیاد ترا جمع می‌کنم. ۸ از شدت غضب برای لحظه‌ای روی خود را از تو پنهان کردم، ولی با محبت ابدی به تو شفقت نشان می‌دهم.

۹ چنانچه در زمان نوح قسم خوردم که دیگر آن چنان طوفانی روی زمین را فرا نخواهد گرفت، حالا هم وعده می‌دهم که بر تو خشمگین نمی‌شوم و دیگر ترا مجازات نمی‌کنم. ۱۰ اگر هم کوهها از بین بروند و تپه‌ها از جا بیجا شوند، اما رحمت من از تو دور نمی‌گردد و پیمان سلامتی‌ای که با تو بسته‌ام جابجا باقی می‌ماند.»

خداوندی که بر تو رحمت می کند، این را می گوید.

آینده اورشلیم

^{۱۱} «ای شهر رنج دیده و غمگین که تسلی دهنده ای نداری، من ترا با سنگهای گرانها دوباره می سازم و تهدابت را بر سنگ لاجورد بنا می کنم. ^{۱۲} منارهایت را از لعل و دروازه هایت را از جواهر و دیوارهایت را از سنگهای قیمتی می سازم. ^{۱۳} خودم شخصاً فرزندان را تعلیم می دهم و به آنها سلامتی و کامیابی می بخشم. ^{۱۴} عدل و انصاف در تو رایج می گردد. از ظلم و آزار دشمن ترسی نمی داشته باشی. ^{۱۵} اگر کسی بر تو حمله آورد، بدون اراده من می باشد و هر که علیه تو بجنگد، شکست می خورد. ^{۱۶} آهنگر را که در کوره، آتش روشن می کند و اسلحه می سازد، من آفریده ام و نیز هلاک کننده ای را برای نابودی، من خلق کرده ام. ^{۱۷} هر اسلحه ای که برضد تو ساخته شود، آسیبی به تو نمی رساند و هر کسی که علیه تو دعوا کند، تو بر او غالب خواهی شد. من از بنده خود دفاع می کنم و او را پیروز می سازم.» این است آنچه که خداوند می فرماید.

ضیافت بزرگ

۵۵ ^۱ «ای همه کسانی که تشنه اید، به پیش آب بیائید. شما که پول ندارید، بیائید، دریافت کنید و بخورید. بیائید شراب و شیر را رایگان به دست آورید. ^۲ چرا پول تان را برای چیزی که قابل خوردن نیست، مصرف می کنید و پولی را که با عرق جبین به دست می آورید صرف چیزی می کنید که شما را سیر نمی سازد؟ بدقت

گوش بدهید و از من بشنوید: چیزهایی بخورید که برای تان مفید باشد، به شما نیرو بخشد و از آن‌ها لذت ببرید.^۳ به من گوش بدهید و پیش من بیایید تا حیات تازه بیابید. من با شما پیمان ابدی می‌بندم و برکاتی را که به داود وعده داده بودم، به شما می‌دهم.^۴ من او را بعنوان رهبر و پیشوای مردم برگزیدم و بوسیله او قدرت خود را به جهان نشان دادم.^۵ تو هم اقوام بیگانه را فرامی‌خوانی و آن‌ها می‌آیند و با تو می‌پیوندند، زیرا خداوند، خدای تو که قدوس اسرائیل است، به اراده خود این کار را انجام می‌دهد و به تو عزت و افتخار می‌بخشد.»

^۶ تا که خدا به شما نزدیک است و به او دسترسی دارید، طالب او باشید.^۷ گناهکاران از شرارت و افکار بد خود دست بردارند و بسوی خدا بازگردند، زیرا خداوند ما بخشنده و رحمت او بی‌پایان است.^۸ خداوند می‌فرماید: «افکار شما مثل افکار من نیست و نه راههای شما مثل راههای من است،^۹ زیرا همانقدر که آسمان از زمین بلند است، افکار و راههای من هم بلندتر و عالتر از افکار و راههای شما است.»

^{۱۰} همانطوریکه باران و برف از آسمان می‌بارد و زمین را آبیاری می‌کند و آنرا حاصلخیز می‌سازد، برای زراعت تخم و برای خورنده خوراک تهیه می‌کند،^{۱۱} کلام من هم وقتی از زبانم خارج می‌شود، بی‌ثمر بسوی من بر نمی‌گردد، بلکه مرام مرا اجرا می‌کند و اراده مرا بجا می‌آورد.

^{۱۲} شما با خوشی از بابل خارج می‌شوید و به سلامتی به وطن تان بازمی‌گردید. کوهها و تپه‌ها به استقبال شما نغمه شادمانی را سر می‌دهند و درختان جنگل برای شما کف می‌زنند.^{۱۳} در زمین تان

بجای خار و خس، درختان صنوبر و بوته‌های خوشبو می‌رویند و این یادگاری است جاودانی تا همه بدانند که من، خداوند این کار را انجام دادم.»

نجات اقوام دیگر

۵۶^۱ خداوند چنین می‌فرماید: «عدالت را پیشه خود سازید و با صداقت رفتار کنید، زیرا بزودی شما را نجات می‌دهم و آزاد می‌سازم.^۲ خوشا بحال انسانی که امر مرا بجا می‌آورد، روز سبت را تجلیل می‌کند. آنرا بی‌حرمت نمی‌سازد و از هر عمل بد پرهیز می‌نماید.»

۳ پس بیگانه‌ای که با خداوند پیوندد نگوید: «خداوند به من اجازه نمی‌دهد که با قوم برگزیده او یکجا عبادت کنم.» یا یک شخص مخنث (حیزک) فکر نکند که او مثل یک درخت خشک و بی‌ثمر است.^۴ زیرا خداوند به چنین اشخاص می‌فرماید: «اگر آن‌ها روز سبت را تجلیل کنند، با اعمال نیک خود مرا خوشنود سازند و به پیمان من وفادار بمانند،^۵ آنگاه نام آن‌ها، پایدارتر از نام کسانی که صاحب فرزند هستند، در عبادتگاه من و در بین قوم برگزیده من باقی می‌ماند و نام‌شان تا ابد یاد می‌شود و فراموش نمی‌گردد.»

۶ خداوند می‌فرماید: «مردم غیر یهود که با قوم برگزیده من یکجا شده‌اند و بندگی مرا می‌کنند و مرا دوست دارند، اگر روز سبت را تجلیل نمایند و آنرا بی‌حرمت نسازند و به پیمان من وفادار بمانند،^۷ من آن‌ها را به کوه مقدس خود می‌آورم و در خانه عبادتم شادمان

می سازم. قربانیهای سوختنی آنها را بر قربانگاه خود قبول می کنم
و عبادتگاه من خانهٔ دعا برای تمام اقوام جهان نامیده می شود.»

^۸ خداوند متعال که قوم اسرائیل را از تبعید به وطن شان باز آورده
است، وعده فرموده که اقوام دیگر جهان را هم می آورد تا با آنها
یکجا زندگی کنند.

رهبران اسرائیل محکوم می شوند

^۹ ای تمام حیوانات وحشی و حیوانات درندهٔ جنگل بیائید و این
مردم را بدرید و طعمهٔ خود سازید. ^{۱۰} بهره داران اسرائیل همگی
کور هستند و شعور ندارند. آنها مثل سگهای نگهبان، گنگ
هستند - دراز می کشند و خواب می بینند. ^{۱۱} آنها سگهای بسیار
حریص هستند که هرگز سیر نمی شوند. رهبران آنها هم بی شعورند
و براه و میل خود رفتار می کنند و فقط مفاد خود را در نظر
می گیرند و بس. ^{۱۲} می گویند: «بیائید شراب بیاوریم و بنوشیم و
نشئه کنیم. امروز خوش باشیم و فردا هم خوشتر از امروز خواهیم
بود.»

بت پرستی قوم اسرائیل

۵۷ ^۱ مردمان نیک تلف می شوند و کسی اعتنائی نمی کند. وقتی
اشخاص خداپرست می میرند، کسی در بارهٔ آنها فکر نمی کند و
دلیل مرگ شان را نمی داند. آنها بخاطری می میرند تا از بلای
آمدنی نجات یابند ^۲ و آرام و آسوده شوند. کسانی که در راه راست
قدم برمی دارند و می میرند، مرگ برای آنها آرامش و استراحت

^۳ اما شما ای فرزندان جادوگران و ای اولاد زناکاران و فاسقان، نزدیک بیایید. ^{۴-۵} شما چه کسی را مسخره می‌کنید و به چه کسی اهانت می‌نمائید؟ شما فرزندان گناهکاران و خائنان، کسانی هستید که در زیر سایه هر درخت سبز زنا می‌کنید و کودکان تان را در دره‌ها و در سوراخ صخره‌ها قربانی می‌کنید. ^۶ سنگهای صاف را از وادیه‌ها جمع می‌کنید و آن‌ها را بت خود می‌سازید و می‌پرستید و برای شان هدیه‌های نوشیدنی و آردی می‌آورید. آیا فکر می‌کنید که این کار شما مرا خوشنود می‌سازد؟ ^۷ بر کوههای بلند برای زنا می‌روید و در آنجا برای بت‌های تان قربانی می‌کنید. ^۸ در پشت دروازه‌های بسته بت‌های خود را قرار می‌دهید و بجای من آن‌ها را می‌پرستید. خود را برهنه کرده با معشوق تان به بستر می‌روید و به او پول می‌دهید که با شما همبستر شود و حس شهوت تان را ارضا کند. ^۹ با عطر و روغن پیش بت مولک می‌روید و آنرا می‌پرستید و برای اینکه خدایان دیگری بیابید قاصدان تان را به جاهای دور، حتی به دنیای مردگان می‌فرستید. ^{۱۰} بخاطر سفرهای دور و دراز خسته و کوفته می‌شوید، اما باز هم از کار بیهوده تان دست نمی‌کشید. شما گمان می‌کنید که بت پرستی به شما قوت قلب می‌بخشد و موفق می‌شوید.

^{۱۱} «از کدام بت می‌ترسید که به من دروغ می‌گوئید و مرا بکلی فراموش می‌کنید؟ آیا بخاطری که در این قدر مدت من سکوت کردم و چیزی نگفتم از من نمی‌ترسید؟ ^{۱۲} شما فکر می‌کنید که این کار تان خوب است، اما من اعمال زشت شما را فاش می‌سازم و بت‌هایی که جمع کرده‌اید به شما کمکی کرده نمی‌توانند. ^{۱۳} وقتی

برای کمک فریاد کنید، آن‌ها نمی‌توانند شما را نجات بدهند، زیرا آن‌ها مثل کاه که در برابر وزش باد مقاومت ندارند و رانده می‌شوند، ضعیف و ناتوان‌اند. اما کسی که به من پناه می‌آورد، مالک زمین و وارث کوه مقدس من می‌شود.»

وعدۀ کمک و شفا

^{۱۴} خداوند می‌فرماید: «راه را باز کنید و مهیا سازید. همه موانع را از سر راه قوم برگزیده من بردارید.» ^{۱۵} خدای متعال که جاویدان و ابدی است و خدای مقدس نام دارد می‌فرماید: «من در جایگاه رفیع و مقدس سکونت دارم و همچنین با اشخاص شکسته نفس و فروتن زندگی می‌کنم تا به دل‌های شان امید و اعتماد بخشم. ^{۱۶} من قوم برگزیده خود را برای همیشه محکوم نمی‌کنم و بر آن‌ها خشمگین نمی‌شوم، زیرا در آنصورت ارواح و جان‌هایی را که آفریده‌ام از بین می‌روند. ^{۱۷} من بخاطر حرص و طمع آن‌ها خشمگین بودم؛ آن‌ها را جزا دادم و ترک کردم، اما با آن‌هم بخاطری که لجوج و سرسخت بودند، براه خطای خود شان ادامه دادند. ^{۱۸} من می‌دیدم که آن‌ها چه می‌کردند، اما با وجود آن، آن‌ها را شفا می‌دهم و هدایت و کمک می‌کنم و کسانی را که ماتمدار هستند، تسلی می‌دهم. ^{۱۹} آن‌هایی را که دور یا نزدیک هستند از سلامتی برخوردار می‌سازم و شفا می‌دهم. ^{۲۰} ولی شیران مثل بحر متلاطم هستند که آرام نمی‌گیرند و آب‌های آن گل و لای را بالا می‌آورد.» ^{۲۱} خدا می‌فرماید: «برای بدکاران سلامتی نخواهد بود.»

۱ خداوند می فرماید: «تا می توانید آواز تان را مانند کرنا بلند کنید و تقصیر قوم برگزیده مرا برای شان و به خاندان یعقوب گناهان شان را اعلام نمائید. ۲ آن ها هر روز در طلب من هستند و چنان وانمود می کنند که مایلند راه مرا تعقیب نمایند و احکام مرا بجا آورند. آن ها می گویند که از احکام عادلانه من سرکشی نمی کنند و از نزدیکی با من لذت می برند.»

۳ مردم از خداوند می پرسند: «چرا وقتی که روزه داشتیم، ندیدی و چرا هنگامی که از گرسنگی رنج می بردیم، متوجه نشدی؟»
 خداوند جواب می دهد: «درست است، لکن شما وقتی روزه می گیرید، فقط در فکر مفاد خود هستید و به کارگران تان ظلم می کنید. ۴ هنگامی که روزه دار هستید، با هم جنگ و دعوا می کنید و یکدیگر را با مشت می زنید. این نوع روزه نزد من قابل قبول نیست. ۵ وقتی روزه می گیرید، ریاضت می کشید، سر تان را مثل نی خم می کنید و بر نمد و خاکستر دراز می کشید. آیا این را روزه می خوانید و فکر می کنید که من آنرا می پذیرم؟»

۶ روزه ای را که من می پسندم اینست: زنجیرهای ظلم را بگشائید، یوغ بی عدالتی را بشکنید و مظلومان را آزاد کنید. ۷ غذای تان را با گرسنگان تقسیم کنید. دروازه خانه تان را بروی مردم مسکین و بی خانه باز گذارید. به برهنگان لباس بدهید و از خویشاوندان تان خود را پنهان نکنید. ۸ آنگاه نور سخاوت تان مثل سپیده دم می تابد و دردهای تان فوری مداوا می شوند. من همیشه با شما می باشم و جلال من شما را از هر جانب محافظت می کند. ۹ هر گاهی که دعا

کنید، من آنرا اجابت می‌کنم و وقتی که از من کمک بخواهید، من به یاری تان می‌شتابم.

اگر یوغ ظلم و ستم، اشاره کردن به انگشت و تهمت ناحق را از میان خود دور کنید،^{۱۰} اگر به گرسنگان غذا بدهید و احتیاجات نیازمندان را فراهم نمائید، آنگاه نور تان در تاریکی می‌درخشد و تاریکی اطراف تان مثل آفتاب ظهر روشن می‌شود.^{۱۱} من همیشه راهنمای شما می‌باشم و با نعمت‌های خود شما را سیر می‌سازم و نیرومند نگاه می‌دارم. مثل باغی سیراب می‌شوید و به چشمه‌ای مبدل می‌گردید که آبش هرگز خشک نمی‌شود.^{۱۲} خرابه‌های قدیمی تان آباد می‌گردند، اساس آن‌ها دوباره بنا می‌شود و شما بخاطریکه شهرها و جاده‌های تان را ترمیم می‌کنید شهرت زیادی می‌یابید.

^{۱۳} اگر روز سبت را تجلیل کنید و در آن روز از سودجوئی خودداری نمائید و آنرا مقدس و محترم بدارید، اگر براه خود نروید و به فکر مفاد خود نباشید و در آن روز کار نکنید،^{۱۴} آنگاه از خوشی که من می‌دهم، لذت می‌برید، با سرفرازی زندگی می‌کنید، از نعمتهائی که به جد تان، یعقوب وعده داده بودم، برخوردار می‌گردید. این را من که خداوند هستم می‌گویم.»

مردم ظالم و بی‌انصاف مجازات می‌شوند

۵۹ گمان نکنید که دست خداوند کوتاه است و نمی‌تواند شما را نجات بدهد و یا گوش او سنگین است و دعا و زاری شما را نمی‌شنود.^۲ اما بدانید که گناهان تان بین شما و خدای تان حایل

گردیده و باعث شده است که خدا روی خود را از شما بپوشاند و دعای شما را نشنود.^۳ دستهای شما به خون و پنجه‌های تان به گناه آلوده شده‌اند. از لبهای تان سخنان دروغ شنیده می‌شوند و از زبان تان کلام زشت جاری است.^۴ هیچ کسی از انصاف کار نمی‌گیرد و هیچ کسی به صداقت قضاوت نمی‌کند. با دروغ و حيله می‌کوشند که دعوا را ببرند و برای ضرر دیگران نقشه می‌کشند.^۵ افکارشان مانند تخم مار و تور عنکبوت است که وقتی به کار می‌اندازند، مردم را هلاک می‌کند و به بدبختی دچار می‌سازد.^۶ از تار عنکبوت نمی‌توانند لباس ببافند تا خود را بپوشانند. همه کارهای شرارت‌آمیز از آن‌ها سر می‌زند و دست‌شان برای بربادی مردم آماده است.^۷ پاهای شان در راه گناه می‌روند و در ریختن خون بی‌گناهان چابک هستند. افکار شوم و پلید در سر می‌پرورانند و کارشان ویرانی و خرابی است.^۸ صلح و آرامش را برهم می‌زنند و طریق انصاف را نمی‌شناسند. راه‌شان کج است و هر کسی که در راه‌شان قدم بردارد، سالم بر نمی‌گردد.

مردم به گناهان خود اعتراف می‌کنند

^۹ مردم می‌گویند: «حالا می‌دانیم که چرا در حق ما انصاف و عدالت نمی‌شود. در انتظار روشنی هستیم، اما تاریکی نصیب ما می‌گردد؛ چشم براه نور هستیم، ولی در ظلمت قدم برمی‌داریم.^{۱۰} مثل اشخاص کور دیوار را لمس کرده راه می‌رویم و در روز روشن مانند نابینایان اُفتان و خیزان روان هستیم. گوئی در دنیای مردگان زندگی می‌کنیم.^{۱۱} همه ما مثل خرس غر می‌زنیم و مانند فاخته ناله می‌کنیم. برای عدالت انتظار می‌کشیم، اما آنرا نمی‌بینیم. در آرزوی نجات هستیم، ولی نجات از ما خیلی دور است.

^{۱۲} گناهانی که در برابر خداوند کرده‌ایم بسیار زیاد است و علیه ما شهادت می‌دهند. ما گناهکار هستیم و خود ما به خطاهای خود اقرار می‌کنیم. ^{۱۳} ما مرتد شدیم و خدا را انکار کردیم. از پیروی او دست کشیدیم و ظالم و متمرّد شدیم. افکار ما زشت و سخنان ما همه دروغ‌اند. ^{۱۴} از عدالت کار نمی‌گیریم و انصاف را ترک نموده‌ایم. راستی در کوچه و بازار نمانده است و صداقت در آنجا راه ندارد. ^{۱۵} راستی از بین رفته است و کسی که بخواهد بدی نکند، ملامت و سرزنش می‌شود.»

خداوند قوم برگزیده خود را نجات می‌دهد

خداوند وقتی دید که عدالت از میان ما رخت بر بسته است، خوشنود نگردید. ^{۱۶} او از اینکه کسی از مظلومان دادخواهی نمی‌کند، متحیر گردید. بنابراین، با استفاده از قدرت خود آن‌ها را نجات می‌دهد و از روی عدالت آن‌ها را به پیروزی می‌رساند. ^{۱۷} -
^{۱۸} او زره عدالت را به تن می‌کند، کلاه خود نجات را بر سر می‌گذارد، لباس انتقام را می‌پوشد و با خشم و غضب دشمنان و مخالفین و حتی آنهایی را که در سرزمین‌های دوردست زندگی می‌کنند، طبق اعمال و کردار شان جزا می‌دهد. ^{۱۹} آنگاه کسانی که در غرب هستند از نام خداوند می‌ترسند و آنهایی که در شرق زندگی می‌کنند از دیدن جلال خداوند به وحشت می‌افتند، زیرا او مانند امواج دریای خروشان و طوفان شدید بر آن‌ها هجوم می‌آورد.

^{۲۰} خداوند می‌فرماید: «نجات دهنده‌ای در سهیون ظهور می‌کند تا آنهای را در یعقوب که از گناه دست می‌کشند، رهائی بخشد. ^{۲۱} اما

من با شما این پیمان را می بندم که من به شما قدرت می بخشم و احکام خود را برای همیشه می دهم تا از این ببعد از من اطاعت کنید و همچنین به فرزندان و اولادۀ تان تعلیم بدهید که همیشه و تا ابدالآباد مُطیع من باشند.»

آینده پُرشکوه اورشلیم

۶۰ ای اورشلیم، برخیز و مانند آفتاب، درخشان شو، زیرا جلال خداوند بر تو می تابد.^۲ تاریکی سراسر روی زمین را می پوشاند و اقوامِ دیگر جهان در ظلمت غلیظ فرو می روند، اما نور خداوند بر تو می تابد و جلال او ترا درخشان می سازد.^۳ نور تو اقوام و پادشاهان جهان را بسوی خود جلب می کند تا شوکت و شان ترا ببینند.

۴ به اطراف خود نگاه کن و بین که قومت جمع شده پسران و دخترانت را در آغوش گرفته از جاهای دور بسوی تو می آیند.^۵ تو آن صحنه را می بینی، دلت از خوشی و هیجان می طپد. ثروت اقوام دیگر از راه بحر برای تو می رسد و دارایی آن ها در تو جمع می شود.

۶ کاروانهای عظیم شتر از میان و عیفه و شبع می آیند و با خود طلا و عطریات می آورند. خدا را تمجید و ستایش می کنند و از کارهای او به مردم مژده می دهند.^۷ همه رمه های گوسفند قیدار و نبیوت را پیش تو می آورند تا برای خوشنودی خداوند بر قربانگاه او قربانی کنند و آنوقت خداوند عبادتگاه پُر جلال خود را باشکوهتر می سازد.

^۸ اینها کیستند که مانند ابر حرکت می کنند و مثل کبوتر به خانه های خود بازمی گردند؟ ^۹ آن ها کشتی هائی هستند که از کشورهای دور می آیند و قوم برگزیده خدا را با طلا و نقره به وطن شان باز می آورند. نام خداوند متعال را که قدوس اسرائیل است، تجلیل می کنند، زیرا او به قوم برگزیده خود عزت و افتخار بخشیده است.

^{۱۰} اقوام بیگانه دیوارهایت را آباد می کنند و پادشاهان کمر به خدمت تو می بندند. گرچه از روی خشم ترا مجازات کردم، اما با لطف خود بر تو رحمت می کنم. ^{۱۱} دروازه هایت شب و روز باز می باشند تا پادشاهان جهان ثروت و دولت خود را برایت بیاورند. ^{۱۲} اقوام و پادشاهانی که نخواهند خدمت ترا بکنند، هلاک شده بکلی از بین می روند.

^{۱۳} چوبهای درختان صنوبر و کاج و چنار لبنان را برای تو می آورند تا عبادتگاه مرا تزئین کنند و شهر مرا با شکوه سازند. ^{۱۴} اولاده آنهائی که بر تو ظلم کرده اند در برابر تو زانو می زنند و کسانی که ترا خوار می شمردند، به زیر پاهای تو می افتند و ترا شهر خداوند، سهیون و مسکن قدوس اسرائیل می خوانند.

^{۱۵} تو یک وقتی متروک و منفور بودی و کسی از تو عبور نمی کرد، اما من به تو جلال و افتخار و سرور جاودانی می بخشم. ^{۱۶} اقوام و پادشاهان جهان خدمتگزار تو می شوند و مانند مادری از تو پرستاری می کنند. آنگاه تو می دانی که من، خداوند، خدای توانای اسرائیل، نجات دهنده و رهائی بخش تو هستم.

^{۱۷} بجای برنج برایت طلا می آورم، به جای آهن نقره، به عوض چوب، برنج و بجای سنگ، آهن به تو می دهم. حاکمانت صلح را

برقرار می‌کنند و انصاف و عدالت را پیشه خود می‌سازند.^{۱۸} ظلم و
ویرانی را دیگر نمی‌بینی. مانند حصاری ترا محافظت و از تو دفاع
می‌کنم و تو مرا بخاطریکه نجات دادهم، ستایش می‌کنی.

^{۱۹} تو دیگر به نور آفتاب، در روز و روشنی مهتاب، در شب احتیاج
نمی‌داشته باشی، زیرا من، خداوند، خدای تو، نور ابدی و جلال
تو می‌باشم.^{۲۰} آفتاب تو دیگر غروب نمی‌کند و مهتابت زوال
نمی‌شود، زیرا من نور جاودانی تو بوده و روزهای سوگواریت
پایان می‌رسند.^{۲۱} همه افراد قومت راستکار و امین می‌باشند و
برای همیشه مالک سرزمین خود می‌شوند. آن‌ها نهالهائی هستند
که خودم کاشتم و آفریدم تا عظمت خود را آشکار سازم.^{۲۲} حتی
کوچکترین خانواده‌ات قوم بزرگ و نیرومند می‌شود و من که
خداوند هستم این را در وقت مناسب فوراً انجام می‌دهم.

مژده نجات

۱۶۱ ^۱ روح خداوند بر من است. او مرا مسح کرد و فرستاد تا به
مظلومان مژده بدهم، دلشکستگان را شفا بخشم، اسیران و
زندانیان را آزاد سازم.^۲ مرا مأمور ساخت که به قوم سوگوار او
تسلی بدهم و اعلام کنم که روز انتقام خدا فرارسیده است تا
دشمنان شان را به مجازات برساند.^۳ ماتم مردم سهیون را به
خوشی و سرور، خاکستر غم را به تاج شادمانی و نوحه شان را به
سرود حمد تبدیل کنم. آن‌ها مثل درختانی می‌شوند که خود
خداوند کاشته باشد. آن‌ها آنچه را که راست و نیکو است، انجام
می‌دهند و خداوند بخاطر کارهایش تمجید می‌شود.^۴ آن‌ها
خرابه‌های قدیمی را دوباره آباد می‌کنند و شهرهائی را که از قرن‌ها

به این طرف ویرانه مانده بودند، تعمیر می نمایند.

^۵ بیگانگان چوپانی رمه تان را می کنند و دهقان و باغبان شما می شوند، ^۶ اما شما کاهنان خداوند و خادمان خدای ما نامیده می شوید، از ثروت اقوام دیگر بهره مند می گردید و گنجهای آنها را تصاحب می کنید. ^۷ رسوائی و شرمندگی شما به پایان می رسد. ثروت و دارائی تان دو چند می شود و خوشی و سرور ابدی نصیب شما می گردد.

^۸ خداوند می فرماید: «من عدالت را دوست دارم و از دزدی و ستم بیزارم. پاداش کامل به قوم برگزیده خود می دهم و پیمان ابدی با آنها می بندم. ^۹ اولاده شان در میان کشورها و اقوام جهان مشهور می شوند و هر کسی که آنها را ببیند، اعتراف می کند که خداوند آنها را برگزیده و برکت داده است.»

^{۱۰} من در خداوند خوشی بسیار می کنم و جان من در خداوند وجد می نماید، زیرا او مرا با جامه نجات و ردای عدالت پوشانیده است، چنانکه داماد با تاج گل و عروس با جواهرات خود را زیبا می کنند. ^{۱۱} همانطوری که زمین نباتات را می رویاند و درختان باغ برگ و شگوفه می کنند، خداوند متعال هم عدالت را در باغ جهان می کارد و مردم همه او را ستایش می کنند.

آغاز جلال و شکوه اورشلیم

^{۱۲} ۶ من دیگر ساکت نمی نشینم و بخاطر اورشلیم خاموش نمی باشم تا عدالتش مثل نور طلوع کند و چراغ نجاتش مانند نوری در تاریکی بدرخشد. ^۲ ای اورشلیم، اقوام جهان عدالت ترا

بچشم می بینند و پادشاهان جلال و شوکت ترا مشاهده می کنند و خداوند به تو نام جدیدی می دهد.^۳ تو برای خداوند مانند یک تاج زیبا و تاج شاهی خواهی بود.^۴ ترا دیگر «ترک شده» نمی خوانند و زمین ترا بار دیگر خرابه نمی گویند. نام جدید تو «حَفْزِیْه» یعنی مرغوب و نام زمین تو «بعوله» یعنی عروس می باشد، زیرا خداوند به تو رغبت داشته، سرزمین ترا همسر خود می شمارد.^۵ مثل مرد جوانی که با دختری عروسی می کند، خالق تو هم ترا همسر خود می سازد و همان طوری که داماد از داشتن عروس زیبای خود لذت می برد، خدا نیز از داشتن تو خوشحال می شود.

^۶ ای اورشلیم، بر دیوار هایت نگهبانان را گماشته ام و تا که خدا وعده اش را عملی نکند، هرگز ساکت نمی مانند.^۷ و تا وقتی که خداوند اورشلیم را دوباره احیاء نکند و محل عبادت مردم جهان نسازد، او را آرام نمی گذارد.

^۸ خداوند قسم خورده و قول داده است و با قدرت خود آنرا عملی می کند و می فرماید: «دیگر هرگز به دشمنان و مردم بیگانه اجازه نمی دهم که از غله و شرابت که محصول زحمت تو است؛ استفاده کنند.^۹ اما کسانی که غله را کاشته و درو کرده اند؛ می خورند و خدا را شکر می گویند و آنهایی که شراب می سازند، آنرا در صحن خانه مقدس خدا می نوشند.»

^{۱۰} بروید از دروازه ها بگذرید و راه را برای بازگشت قوم تان آماده کنید.^{۱۱} خداوند به سراسر جهان اعلام کرده است که به دختر سهیون بگویند: «شاهراه ها را هموار نموده و سنگ ها را از آن بردارید و بیرق را به جهت قوم ها بلند نمائید. اینک نجات دهندۀ

تو می آید و کسانی را که نجات داده است، با خود می آورد و رهنمایی می کند.»^{۱۲} آن ها «قوم مقدس» و «نجات یافتگان خداوند» نامیده می شوند و تو «شهر محبوب» و «شهر متروک نشده» خوانده می شوی.

سال آزادی

۶۳^۱ این کیست که از شهر بزرهٔ ادوم با لباس سرخ و مجلل می آید و با قدرت و شکوه می خرامد؟

این خداوند قادر و توانا است و می آید تا عدالت خود و نجات مردم را اعلام کند.

۲ چرا لباس او سرخ است؟ آیا انگور را برای شراب ساختن زیر پای خود فشرده است؟

۳ خداوند جواب می دهد: «بلی، من به تنهایی و بدون کمک کسی، مخالفین را با خشم و غضب همچون انگور زیر پاهایم پایمال کردم و خون آن ها لباس مرا سرخ و رنگین ساخت.»^۴ روز آن رسیده است که از دشمنان انتقام بگیرم و قوم برگزیدهٔ خود را نجات بدهم.^۵ به هر طرف نگاه کردم تا کسی را بیابم که به من کمک کند، ولی با کمال تعجب دیدم که مددگاری وجود ندارد، بنابراین، بیاری قدرت و غضب خود پیروز شدم.^۶ من با خشم و غضب خود اقوام جهان را پایمال و خرد کردم و خون شان را به زمین ریختم.»

دعا و ستایش

^۷ از احسان و لطف خداوند سخن می‌رانم. کارهای خداوند قابل ستایش است. او خوبی‌های زیادی در حق ما کرده است. قوم اسرائیل را مورد لطف و مرحمت خود قرار داد و آن‌ها را از محبت پایدار خود برخوردار کرد. ^۸ خداوند فرمود: «آن‌ها قوم من هستند و به من خیانت نمی‌کنند.» پس او نجات بخشای آن‌ها شد ^۹ و آن‌ها را از تمام سختی‌ها رهائی بخشید. رسول یا فرشته‌ای این کار را نکرد، بلکه خود خداوند از روی محبت و شفقت آن‌ها را نجات داد و سالهای سال از آن‌ها مراقبت کرد.

^{۱۰} چون آن‌ها تمرد کردند و روح پاک او را افسرده ساختند، بنابراین، او هم دشمن آن‌ها شد و علیه شان جنگید. ^{۱۱} آنگاه آن‌ها روزگار گذشته را بیاد آوردند که چطور بنده او، موسی آن‌ها را از مصر بیرون آورد. گفتند: کجاست آن کسی که قوم اسرائیل را از بین بحر عبور داد؟ کجاست آن خدائی که روح پاک خود را در بین آن‌ها فرستاد؟ ^{۱۲} و بوسیلهٔ موسی کارهای بزرگی انجام داد. با قدرت عظیم خود آب بحر را دو شق کرد و نام او شهرت ابدی یافت. ^{۱۳} خداوند قوم اسرائیل را از اعماق بحر هدایت کرد و آن‌ها بدون آنکه بلغزند مثل اسپهای تیزرو می‌دویدند. ^{۱۴} مانند گله‌ای که در وادی به آسودگی درحال چریدن باشد، روح خداوند به آن‌ها آرامش می‌بخشد. به این ترتیب، قوم برگزیدهٔ خود را هدایت نمود تا نام او جلال یابد.

دعای توبه

^{۱۵} از آسمان به پائین نگاه کن و از مسکن مقدس و با شکوهت بر

من نظر بیفکن. کجاست غیرت و قدرتت؟ کجاست آن دلسوزی و شفقتی که به ما داشتی؟ چرا آنرا از ما دریغ می کنی؟^{۱۶} تو پدر ما هستی. حتی اگر ابراهیم ما را شناسد و یعقوب از ما انکار کند، تو ای خداوند، پدر ما و نجات دهنده ما هستی و نام تو ازلی است.^{۱۷} ای خداوند، چرا می گذاری که ما از راه راست منحرف شویم؟ چرا دل‌های ما را سخت ساخته ای که از تو نمی ترسیم؟ بخاطر بندگانت و بخاطر آنهایی که قومت هستند، به سوی ما بازگرد.^{۱۸} قوم مقدس تو برای زمان کوتاهی جایگاه مقدس ترا در تصرف خود داشتند، اما بعد دشمنان آمدند و آنرا پایمال کردند.^{۱۹} تو با ما طوری رفتار می کنی که گوئی هیچگاهی حکمفرمای ما نبوده ای و ما بنام تو یاد نمی شویم.

۶۴ ای کاش آسمان را بشگافی و پائین فرود آئی تا کوهها از حضور تو تکان بخورند^۲ و اقوام جهان مثل هیزم که در آتش مشتعل می شود و مانند آب که در اثر حرارت به غلیان می آید، در برابر قدرت تو بلرزند و نام تو در میان دشمنان مشهور گردد.^۳ یک وقتی بود که آمدی و کارهای هولناک و غیر منتظره را بعمل آوردی و حضور تو کوهها را تکان داد.^۴ از قرن‌ها به اینطرف، نه کسی شنیده و نه دیده که خدای دیگری بغیر از تو، برای کسانی که چشم امید بسوی تو دارند، چنین کارهایی بکند.^۵ تو کسانی را می پذیری که با رغبت کارهای نیک انجام می دهند و طوریکه رضای تو است، زندگی می کنند. اما تو بر ما خشمگین شدی زیرا ما گناه ورزیدیم و کار درستی از ما سر نزد. آیا برای ما که سالهای درازی خطا کرده ایم، امید نجات است؟^۶ ما همگی با گناه آلوده شده ایم، حتی اعمال نیک ما هم مانند پارچه نجس، پاک نیست.

همه ما همچون برگهای درخت پژمرده می شویم و گناهان ما، ما را به باد فنا می سپارد.^۷ هیچ کسی دست دعا را بسوی تو بلند نمی کند و از تو کمک نمی طلبد. تو رویت را از ما پوشانده ای و به چنگال گناه گرفتار کرده ای.

^۸ اما باز هم ای خداوند، تو پدر ما هستی. ما گِل هستیم و تو کوزه گری. ما همه ساخته دست تو می باشیم.^۹ پس ای خداوند، تا این حد بر ما خشمگین مباش و گناهان ما را برای همیشه بخاطر مسپار. ببین و توجه کن که همگی ما قوم برگزیده تو هستیم.^{۱۰} شهرهای مقدس تو ویران و سهیون به بیابان تبدیل شده اند و اورشلیم به خرابه می ماند.^{۱۱} عبادتگاه زیبا و مقدس ما که اجداد ما ترا در آنجا پرستش می کردند، سوخته و جاهای محبوب و دلخواه ما ویران شده اند.^{۱۲} با اینهمه بلاهائی که بر سر ما آمد، آیا باز هم ای خداوند، دلسوزی نمی کنی و خاموش می مانی و زیادتیر از طاقت ما، ما را جزا می دهی؟

مجازات اسرائیلی های نافرمان

۶۵ ^۱ خداوند فرمود: « کسانی مرا یافتند که طالب من نبودند و خود را به کسانی ظاهر ساختم که جویای من نبودند و قومی را که به اسم من نامیده نشده بودند، به حضور خود پذیرفتم.^۲ اما قوم سرکش خودم که همه وقت به آغوش باز منتظر پذیرائی آن ها بودم، به راه راست نرفتند و خواهشهای نفسانی خود را دنبال کردند.^۳ آن ها همیشه مرا خشمگین می سازند. در باغهای خود قربانی می کنند و بر قربانگاه های خشتی بت پرستان خوشبوئی می سوزانند.^۴ شبها در قبرستان ها و غارها می نشینند و از ارواح مردگان کمک

می طلبند. گوشت خوک را می خورند و کاسهٔ شان پُر از غذای حرام است.^۵ به دیگران می گویند: «در جای تان بایستید و نزدیک من نیائید، زیرا ما پاک و مقدس هستیم.» اینها مرا از خود بیزار کرده و آتش خشم مرا شعله ور ساخته اند.^{۶-۷} من امر محکومیت آن ها را صادر کرده ام و دیگر ساکت نمی نشینم و آن ها را بخاطر خطاهای خود شان و گناهان پدران شان مجازات می کنم. آن ها برای بتهای خود بر کوهها خوشبوئی دود کردند و به من اهانت نمودند، بنابراین، آنها را به سزای اعمال شان می رسانم.»

^۸ خداوند چنین می فرماید: «هیچ کسی تمام خوشهٔ انگور را از بین نمی برد، بلکه دانه های خوب آنرا نگاه می دارد. من هم تمام قوم برگزیدهٔ خود را هلاک نمی کنم، بلکه آنهایی را که بندگی مرا می کنند، نجات می دهم.^۹ من از نسل یعقوب و از قبیلهٔ یهودا فرزندان بوجود می آورم که سرزمین کوهستانی مرا تصرف کنند، همیشه مالک آن و بندگان من باشند و مرا خدمت کنند.^{۱۰} دشت شارون چراگاه گله و وادی عاکور استراحتگاه رمهٔ آنهایی می شود که در طلب من هستند.»

^{۱۱} اما آن کسانی از شما که مرا ترک کرده و عبادتگاه مرا که بر کوه مقدس قرار دارد از یاد برده اند و خوان رنگین را برای خدای «طالع» و جام شراب را برای خدای «سرنوشت» مهیا می کردند،^{۱۲} عاقبت شومی داشته و با دم شمشیر کشته می شوند. آن ها به صدای من جواب ندادند و سخنان مرا نشنیدند، بلکه کارهایی کردند که در نظر من زشت بود و راهی را انتخاب کردند که مخالف رضای من بود.

^{۱۳} لهذا به شما می گویم که آنهایی که بندگی مرا می کنند، سیر

می شوند، ولی شما گرسنه می مانید. آن ها می نوشند، اما شما تشنه می باشید. آن ها خوشی می کنند، مگر شما غمگین و شرمنده می شوید.^{۱۴} بندگان من از خوشدلی آواز می خوانند، اما شما با دل غمگین گریه و با روح افسرده نوحه می کنید.^{۱۵} نام شما در بین قوم برگزیده من ملعون بوده و من، خداوند، شما را هلاک می کنم و به بندگان خود نام دیگری می دهم.^{۱۶} هر کسی که برکت بطلبد و قسم بخورد و نام خدای برحق را یاد کند، برکت می بیند، سختیهای گذشته اش فراموش می شود و از بین می رود.»

خلقت جدید

^{۱۷} خداوند می فرماید: «من آسمان و زمین جدیدی بوجود می آورم و همه چیزهای گذشته از خاطره ها فراموش می شوند.^{۱۸} شما از این خلقت جدید من تا به ابد خوشحال می شوید، زیرا اورشلیم را هم سر از نو می سازم تا مردم در آنجا خوش و مسرور باشند.^{۱۹} اورشلیم و باشندگان آن موجب خوشی من هم می گردند. در آنجا دیگر صدای گریه و آواز ناله شنیده نمی شود.^{۲۰} کودکان، دیگر در طفلی نمی میرند، اشخاص صدساله جوان شمرده می شوند و فقط کسانی که گناه می کنند، به صدسالگی نمی رسند و مورد لعنت قرار می گیرند.^{۲۱} مردمی که خانه می سازند در آن سکونت می کنند و هر کسی که تا کستانی غرس نماید، میوه آنرا می خورد.^{۲۲} دیگر خانه ای که قوم برگزیده من آباد می کند، جای سکونت بیگانگان نمی شود و چیزی را که می کارد، خوراک دشمنان نمی گردد. برگزیدگان من مانند درختان عمر طولانی می داشته باشند و از دستمزد خود بهره فراوان می گیرند و لذت می برند.^{۲۳} زحمت آن ها عبث نمی شود و فرزندان شان روی مصیبت را نمی بینند، زیرا من

به آن‌ها و همچنین به اولادشان برکت می‌دهم.^{۲۴} حتی قبل از آنکه لب به دعا بگشایند، من دعای شان را قبول می‌کنم و پیش از آنکه حرفی بزنند، من می‌دانم که چه می‌خواهند.^{۲۵} گریه و بره با هم می‌چرند و شیر مانند گاو، گاه می‌خورد. اما خوراک مار خاک می‌باشد و در کوه مقدس من به هیچ کسی ضرر و صدمه‌ای نمی‌رسد.»

عبادت واقعی

۶۶^۱ خداوند چنین می‌فرماید: «آسمان تخت و زمین پای انداز من است. پس چه نوع خانه‌ای برای من می‌سازید و چه مسکنی برای من آباد می‌کنید تا در آن بیاسایم و سکونت نمایم؟^۲ همه این چیزها را دست قدرت من آفریده است و همه آن‌ها به من تعلق دارند و کسی که فروتن و شکسته نفس است و از کلام من می‌ترسد، مورد تفقد من قرار می‌گیرد.»

^۳ مردم وقتی گاو را ذبح می‌کنند، مثل آنست که انسانی را می‌کشند. هرگاه گوسفندی را قربانی می‌کنند، مانند آنست که سگی را سر می‌برند. هنگامی که هدیه‌ای برای من می‌آورند مثل آنست که خون خوک را برای من می‌دهند و وقتی که خوشبوئی می‌سوزانند، مانند آنست که بت را می‌پرستند. اینها به میل دل خود رفتار می‌کنند و از گناه کردن لذت می‌برند.^۴ پس من هم آن‌ها را به بلائی که از آن وحشت دارند، گرفتار می‌سازم، زیرا وقتی آن‌ها را خواندم، جواب ندادند و هنگامی که با آن‌ها سخن گفتم گوش نکردند، بلکه کاری کردند که در نظر من زشت بود و راهی را انتخاب نمودند که مخالف رضای من بود.»

^۵ ای کسانی که از خداوند می ترسید، به کلام او گوش بدهید. او می فرماید: «مردم خودتان از شما نفرت دارند و شما را نمی پذیرند، بخاطری اسم من که به خود دارید. آن ها به تمسخر می گویند که خداوند بزرگ است و عاقبت شما را نجات می دهد و ما خوشی شما را می بینیم.» اما خود آن ها خوار و رسوا می شوند.

^۶ به غوغائی که از شهر به گوش می رسد، به صدائی که از عبادتگاه می آید و به آواز خداوند که از دشمنان انتقام می گیرد، توجه کنید!

^۷ خداوند می فرماید: «شهر مقدس من به زنی می ماند که ناگهان و بدون درد زایمان طفلی دنیا می آورد. ^۸ آیا کسی چنین چیز عجیبی را دیده یا شنیده است که کشوری ناگهان در یک روز تولد شود؟ آیا قومی در یک لحظه دنیا می آید؟ اما سهیون به مجردی که درد زایمان شروع شد، فرزندان خود را دنیا آورد. ^۹ آیا فکر می کنید که من رَحِم زنی را باز می کنم و در عین حال نمی گذارم که طفلش را دنیا بیاورد؟ من هرگز این کار را نمی کنم.»

^{۱۰} ای کسانی که اورشلیم را دوست دارید و برایش گریه و ماتم می کردید، حالا خوشحال باشید و در خوشی او شریک شوید.

^{۱۱} زیرا مانند طفلی که از پستان مادر تغذیه می کند، شما هم از نعمت های اورشلیم برخوردار می شوید و از جلال و شوکت آن لذت می برید.

^{۱۲} خداوند چنین می فرماید: «من سعادت و سلامتی را در سهیون می آورم و ثروت اقوام دیگر را مانند دریائی سرشار از آب، در آن جاری می سازم. شما مثل کودکی که از شیر مادر تغذیه می شود و در آغوش محبت او پرورش می یابد، از نعمت ها برکات آن بهره مند می گردید. ^{۱۳} همچون مادری که طفل خود را تسلی

می دهد، من هم شما را در اورشلیم دلداری می دهم.^{۱۴} وقتی این واقعات را ببینید، دل تان خوش می شود و وجود تان مانند علف، تازه و خرم می گردد و آنگاه می دانید که من، خداوند، بندگان خود را یاری می کنم و دشمنان را مورد غضب خود قرار می دهم.»

^{۱۵} خداوند با آتش و سوار بر عراده تیزرو خود می آید تا انتقام خود را از کسانی که مورد غضب او واقع اند، بگیرد.^{۱۶} و گناهکاران را با آتش و شمشیر مجازات می کند و عده زیادی را به هلاکت می رساند.

^{۱۷} خداوند می فرماید: «آنهائی که در باغها می روند و برای پرستش بتها خود را تقدیس می کنند، طهارت می گیرند و گوشت خوک و موش و دیگر چیزهای حرام را می خورند، عاقبت شان هلاکت است.^{۱۸} من از کارها و افکار آنها آگاه هستم. من می آیم و مردم جهان را از هر نژاد و زبان جمع می کنم تا قدرت و جلال مرا ببینند^{۱۹} و بدانند که من هستم که آنها را مجازات می کنم. اما از آن جمله عده ای را حفظ کرده به جاهای دور، به ترشیش، فول، لُود (که تیراندازان ماهر دارد)، توبال و یونان که از نام من اطلاعی ندارند، می فرستم و آنها عظمت و جلال مرا به مردم اعلام می کنند.^{۲۰} آنها تمام وابستگان شما را از آن کشورها جمع کرده بر اسپها، عراده ها، تختهای روان، قاطرها و شترها به کوه مقدس من در اورشلیم می آورند و به عنوان هدیه به من تقدیم می کنند. درست همانطوریکه قوم اسرائیل هدیه آردی را در یک ظرف پاک به عبادتگاه می آوردند و به من تقدیم می کردند.^{۲۱} همچنین عده را بحیث کاهن و لاوی برای خود برمی گزینم.»

^{۲۲} خداوند می فرماید: «همانطور که آسمان و زمین جدیدی که

می سازم در حضور من پایدار می مانند، اولاده شما و نام شما هم تا
ابد باقی می مانند.^{۲۳} مردم ماه به ماه و هفته به هفته به اورشلیم
آمده مرا پرستش می کنند.^{۲۴} وقتیکه آنها از اورشلیم می روند،
اجساد کسانی را که علیه من قیام کرده بودند، می بینند و کرمهائی
که آنها را می خورند، هرگز نمی میرند و آتشی که آنها را
می سوزاند، هیچگاهی خاموش نمی شود و مردم به آنها با نفرت و
کراهت نگاه می کنند.»